Buket Uzuner

Şairler Şehri

KAKTUSUN

RK

3. Basım

ŞAİRLER ŞEHRİ

Buket Uzuner

Fotoğraf: Ara Güler

— Bütün şaireleri çok güzel, şairleri çok yakışıklı sanmıyordum ama, cüce, kambur, dilsiz, felçli, kör, sakat, yaralı, yorgun insanları da şairler şehri*'nde görmek beni şaşırttı.*

— Sizi şaşırtana başaşağı bakmıyor musunuz sevgili Esin? Onlar böyle oldukları için şiir yazmıyorlar...

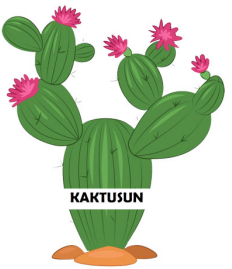
Onlar, şair oldukları için bu hale geldiler!..

— Yani... yani şiir yazmak burada bile cezalandırılıyor mu?..

— Hayır, o gördükleriniz, aramıza katıldıkları için kurtulanlar!

ISBN 975-14-0440-1

9 789751 404404

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BUKET UZUNER

Buket Uzuner (1955) Ankara'da doğdu. Çevrebilim ve biyoloji konularında öğrenci, araştırmacı ve gezgin olarak Avrupa, Amerika ve Afrika'nın *kuzeyinde* yaşadı. Uzun tren yolculukları yaptı. 1977'den beri edebiyat ürünleri yayımlanmaktadır. Beş öykü, iki roman, bir gezi kitabı yayımlanan Buket Uzuner, halen Küçük Asya'nın *kuzeyinde* yaşamaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BUKET UZUNER'İN YAYIMLANMIŞ KİTAPLARI:

Benim Adım Mayıs 7. Basım (1994)
Ayın En Çıplak Günü 9. Basım (1995)
Güneş Yiyen Çingene 6. Basım (1994)
Bir Siyah Saçlı Kadının Gezi Notları 7. Basım (1994)
İki Yeşil Susamuru, Anneleri, Babaları,
Sevgilileri ve Diğerleri 12. Basım (1994)
Balık İzlerinin Sesi (1993 Yunus Nadi Roman Ödülü)
8. Basım (1994)
Karayel Hüznü 4. Basım (1994)
Şairler Şehri 3. Basım (1995)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BUKET UZUNER

ŞAİRLER ŞEHRİ

3. Basım

GÜNÜMÜZ TÜRK YAZARLARI: 23
Üçüncü Basım: Nisan, 1995

Kapak: *Ömer Erduran*
Vinyetler: *Ali - Murat Erkorkmaz*

ISBN 975-14-0440-1

Remzi Kitabevi A.Ş.
Selvili Mescit S. 3 34440 Cağaloğlu-İstanbul, 1995
Tlf: 511 6916 - 522 0583, Fax: 522 9055

ŞAİRLER ŞEHRİ

Büyükdedem
Şair İbrahim Hakkı Bey'in
anısına...

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İçindekiler

1 • Küçük Hasır Sepet 9
2 • Şairler Şehri 53
3 • Ninenin Ninnisi 69
4 • Zehir Dansı 107

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

"Kendi kitabımı bırakayım
düş kursun isterdim."

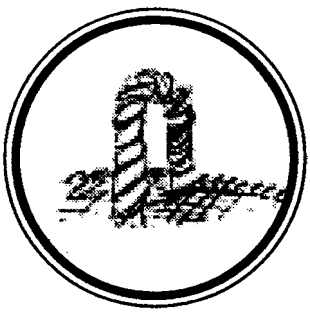
Lawrence Durrell.

"Hep öyle bir şey anlatmak
isterdim ki,
insanlara
dinlerken solukları kesilsin
ölsünler
ve sonra tekrar dirilsinler
anlattıklarımın afsunuyla
ve lâcivertler giyinsinler..."

Melisa Gürpınar.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

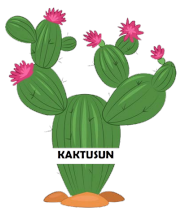

Küçük Hasır Sepet

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Hasır bir sepetti.

Üstten bakınca büyük bir D harfine benziyordu. Tıp doktorları bunu, böbrek şeklinde diye tanımlarlar. Sırtı düz, göbeği tombulca ovalleşen bir kapakla yüzü örtülmüştü. Kapağı, hasırdan örülmüş, zarif bir ilikten geçen, silindir biçiminde iri bir kemik düğme kilitliyordu. O da sepet gibi hasırın yanık sarışın rengindeydi. Hasır sepetin kapağında yarım daireye benzer bir tutamaç vardı. Hasır sepet, geniş yürekli Akdeniz'in sevecen âvâreliğinde gevşemiş, iri dişli örgüsüyle, Uzakdoğu'nun dantela sabrındaki incecik hasır zanaatına hiç benzemiyordu.

Çok Akdenizli bir hasır sepetti.

Onlara rastladığı yaz, kendi halinde bir Akdeniz sâhil köyüyken, şimdilerde yapay besin ve yüksek dozda vitaminle abartılarak irileşmiş bir

Bodrum beldesine dönüşen o küçük cennete gitmeye yeni yeni başlamıştı. Sonra fena halde dadandı. Artık bulduğu her fırsatta otobüs koltuklarıyla ilgilenmeyen ergonomi mühendislerine söve saya sekiz yüz kilometreyi gider-gelir, iner-çıkar oldu. İstanbul, Bodrum'a göre kuzeyde, Akdeniz, Marmara'ya göre güneyde oturuyor diye...

Uzak bir akraba, eski bir sevgili, belki de yalnızca eski bir tanıdığın (kim olursa olsun kesinlikle 'eskilerden' birinin), kentlerdeki geçmişinden kaçmak üzere gelip, yerleştiği, o vakitlerin küçük, sâkin Bodrum köyüne ilk kez laf olsun diye uğramıştı. Geçmişten kaçılamayacağını henüz bilmeyen uzak akrabayla, eski sevgili arası tanıdık, Bodrum'un o vakitler en sessiz köyündeki ilk lokantalı pansiyonu açmıştı.

Birkaç ahşap masa, ahşap iskemle (sonra hepsi plastiğe teslim oldu), maviye boyanmış, kapı ve pencere kasaları, beyaz dantelli perdeler, kırmızı-beyaz pötikareli keten masa örtüleri, beyaz badanalı, iki katlı, on dört yataklı bir pansiyon.

Geçmişinden kaçacağını sanıp, geleceğine koşan o 'eskilerden' İstanbullu kadın, artık sessiz ve güven veren bir ortayaşlı olduğundan, köylülerin gözüne pek batmamıştı.

Önceleri yalnızca İstanbul'dan tanıdığı insanlar geliyor, köyün özgün huzuruna ve türkuvaz denizine pek yaraşan dinginliğine özen gösteriyorlardı. Denize giriyor, yiyip, içiyor, uyuyor ve bu atmosfere uygun biçimde efkârlanıyorlardı. Usul usul, yumuşak ve huşu içinde acı çekiyorlardı. Doğanın güzelliği, denizin temizliği, mavi ile yeşilin renkâlem sevinci, ufkun sonsuza doğru kışkırtıcı daveti ve yaşamın taze kokusu... Bütün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu güzellikler, kentten tatil için köye gelenlere acı veriyor, onları sevindireceğine, kederlendiriyordu. Ama yine de onlar alçakgönüllülükle bu acıya katlanıyor, sessizce kahrolarak, içkilerini içiyor, bu güzelliklerden uzak, beton yığınları arasında geçen yaşamlarına acıyor, fakat mutlaka kentlere geri dönüyorlardı.

O da öyle yapmıştı. Tek farkı, O denize girmez, çok yemez ve pek uyumazdı. O, en çok içerdi. Alkol ve tütün. Hep içerdi. Sabah, öğle, öğle sonrası, akşam, gece ve geceyarısı. En parasız zamanlarında bile, asla ölçümünü bozmaz, ne bulursa onu değil, konyakta Martell, Hennessy V. S. (çok özel), 'en olmaz' zamanlarda ancak Truva içerdi. Viskisi White Horse, Ballatine's veya Haig's Dimple olacaktı. Cin içtiğinde Gordon's Dry, ya da Beefeater'i arardı. Şarap konusunda daha uyumluydu. Fransız şaraplarını tatmış birinin yerli şaraplara el süremeyeceğine karar vermiş, şarabı yaşamından tamamen çıkartmıştı. Ve tabii, ah tabii rakı!...

Yabancı sigara karaborsayken, tütünün en kalitesini üretip de, sigarayı böyle 'boktan' tatla insanlara sunan anlayış silsilesine küfrederdi. Samsun'a hiç alışamamıştı. Artık Dunhill'i rahatlıkla buluyor, hiç yaz görmemiş bir baca gibi tüterek, başının üzerinde kara bir bulutla dolaşıyordu.

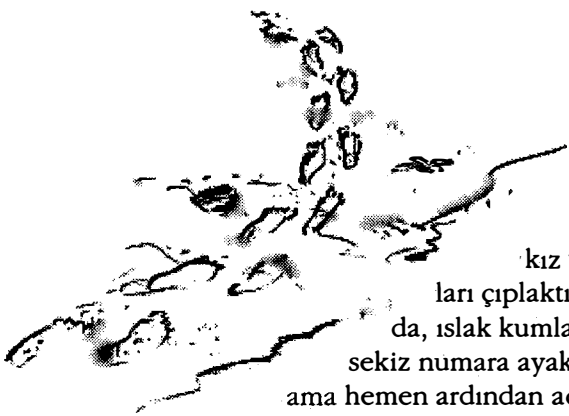
Sövmeyi severdi ama, bildik küfürlerle ağzını kanalizasyon kokusuna bulamazdı. O daha çok, ilk gençliğinin en sevdiği çizgi romanı Tenten'in dayanıklı, maço, hiç büyümemiş kaptanı Haddock'un deniz aromalı öfkesiyle söverdi. 'Başıbozuklar', 'Şamandıra midyeleri', 'Pot kırıcıları', 'Korsanlar' ve 'Gübre toplayıcıları' en gözde kü-

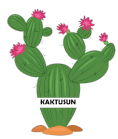
fürleriydi. Çok sıkıştığında, 'boktan herifler' diye gürlerdi. Öfkesine umutlu bir baharat tadı katan tuhaf mizah anlayışı hiç eksilmezdi üzerinden. Umutlu baharat tarçındır ama Onun mizahının rengi ille de kapkaradır.

Öfkeliydi. Tembelliğe, önyargılara, sevgisizliğe, ikiyüzlülüğe ve sinsiliğe, en çok da haksızlığa öfkeliydi. Haksızlıklar!..

Doğruca doğaya öfkelenirdi. Kısa boylu ve çirkin erkeklere cimri davranmakla suçlar, asla affetmezdi doğayı.

"Haksızlık etmiş başıbozuk doğa! Bazı erkekleri bücür, çirkin ve tüylü korsanlar olarak yaratarak eğlenmiş kaşalot, açgözlü yamyam!"

Hasır sepeti kız taşıyordu. Ayakları çıplaktı. Deniz kenarında, ıslak kumlar üzerinde, otuz sekiz numara ayak izleri bırakıyor, ama hemen ardından aceleci, küçük bir dalga gelip, yumuşacık siliyordu izleri. Kızın yanında neşeli bir adam yürüyordu. Kızdan sekiz-on yaş büyük görünüyor, gülerek anlattığı şeylerin sonunu sanki daha çok kendisi merak edermiş gibi, en çok kendisi dinleyerek konuşuyordu. Adamın sırtında küçük bir sırt çantası vardı, uzaktan bakınca bile yarı boş olduğu hissediliyordu.

Kız, yirmili yaşların ortalarında gösteriyor, mini şort ve üstünde çizgi resimler olan bir tişört giyiyordu. Siyah güneş gözlükleri ve kırmızı kurdeleli, yuvarlak geniş siperlikli bir hasır şapkası vardı. Siyah saçları, hasır şapkanın altından omuzlarına kadar akıyor, orada cetvelle çizilmiş gibi dümdüz bitiyordu.

Hasır şapkalı kız, hasır sepeti taşıyor, ıslak kumlarda çıplak ayaklarının izlerini bırakarak, yanındaki adamı dinliyordu. Bazen duruyorlar, sepeti yere koyup, kapağını açıyor, sanki içinde canlı bir şeyler varmış gibi gülümsüyor, ellerini sepetin içine uzatıyorlardı. Belki de sepetin içinde okşadıkları şey, kızın ayakkabıları değildi.

Sepeti kapatıp, sahil yürüyüşlerini sürdürüyorlardı daha sonra. Hep neşeli ve konuşkan adam, ellerini ve kollarını havaya savurarak, sonunu en çok kendisinin merak ettiği şeyleri kaldığı yerden anlatmayı sürdürüyordu. Acele etmeden, sabahın, denizin ve birlikte olmanın keyfini çıkartarak yürüyorlar, yavaş yavaş küçülerek, sonunda tamamen gözden kayboluyorlardı.

İlk gün, sabah içkisini pansiyonun denizi kucaklayan bahçesinde yudumlarken gözü takıldı onlara. Zaten o vakitler köylülerden ve pansiyondaki birkaç kişiden başka kimseler yoktu köyde.

Ertesi gün, öbür gün ve sonraki beş gün, hasır şapkalı kızla, daima neşeyle konuşup duran adam, ellerinde hasır sepetle, aynı saatlerde geçip gittiler önünden. Birbirleriyle öylesine koyu ilgiliydiler ki, köydeki tek pansiyonun bahçeden bozma lokantasında yalnız başına içerek, onları

izleyen birinin varlığını ayrımsadıkları düşünülemezdi.

Tatil için buralara gelen hemen herkesin uyuduğu sabahın ilk saatlerinde, güneş bile yarı bayginken, kimbilir nereden yola çıkıp, uzun sahil yürüyüşü yapan bu iki kişi ve hasır sepet, garip biçimde ilgisini çekiyordu.

Kıvırcık saçlı, enerjik genç adamın sonunu en çok kendisinin merak ederek heyecanla anlattıkları neydi?

Hasır şapkalı, çıplak ayaklı kızın insanı mıknatıs gibi çeken, yadsınamaz albenisi hangi esrarengiz kaynaktan besleniyordu?

Hasır sepet içinde uzun yollar boyu taşınmaya değen gizem neydi?

İçip duruyor, hem içerken, hem de dururken bunları düşünüyordu.

"Acayip şeyler sizi! Hasır beyinliler, ceviz tırnaklılar! Ne diye biraz daha geç saatte yürüyüşünüze çıkmazsınız da, her şafakta dikersiniz beni buraya, sert mürekkep balıkları!"

Nedense onlara kötü saydığı küfürlerini savuramıyor, sanki pek kıyamıyordu...

O haftanın bitiminde artık hasır sepetli çifti bekler, onlar üzerine öyküler kurar, varsayımlar yürütür olmuş, dahası bunun kendi işi olduğuna da bir güzel inanmıştı. Bağlanmıştı onlara. Sanki tatile onlarla birlikte çıkmıştı da, bundan bir tek kendisi haberdardı. Sanki o gizemli albenisiyle çıplak ayaklı kız, hep şen adam ve sepetteki esrarengiz şey, dostlarıydı da, bundan kimsenin haberi yoktu. Ve sanki yalnız değildi de, bunu hiç kimse anlamamıştı...

BELGESİZ KAKTÜS TEAM

Üç kez evlenmişti.

Birinci ve üçüncü karısı aynı kadındı. İki karısı da öyle güzel ve alımlıydı ki, rastlayan herkes, şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

"Tamam tamam, anladık! Böyle şapşallaşmış ahtapot gibi bakmaya, şamandıra midyesi gibi can sıkmaya hiç gerek yok! Nasıl olur da, bu güzel kadın/lar benim gibi boktan herife varır/lar değil mi?"

Hiç kimse 'hayır' demez, ama herkes konuyu değiştirmek için beceriksizce çaba gösterirdi. Evlilikleri boyunca bu sözleri söylemekten öyle yorulmuştu ki, boşanmalardan sonra, en çok, artık bu şaşkın bakışların yöneltildiği kişi olmayışına sevinmişti.

Ama akıllanmadı. Yıllar sonra ilk karısıyla yeniden karşılaştı. Ve yeniden... yeniden...

Bir sabah korktuğu başına geldi.

Hasır sepetli çift ortadan kayboldu! Pat diye yok oldular. Öylece... Bekledi. Saatini kontrol etti. Bekledi. İçti. Düşündü. Sövdü. Bekledi. Öğle oldu, hâlâ yoktular. Paniğe kapıldı. Her sabah içtiğinden çok daha fazlasını tüketti. 'Onlara bir şeyler oldu!' korkusu sardı içini. Hiç tanımadığı hasır şapkalı kız, neşeli adam ve hasır sepetin içindeki sır için kaygılandı. Yüreği burkuldu. İki paket sigarayı öğleye kadar bitirmişti bile.

Öğle vakti, artık dayanamadı, gidip köylülere sordu.

"Hani şu hasır sepetli kızla, adam... Her sabah buradan geçiyorlar ya... Mutlaka görmüşsünüzdür onları..."

"Şu yabancıları mı dersin beyim?"

"Aaa, Türk değiller demek! Tahmin etmeliydim. Batı terbiyesi, disiplini ve dinamizmi elbette... Fransız olmalılar... Evet, Fransızlar! Belki de Belçikalı?"

"Vallaa, niredendir, hiç bilmem amma, herif vıcır vıcır anlatır, karı da hiç sıkılmadan dinler. Aha buradan, tee ikinci buruna kadar yürürler. Gölköy'de kalıyormuş derler."

O gün ilk kez köyden çıkıp, yaz öğlesinin acımasız Akdeniz güneşi altında, bir traktörle Gölköy'e gitti. Sahilde gezindi. Yalıdaki birkaç ev ve motele göz attı, lokantalara bakındı. Aradı, taradı; ama sanki yer yarılmış, onlar içine girmişlerdi.

"Geldikleri gibi, aniden kayboldu, mavi kabarcıklı midyeler!" dedi.

Eskidiği halde, hâlâ şık çantasından deri kılıflı, yassı bir şişe çıkarttı, nefes almadan yarıladı içindekini.

"Hasır ruhlular, çenesi düşük, çıplak ayaklılar! Edepsizler!..."

Terk edilmiş hissetti kendini. Yaralı hayvan yüreğinin kanı ve güneşi küskün kuzey kışlarının soğuğu kapladı içini. Kıyıdaki kırık dökük iskeleye çıktı, ucuna dek yürüdü. Bir elini siperlik yapıp, güneşten korunmaya çalıştı. Gözlerini denize dikti, hüzünlü bir dirençle öylece daldı gitti.

Neden sonra ilerde kırmızı bir noktanın hareket ettiğini ayrımsadı. Dikkat edince, yaklaşan kırmızı noktanın, kalın plastikten yapılmış bir kano olduğunu gördü. İki kişinin arka arkaya oturup, birer kürekle idare ettiği, sevimli bir gezi kanosu. Kırmızı kano, yaklaştıkça kırmızı kurdeleli hasır şapkayı gördü. Öyle sevindi ki, plajdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denize girenlerin şaşkın bakışlarına yol açan kalın bir kahkaha patlattı.

"Hay Allah bin bir cezanızı versin emi! Ödümü koparttınız be!"

O ikisi, arka arkaya oturmuş, birbirleriyle son derece uyumlu, harıl harıl kürek çekiyorlardı. Ama sepet yoktu.

Gölgeye çekilip, bekledi. Onlar kanoyu ve kürekleri sahibine teslim edip, kirasını ödediler. Neşeli, canlı ve çok eğlenmişliğin şeker bulaşmış keyfinde görünüyorlardı. Aniden onları görmediği bu tek yarım günde değişmiş oldukları duygusuna kapıldı. Sanki ne olduğunu bilmediği bir şeyleri onsuz yaşamış, onunla paylaşmamışlardı. Dışlanmış duyumsadı kendini. Eksiklendi. Böyle zamanlarda ellerine bakardı; baktı. Hep olduğu gibi tiril tiril titriyordu parmakları.

"Pis alkolik, başıbozuk serseri seni!" dedi.

Sanki daha mı gençleşmişlerdi?... Çikolata albenisinde parlıyordu yarı çıplak bedenleri. Az önce paylaşılmış bir kahkahanın ucundan tutmuş, kıkırdıyorlar, birbirlerine sımsıkı sarılmış, yürüyorlardı.

Kızın hasır şapkası, denize uçmaması için çenesinin altından, incecik bir kurdeleyle bağlanmıştı. Tam önünden geçerlerken, konuşkan adamın, kızın beline dolanmış koluna baktı. Sonra kolun ucundaki ele takıldı gözleri. Adamın elleri hiç titremiyordu.

"Âşık bu su kuşları!" diye hüzne çalan bir sesle söylendi. Yüzünde, yıllar süren çetin bir araştırmanın sonucunu nihayet açıklayan bir dedektif edası vardı.

"Yürekleri uçurtmadır şimdi bu cevizli peynirlerin!"

Cevizli peynir çekti canı. Yanında da rakı. Ne güzeldir cevizli peynir. Azıcık kavun da bulunursa masada... Oooh! Hemen geri dönüp, küçük pansiyonuna saklanmak, bol bol rakı içip, cevizli peynirle, kavunu katık etmeyi özledi. Bir Metin Altıok şiiri açardı rakının yanına, biraz Cemal Süreya, biraz Turgut Uyar ve Edip Cansever...

"Sık sık nefes çeken cigarasından
Saz benizli bir ihtiyar;
Yılan yakalamakmış merakı, yılan
korkusundan."

"Yazın bu güzelim şiirleri, yazın bakalım büyük başıbozuklar, sanatçı serseriler! Yazın da, daha çok kahrolayım değil mi?"

Dönüş için ne traktör, ne de araba bulabildi. Alkol ve nikotinin iyice güçsüz bıraktığı çelimsiz bedeni beş-altı kilometreyi yürümeyi reddediyordu. İçkisi ve sigarası tükenmişti, zulada bir şey kalmamıştı. Bezgin, yorgun, nedense kalbi de kırık, bir ağaç gölgesine çöktü. Ağacın gövdesine verdi sırtını.

"Hasır sepeti ne yaptı bu karides düşmanları? Sepetin içindeki nasıl acaba? Yalnızlık çekiyordur şimdi..."

Sonra usul usul gözleri düştü, bedeni gevşedi, sızdı kaldı ağacın altında.

Ailesi, tanınmış diplomat ve politikacılar yetiştirmiş, baba tarafından Osmanlı Sarayı'na dek uzanan köklü bir soyağacı taşırdı. Evin en küçük çocuğuydu. Yakışıklı, dalyan boylu ağabeyi ve

BELGESİZ KAKTÜS TEAM

şimdi ortayaşlı, hâlâ çok hoş bir kadın olan ablasından sonra, ufak-tefek, çelimsiz ve mızmız bir çocuk olarak dünyaya gelişinin öfkesini daha küçücükken yaşamaya başlamıştı. Üzerine yönelen dikkatleri hiçbir zaman sevip, kabullenemediği fiziksel özelliklerinden uzaklaştırmak için (bilinçsizce) geliştirdiği öfkeli, suratsız, aksi tavırları, aslında son derece duyarlı, ince ve sevecen iç dünyasını korumak için oluşturduğu güçlü bir zırhtı.

Kumral, yeşil ve sarı renklerle boyanmış aile tablosu içinde, dimdik, simsiyah saçları, kahverengi gözleri ve kısacık boyuyla ayrıksı, kimseye benzemeyen, bir yaban otuydu. Sanki bir yanlışlık sonucu doğumevinde karışmış, ya da bazı nedenlerle bir oyuna kurban gitmişti.

Bütün çocukluğu ve ilk gençliği, kendi ailesine ait olup olmadığının soruşturmasıyla boğuşarak geçti. Paranoya, davetsiz bir misafir gibidir!

Kendini tanıttığında, ailesini tanıyan ve/ya soyadlarını daha önceden duymuş olanların yüzüne az önce yerleşen iri tebessümü, ekmek bıçağıyla ortadan kesen bir şaşkınlık yayılırdı. Lisedeyken, bir evlatlık mı, yoksa annesinin zevkli bir 'günah anı' ürünü mü olduğunu düşünür olmuştu. Ama hem annesi, hem de babası Onu çok sever, öbür çocuklarından daha fazla gözetirlerdi. Bir gün babası ağzından kaçırdı; ele avuca sığmayan, zekâsını koyacak yer bulamayan filanca büyük dedesine çok fazla benziyormuş!

"Hay turp kafalı, satürn beyinli büyük dede! Bula bula beni mi buldun bütün sülalenin genetik kodlarında... Şamandıra midyesi sen de!"

İstanbul'da Fransızca eğitim yapan, tanınmış bir liseyi yatılı okumuş, üniversite yıllarında siya-

set bilimi eğitimi için Ankara'ya taşınmıştı. Galatasaraylılık ve Mülkiyelilikten sonra Sorbonnelu oldu. Hem ailesinin saygın ünü, hem de parlak bir öğrenci oluşu, önünde kapıları rahatlıkla açıyordu. Parlak, atak, zeki ve alaycıydı. Alaycılığına, ancak çok dikkatle dokunabilenler, derinlere gizlenmiş o incecik hüznü, kekremsi yalnızlığı ayrımsıyorlardı.

Sorbonne'da tez konusu Nietzsche ağırlıklıydı. Toplumsal çalkantılarla, kişisel isyanlar arasındaki bağlantı hep ilgisini çekmiştir. İnsan ruhundaki anarşizmi kurcalamaya bayılırdı o gençlik yıllarında da. Paris'e gitmek için yola çıktığı o yaz, ülke çok çalkantılıydı. Türkiye'de ilk halk oylaması yapılıyor, yeni anayasa kesinleşiyordu.

Güzide'yle Paris'te tanıştı. Türk Büyükelçiliği'nde görevli bir babanın, çok güzel tek kızıydı Güzide. Kalabalık bir grupla birkaç kez yemeğe çıkmışlar, uzaktan bakışmışlardı. Grupta, yakışıklı, gösterişli Fransız delikanlıları, iki Türk genci, bazı Amerikalılar vardı ve tümü de bu çağdaş ve güzel Türk kızının çevresinde pervane oluyorlardı. Ama bütün çabalarına karşın, yemeklerde Güzide'nin yanına oturma şansını ufak-tefek, simsiyah gür saçlı, Troçki sakallı bir Türk siyasetbilim öğrencisine kaptırmaktan kurtulamıyorlardı. Güzel genç kızın da bu yarışı gizli bir zevkle körüklediği düşünülebilirdi.

Hiç durmadan konuştu, anlattı, güldürdü, hiç yorulmadan eğlendirdi ve bol bol şiir okudu Güzide'ye. Enerjisiyle etkilediği kızı, şiir sağanağıyla sırılsıklam tutsak etti.

Oldum olası şiire düşkündü. Daha çok bir tutkunluktu onunkisi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Soğan kadar şirin sözlerin var;
Sohbetimizde vazgeçilmez yerin.
Daha da tatlanacaklar tuzla ovulsalar."

Daha sonra başbaşa buluşmaya başladılar. İki yıldır Paris'te yaşayan Güzide'ye kendi Paris'ini tanıttı. Pigalle'in kırmızı arka sokaklarında Toulouse-Lautrec'in izini sürdü, Hugo'nun kamburunu Notre Dame'da kovaladılar. Dali ve Picasso'yu Montparnasse atölyelerinde, Anais Nin ve Miller'i sokak kafelerinde aradılar.

Doğrusu son derece canlı bir başarım göstermişti. Kültürlü, karizmatik bir gençti. Ama bütün bunlardan daha önemlisi, çok duyarlı bir erkek oluşuydu. Kadınlar, erkeklerin belki de genlerinde doğuştan eksik kalan o tek X kromozomu nedeniyle yoksullandıkları, 'ayrıntılara özen gösterme' konusundaki duyarsızlıklarından öyle bezmişlerdir ki, hassas, incelikli olduğunu *sandıkları* ilk erkeğe, korunmasız, savunmasız yakalanır, tutuluverirler. Henüz çok genç ve deneyimsiz olmasına karşın, Güzide de aynı nedenle kapılmıştı Ona. Elbette kuraldışılar daima vardır ve onlar da aslında kuralları doğrular. İşte O bir kuraldışıydı yani; gerçekten çok duyarlı bir erkekti.

"Yıldızlı bir gece, ay da vardı
Sen gülümseyince
Yüreğimde bir balık oynadı."

O sıralar henüz çok içmiyordu. Akşamüstleri viski, yemeklerde şarap, yemek üstüne kahveyle konyak. Günde iki paket sigarayı pek geçmezdi: Gitane.

"Bana kalırsa bizim içindir coşkuları;
Bu duru sevda göğünde,
Ardarda güvercin taklaları."

Güzide Onu ailesiyle tanıştırmaya karar verdiğinde, ünlü soyadıyla hepsini çoktan teslim almıştı bile. Özellikle diplomatlar arasında haklı bir saygınlığı olan ailesi nedeniyle Güzide'nin ailesi büyük bir sevinçle Onu kucakladı.

"Bu işin bir tek çözümü var;
Her şey yoluna girecek o zaman
Kendimi de bilsem seni bildiğim kadar."

Hemen o yaz evlendiler. Hem aileleri, hem de kendileri hoşnuttu. Tezini bitirip, parlak bir dereceyle diplomasını alır almaz, Türkiye'ye döndüler. Bir üniversitede öğretim üyesi olarak çalışmaya başladı. Güzide okulunu yarım bırakmıştı. Genç kızın babası dışında kimse önemsemedi bunu.

İlk çocukları Güzin doğduğunda, Güzide hâlâ mutlu, kocasının içki ve sigarasından şikâyetsiz, hâlâ Onun okuduğu şiirlerle büyülenen çok güzel bir kadındı.

"Senin çıplak gövdene bakmak,
Her seferinde apansız
Karşıma çıkan bilmediğim bir sokak."

Üniversite'de öğretim üyesi olmak, araştırma yapmaktan çok, her Allahın günü ders hazırlamak, ders anlatmak, sınav kâğıtları ve notlar arasında boğulmak, küçük hesaplarla uğraşmaktan akademisyenliğe zaman ayıramayan iş arkadaşlarının kalın espri çizgisine uyum sağlamak için de-

liler gibi didinmek demekti. Bunlarsa, Onun önemsediği şeyler değildi. Bunaldı. Daha perde gerisi, yalnız kalabileceği ve geniş kitleleri etkileyecek bir şeyler yapmak istiyordu. Karısının tümden karşı çıkmasına karşın, üniversiteden istifa etti ve günlük bir gazetede çalışmaya başladı.

O yıllarda yapılan seçimlerde, parlamentoya ilk kez sosyalist bir partinin girmesiyle, kutuplaşmalar daha gözle görülür olmuş, siyasi gerginlik artmıştı. Gazeteci, aydın arkadaşları izleniyor, bazen gözaltına alınıyordu. Dahası, çok sevdiği şairlere yasaklar ve acılar reva görülüyordu.

O da 'solcu' olarak damgalanmıştı ama, soyadının saygın ünü ve güçlü akrabaları nedeniyle pek fazla rahatsız edilmiyordu. Yine de baskılardan ötürü gazeteden ayrılmak zorunda kaldı. Ailesi yardım etmese, babası desteklemese perişan olacaklardı.

"Solculuğun da, komünistliğin de içine edeyim. Ben yalnızca baskıya, sansüre karşıyım. Dinsizin, eşcinselin, siyahın, kadının, güçsüzün, özürlünün ezilmesine karşıyım. Bana ne adına solculuk demişlerse bunun? Adını ne koydukları umurumda değil! Şiir seviyorum ben! Şiir! Gerisi vız gelir! Şiir sevmeyene, okumayana, duymasını bilmeyene öfkeliyim! Üstünlük taslayanlara, başkalarının işine burnunu sokanlara ve şiir düşmanlarına öfkeliyim. Bir de doğaya tabii! İnsanları bücür, çirkin yaratan haksız doğaya... Vampir, şamandıra midyesi doğaya!"

Alkolün dozunu kaçırmaya o sıralarda başladı. Geç uyanıyor, öğleye doğru içmeye başlıyor, söylene söylene akşamı buluyor, bazı geceler hiç uyumadan boş içki şişeleri ve sigara paketleri

arasında şiir okuyor, yazıyor, yazıyordu. Umutsuzluk bulaşıcı olduğunda tehlikelidir. Güzide, kocasından çok etkilenen bir kadındı, paniğe kapılmaya başlıyordu.

Tam o günlerde, Güzide ikinci kez gebe kaldı. Kızları Güzin üç yaşındaydı ve Güzide bir ikinci çocuk fikrine hiç yanaşmıyordu. Bu bir yanlışlıktı ve kürtaj olacaktı.

Oysa O çocukları, hele bebekleri çok seviyordu. İkinci çocuğundan asla vazgeçemezdi. Bütün gücünü topladı. Güzide ve Güzin'i karşısına alıp birinci cemrenin düştüğü serin bir günde içkiyi azaltacağına, o sıralar popüler olan haftalık bir politik dergiden aldığı iş teklifini kabul edeceğine söz verdi. Adları 'seçilmiş' anlamına gelen karısı ve kızını çok sevdiğini gözyaşlarıyla kabaran bir coşkuyla dile getirdi. Deliler gibi sevdiği karısından yeniden bir çocuğu olması düşüncesiyle öylesine başı dönmüştü ki, bunun bir mucize olduğuna Güzide'yi de inandırdı.

"Yüzüme senin kaçamak bakışında,
Öyle bir şey var ki söze gelmez;
Çekirdek gibi olgun bir elmanın karnında."

"Sizi kaldığınız pansiyona götürmemizi arzu eder misiniz?"

Çoktan akşam çökmüş, güneş handiyse kıpkırmızı bir tekerlek olmuş, denize düşmek üzereydi.

"Biz de o tarafa gidiyoruz zaten!"

Gözlerini kırpıştırdı, üzerine doğru eğilmiş, gülümseyen bir kadınla burun buruna geldi. Tar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çın kokuyordu kadın. Kim bu? Neredeyim ben?' diye düşündü.

"Hay şamandıra midyesi!" diye bağırdı.

Uzandığı ağaç gölgesinde saatlerce sızmış olmalıydı. Leş gibi alkol ve tütün koktuğunu, çirkin, bücür bir alkolik gibi görünüyor olduğunu tiksinerek anımsadı. Efendim?... Gibi mi?

Genç kadın kocaman güldü.

"Sizi her sabah o İstanbullu Hanım'ın işlettiği pansiyonun bahçesinde görüyoruz. Bu saatte dönüş için araç bulmak güçtür."

Hasır şapkayı gördü o sırada. Günbatımının sıcak renkleri, şapkanın kırmızı kurdelesine yansıyordu. Gözleri kamaştı. 'Gece uyurken de şapkayla mı yatıyor bu kız?' diye düşündü önce.

"Türksünüz siz!" dedi sonra şaşkınlıkla.

Sesinde biraz düşkırıklığı mı vardı?

"Elbette," dedi hasır şapkalı kız.

Kırmızı bir volkswagen'di. Onu arkaya oturttular, daha doğrusu yarı yarıya uzandı. Konuşkan genç adam arabayı çalıştırmadan önce, güleryüzlü bir bakışla selamladı Onu. Hasır şapkalı kız, adamın yanındaki ön koltukta, yüzü arkayı da görebilecek biçimde, yan oturuyordu.

Hemen anlatmaya başladı neşeli adam;

"Çok yakında buradaki sahiller öyle bir dolacak ki, kalabalıktan bunalıp, belki de hiç adım atamayacağız bu cennete. Dedem Bodrumluydu benim. Ne bereketli efsaneleri, ne tükenmez öyküleri vardır bu toprakların bilseniz..."

Demek o ateşli konuşmaların kaynağı bunlardı. Yol boyunca adam anlattı, onlar dinledi. Doğrusu, hasır şapkalı kız dinledi. O, gözleri yarı kapalı, yalnızca işitti. Zaman zaman yakınlardan bir tıkırtı duyduğunu sanarak, dikkat kesildi ama başı çatlıyor, midesi dilim dilim kesiliyordu sanki.

"Birkaç Alka-Seltzer içer, soğuk bir duşla kendime gelirim," diye düşündü rahatlamak için.

Tam pansiyona varmışlar, arabadan inebilsin diye ön kapıyı açıp, ön koltuğu iyice yatırmışlardı ki, o sırada gördü. Hasır sepet arka koltukta, yanıbaşında duruyordu. Sakın, duyduğu tıkırtılar o hasır sepetten gelmiş olmasındı? Ama artık arabadan inmişti. Sormak için ağzını açtı... Neşeli adam, hararetle elini sıkıp, 'iyi tatiller' diledi. Hasır şapkalı kız, o gizemli ifadesini hiç bozmadan gülümsedi, edalı bir salınışla elini uzattı;

"Nilgün." dedi.

Sesi dolgun, güvenli, muzip ve orta şekerliydi.

"Adım Nilgün. Kendinize iyi bakın!"

Arabaya binip, geri döndüler. Hasır sepet yol boyunca yanındaymış demek!

İkinci kızları Güz doğduğunda, berbat bir kış yaşıyorlardı. Sözünü tutmuş, içkiyi azaltmış, iyi ün yapmış haftalık bir politik dergide çalışmaya başlamıştı. Üstelik içinde bol umut parlayan şiirler okur olmuştu da, yine de evdeki hava fazla değişmemişti. İki küçük çocuğun bakımı, ev işleri, kısıtlı bütçeyle daralan dünya, o sıralar henüz yirmi yedi yaşındaki Güzide'yi fena halde bunaltıyordu. Galiba biraz da 1968 yılının kıpır kıpır rüzgârından kendi payına düşenle, yaz geldiğinde kabına sığamaz olup çıkmıştı Güzide.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de aile yaşamının doğasındaki tekdüze ritim, en öldürücü darbeyi yirmili yaşlarda pençesine düşenlere vuruyordu...

Kendisi de bunalıyor, 'aile babası', 'düzenli ve prensipli küçük burjuva' rollerinin daracık kalıpları içinde çatır çatır çatlıyordu. Ama Güzide'den ve kızlarından ayrılmak fikrine bile dayanamıyor, aklına düştüğünde içi daralıyordu. İki arada, bir derede sıkıştıkça sıkışıyor, aşkın sürekliliğinde oluşan cehennemde yanıp, tutuşuyordu.

Güzide, çocukları ve artık Türkiye'ye dönen annesini alıp Paris'e gidince, sabahtan akşama dek içmeye başladı. Çevresindeki herkes ve ailesi Onu suçluyordu. Böyle albenili ve özverili bir karısı, dünya güzeli çocukları varken...

Şimdi şahane iki genç kız olan çocukları, küçükken de yoldan geçen herkesin ilgisini çekecek kadar güzellerdi. Doğanın kendisi dışında bütün akrabalarına fazlaca cömert davranmasına zaten alışmıştı.

Ancak bir yıl sabredebildi, O da Paris'e gitti. Telefon kulübelerinde saatlerce, günlerce süründü, şiirler okudu Güzide'ye.

"Herkes tedirgin hazırlanırken kışa;
Sevgilim biz bu yatakta seninle,
Ter içinde soluk soluğa."

Güzide, eski arkadaşları ve ailesinin yardımıyla toparlanmış, kendine yeni bir yaşam kurmuştu. Bir büroda çalışıyor, kızları da anaokuluna gidiyorlardı. Kimsenin Ona gereksinimi kalmamış görünüyordu. Yine de direndi. Hep şiirlerle çağırdı Güzide'yi.

"Sen sofra bezini sevgiyle sererdin
O zamanlar su azizdi, ekmek bereketli,
Ben daha gençtim."

Güzide gelmedi. Şiirlerine bile gelmedi. Onun derbederliğinden, bencilliğinden ve çocuksuluğundan bezmişti artık. Güzin'le Güz'ü görebildi yalnızca. Kızlarını kokladı. Kokularını kazıdı belleğine. Paris'i kokladı sonra. Paris bambaşka şeyler yaşıyordu. İnsanlar sokaklardaydı. Sartre'ı gördü sokaklarda. Dünya kımıl kımıldı... Dünya değişiyor muydu? Sahi değişiyor muydu? İnsanoğlunun kıskançlığı, cimriliği ve açgözlülüğü terbiye edilebilir, kıyımlar önlenebilir miydi? Yoksa bütün bunlar... bunlar... yine kendimizi mi kandırıyoruz?

"Günaydın! Bugün nasılsınız?"

Geceyi berbat geçirmiş, içine henüz yazar ve yönetmen eli değmemiş kâbuslarla ter içinde kıvranmıştı. Kendini kötü hissetmeye alışkındı, ama bundan rahatsız olmaya başlamasını hiç sindiremiyordu. Yine de erkenden kalkmış, yıkanmış, temiz bir gömlek, bir kadife pantolon giymiş, pansiyonun bahçesine kurulup, onların geçmesini bekliyordu.

"Nilgün! Adınız Nilgün'dü sizin," dedi sevinçle.

"Evet," dedi, hasır şapkalı kız gülümseyerek.

"Aslı Nilgûn'dur adınızın. Mavi, çivit rengi anlamına gelir."

"Sahi mi? Ben Nil Nehri'yle ilgili olduğunu sanıyordum oysa..." dedi şaşırarak Nilgün.

"Eski Mısırlılar zamanında Nil nehri Nilgûn

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rengindeydi büyük olasılıkla. Turşu kafalı Yeni Mısırlılar kirletip, karartmışlardır onu..."

"Hah ha ha!... Olabilir... Annem koymuş adımı. Nedense kızların adını anneler seçer çoğunlukla..."

"Ya da çok duyarlı babalar..." diye fısıldadı.

Nilgün Onu duymadı.

"Oysa annem, Nil Nehri'nin gizemli bir güzelliği olduğunu düşünerek koymuş bu adı bana..." diye neşeyle sürdürdü.

"Siz Nil Nehri'nin günü, belki de Nil'in güneşisiniz!"

"Hah ha!... Çok hoşsunuz... Kimbilir, belki öyleyimdir. Ama işin tuhaf yanı, annemin Nil Nehri'ni hiç görmemiş oluşu..."

"Düşlenen güzellikler çok daha kalıcı ve gizemlidirler aslında..."

İkisi de sustu. Düşlenen güzellikler üzerine düşünmek için soluklandılar. O sırada, uzakta bekleyen, enerjik adam seslendi;

"Haydi Nilgün, gelmiyor musun?"

Sabah yürüyüşünden çok, henüz pek taze olduğu besbelli aşklarının bir ritüeline benzeyen sahil turuna yetişmek için sevinçle koştu Nilgün.

"Hoşçakalın! Kendinize iyi bakın!" diye seslendi koşarken.

Uçarcasına, adamın yanına vardı, uzun bir süre ayrılmış gibi kucaklaştılar orada. Adamın bir elinde hasır sepet vardı, boşta kalan eliyle pansiyonun bahçesinde kendilerini izleyen orta yaşlı adama selam verdi. Yan yana durdular, sanki fotoğrafları çekilecekmiş gibi beklediler, sonra ikisi birden el salladılar. O da aynı coşkuya kapılarak karşılık verdi. Eskiden çok sevdiği, hüzünlü bir

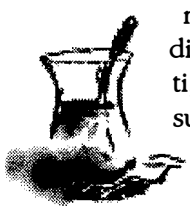
şarkıyı duymuş gibi kıpırtılar geçti yüreğinden. Boğazı kurudu. Ağlamaklı oldu.

Onlar sahilde yavaş yavaş yürümeye başlamışlardı bile. Konuşkan adam heyecanla anlatıyor, Nilgün ilgiyle dinliyordu. Bedenleri hafifçe birbirine doğru eğilmişti. İyice gözden kaybolmadan önce, en son seçebildiğinde, hasır sepet, hasır şapkalı kızın kucağındaydı.

"Hay başıbozuk beni!" diye öfkelendi.

"Gübre toplayıcısı herif, ne diye davet etmedin bu güzel insanları buraya? Hep birlikte, gencecik bir sabah sohbeti, taze içecekler, bahar lezzeti falan..."

Sustu. Sabahın ve doğanın sesini dinledi. Horozlar ötüyor, ağaçların ve denizin kıpırtısızlığı kendine özgü kokulu, ancak erbâbının duyabileceği bir ses oluşturuyordu. İçini, yıllardır hissetmediği dingin, keyifli, serin bir dirlik duygusu kapladı. Yağmur sonrası toprağın saldığı o mis koku yayıldı yüreğine. İçi içine sığamadı. Kalktı, köylülerin kahvesine gitti. Onlara neşeli bir 'Günaydın!' çekti. 'Hayırlı sabahlar beyim!' dediler. İnce belli cam bardakta üç tane çay içti, köylüler parasını ödetmediler. 'Afiyet olsun beyim,' dediler. 'Sağlıcakla kalın!' dedi, ayrılırken. Ağzında yayvan bir gülümsemeyle pansiyonuna döndü.

Öğleye dek, gözleri yollarda onları bekledi. Umudunu yitirmedi. Pansiyonun sahibesi, eski dostuna;

"Geri dönerlerken soracağım, bu kez soracağım artık. Şu hasır sepette ne taşıdıklarını mutlaka soracağım!"

Zaman geçtikçe, canı sıkılmaya, tadı kaçmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı. Öğleden sonra, morali iyice bozuldu. İçinde beslediği, aksi, kırgın, öfkeli, kendisiyle bir türlü uzlaşamayan, elli küsur yıllık anarşist öbür 'ben'i depreşti. Gözlerini denize astı ve öylece kaldı. Saatler sonra, kendini ayrımsadığında, sabahki keyfinden eser kalmamıştı.

"Daha neler!" diye homurdandı.

"Onlar, senin gibi sıkıcı, alkolik, çirkin bir herifi ne yapsınlar? Alkol tankeri, boktan herif! Genç onlar, âşıklar, sağlıklılar... Ne işleri var senin gibi paslanmış gemi demiriyle? Korsan, işe yaramaz, bayat midye!..."

Hasır sepetli çift, o gün, ertesi sabah ve daha sonraki gün doğumlarında oradan bir daha geçmediler!

Kızlarından ve Güzide'den umudunu kesmesi iki yıl kadar sürdü. Paris'te 'sefil' geçen iki yıldan sonra İstanbul'a döndüğünde, alkolik, işsiz ve beş parasızdı. Böbrekleri ve midesinden hastaydı. Annesinin şiddetli üstelemesiyle bir süre hastanede yattı. Ama sigara ve alkole inatla yapışmış olması, önce doktorları, sonra da annesini çileden çıkarttı, bezdirdi.

Babası ölürken, içkiyi bırakmasını vasiyet ederek terk etmişti Onu. Yakışıklı ve başarılı bir iş adamı olan ağabeyi ile diplomat kocasıyla dünyayı dolaşan güzel ablasıysa çoktan umudu kesmiş, arayıp, sormuyorlardı bile. Artık annesini de bıktırmıştı.

"Soylu canavarlar sizi! Aristokrat yamyamlar! İşte kurtuldunuz sonunda benden. Ailenin yüz karası, utancı, çirkin, bücür oğlunuzdan! Pot kırıcıları siz de!..."

Büyük bir yayınevi sahibi olan Galatasaray Lisesi'nden sınıf arkadaşı, bilgisinden yararlanmak istediğini söyleyerek, ama daha çok durumuna acıyarak iş teklif etti.

İşi sevinerek kabul etti, toparlandı çabucak. Saçını, sakalını kesti, temiz gömlekler, ütülü pantolonlar giymeye, içkiyi azaltmaya başladı. Düzenli olarak şirkete gitti, kendine ayrılan odada çalıştı; işe yaramayı, araştırma yapmayı seviyordu. Dağılan parçalarını bir araya toplama cesareti bulduğu zamanlar, çok çalışkan ve verimli oluyordu. Fakat doğanın Ona sessiz bir armağan olarak sunduğu kıvrak zekâsının ne zaman, kırık bir cam keskinliğiyle canını yakacağını hiç kestiremiyordu.

Meral'le orada tanıştı. Kendinden büyük, kırk yaşlarının başında, çok güzel bir kadındı Meral. Kocasından yeni boşanmış, dertli, çok sorunlu bir dönem yaşıyordu o sıralar. Birlikte dertlenip, demlenmeye, içmeye ve toplu halde acı çekmeye başladılar. İkisi de bunalıma yatkın karamsar tiplerdi; bir araya gelince simsiyah bir duman olup acı acı tütüyorlardı.

Alelacele evlendiler. Meral'in evinde birlikte yaşamaya başladılar.

"Yüzüne uygun bu öksüz acı;
Çatlak olgun yemişleriyle
Bir duvar dibinde, kimsesiz incir ağacı."

Birbirlerine çok iyi geldiklerine ve gereksindiklerine kesinlikle inansalar da, birlikte yaşamaya başladıklarından beri mutsuzlukları daha koyulaşmış, umutsuzlukları daha derinleşmişti. Acı çekmekten bir tat aldıkları besbelliydi. Stoikler gi-

bi, sessizce katlanıyorlardı üst üste dizdikleri acılara. Çok fazla içiyor, birbirlerine destek olmak yerine, birbirlerini daha derine sürüklüyorlardı.

"Yeni ölmüş birinin gözlerini örter gibi,
Siyah uzun saçlarından
Usulca gezdirdim üzgün elimi."

Bu yoğun alkol, nikotin ve keder dumanı, çevrelerindeki insanları rahatsız etmeye başlayınca, yalnız kaldılar. Yalnızlık, acılarını çoğalttı, içmekten çalışamaz oldular.

Asker güdümlü yeni bir hükümet kurulmuştu. Yine siyasi idamlar gündemdeydi. Çevre ekşi ekşi gammazlık kokuyordu. Umutsuzluk, her gün kabuğu kopartılıp, yeniden kanatılan yaralar, içkinin tembelleştirdiği bedeni, acımasızca iğdiş ettiği beyni, karısı Meral'in kendisinden daha iflah olmaz bir 'ebedi mutsuz' oluşu ve galiba biraz da otuz altı yaşın, kırkları çağrıştıran tonlarıyla burkulan, 'artık yaşlanıyorum' bulguları...

"Oysa ben kaç yıldır
Kaç acı eskittim
Unuttum
Kaç ölüm gördüğümü,
Bir omuzumun
Alçaklığı ondandır;
Taşıdım kaç kişinin
Kanayan tabutunu."

Bütün yaşamı boyunca kendini en zayıf ve en çaresiz hissettiği günlerdi. Hem ülkenin, hem de kendinin kanayan yüreği, derin bir kan gölünde boğulmasına yol açıyor, kurtulmak, yüzüp kıyıya

ulaşmak, yeniden başlamak için gereksindiği gücü bir türlü bulamıyor, içini ışıtacak bir damla ışık göremiyordu. En fenası, artık hiç kımıldamıyordu.

"Nereye baksam gördüğüm sığlık.
Bungunum ve suskun,
Boğazımda yıllanmış bir çığlık."

Ayaklarını sürüyerek, başını hafifçe yana yatırarak yürüme alışkanlığını o sıralar edindi. Gözbebeklerine öbek öbek küller birikmişti.

"Ben artık mümkünü yok ölürüm;
Tabutum bile olmaz taşınacak,
Bir çil horozun sesine gömülürüm."

Meral Onu banyoda bulduğunda kendinde değildi. Bir kutu 'pembe hapı' yutmuştu. Hastanede iki hafta yattı. Öyle mutsuz ve isteksizdi ki, 'beyni yaşamayı reddediyor' diye düşündü doktorlar. Dostları, sevenleri, annesi, hatta ağabeyi bile hastaneye doluşmuş, Onun iyileşmesini istiyorlardı. Ablası, Brezilya'dan gelip, başucunda 'günah çıkartıyor', gözyaşları döküyordu.

Bu sırada O, ölmeyi bile başaramamış, zavallı, çirkin ve bücür bir herif olduğunu düşünerek hastane yatağında fena fena yatarken, ne iğrenç, ne komik göründüğünün hesabını yapıyordu. Ziyaretine gelenlere, içindeki huzursuzluğun olanca berbatlığıyla yansımasına izin veriyor, sarkastik, kıyıcı, iğneleyici konuşuyor, akraba ve dostlarını kırarak bir öc alışın yakıcı, hırçın çaresizliğinde aslında kendini cezalandırıyordu.

Annesinin günlerce süren yalvarmalarına da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanamayan Güzide ve iki kızı İstanbul'a gelince, her şey durdu. Hemen toparlandı. Kızlarına ve Güzide'ye bu halde görünemezdi. Hayır, özellikle iki kızının babalarını böyle zavallı anımsamalarına katlanamazdı.

Onları, tıraşlı, şık ve sağlıklı karşıladı. Güzin sekiz, Güz beş yaşındaydı. Önce yabanıl, çekingen, ama çabucak sevgiyle kucakladılar babalarını. Güzide mesafeliydi. Olgun bir meyve gibi bal damlayan güzelliğiyle, hastaneyi ayağa kaldırdı, herkes ondan söz etti. Ve elbette, bu şahane kadının eskiden karısı olduğunu duyanların gözleri şaşkınlıktan patladı.

"Ah bir de yenisini görseniz başıbozuklar, hayretten dişleriniz dökülür, yassı medüzalar gibi kalırsınız karşımda! Hay haksızlıklar kralı, midye kafalı doğa!"

Hastaneden çıktığında, eski karısı Güzide, çocuklarla birlikte Paris'e, şimdiki karısı Meral de, eski kocasına dönmüştü. Çok şaşırmadı, hatta biraz da hak verdi Meral'e. Birbirlerine iyi gelmiyorlardı. Sessizce boşandılar. Zaten pek de beraber olmamışlardı. Beraberken kendi başına varolma şansı bulamadığı için eski kocasından boşanan Meral, aynı nedenle yeniden dönmüştü Ona.

Annesinin davetini kabul etmekten başka bir yolu kalmamıştı; çocukluk odasına taşındı, bir anlamda sığındı oraya. Bol bol okudu, yazdı, çalıştı. Kendisiyle barışmayı denedi. Müzikle yıkandı; özellikle tutkunu olduğu Çaykovski'nin öfkeyle aşkı büyük bir ihtirasla yoğuran müziğini dinleyerek aylarca çalıştı. Üniversiteden ayrılınca yarım bıraktığı tezini yeniden ele aldı. Gençlik dinamiğini oluşturan sosyo-ekonomik etkenleri yanlızca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sözsel ve rakamsal verilerle değil, sanat, felsefe ve edebiyatla (özellikle şiir, şiir ve şiirle) besleyerek, çok lezzetli bir bilimsel çalışmaya dönüştürdü.

Yıl sonunda çalışmasını kalın bir dosyaya hapsedip, şimdi profesör olmuş Mülkiye'den bir sınıf arkadaşına gösterdi. Ardından her şey çok çabuk gelişti. Profesör arkadaşı yaka paça Onu üniversiteye götürdü, bir iki 'protokol icabı' sınav, bürokratik yazı-çizi derken, çok beğenilen teziyle doçent olup, hastaneden çıktıktan iki, istifa edişinden sekiz yıl sonra, yeniden akademik yaşama başladı.

"Yaşamak şakaya gelmez ciddi bir iştir
Ancak bunu bilenler
Hayatı bazen hafife alabilirler."

Sonraki üç yıl, öğrencilerin çok sevdiği, başarılı ve tanınmış bir öğretim üyesi olarak yaşadı. Etkisinde kalan pek çok gence, dünyaya, olaylara ve kendilerine makro düzeyde bakmayı, bakarken görmeyi, sanatı ve edebiyatı yaşamın içinde algılamayı öğretti. Özellikle şiiri... Şiirle zenginleşen, anlam kazanan yaşamı ve şiirin nasıl okunacağını...

Derslerinde amfi dolup taşıyor, başka bölümlerden de Onu dinlemeye koşuyorlardı. Profesörlüğünün eli kulağındaydı. Derslerine plaklar, kasetler getiriyor, plakçalar, kasetçalar taşıyor, Wagner eşliğinde Nietzsche, Çaykovski'yle Marksizm anlatıyordu.

Yine de keyifsizdi. O sıralar ülkenin bir iç savaşa sürüklenişiyle kaygılanıyor, ellerinde silahla hak dağıtmaya kalkan fanatik öğrencilere karşı

çıkıyordu. Ülkede yalnızca iki renk kalmıştı; sağcı ve solcu. İnsan düşmanı, cahil, kaba saba bulduğu herkese, her renge sövüp sayıyordu. Okul yöneticileri Onu solcu, bazı öğrenciler de sağcı, 'işbirlikçi' olmakla suçluyorlardı. Birkaç kez her iki gruptan ölüm tehdidi aldı.

"Şiir okumayı bilmeyen, müziğin çok sesli olanına sırt çevirmiş, resme, estetiğe düşman yamyamlar! Ulan siz insan olamamışsınız ki, insanca dünya diye şeyinizi yırtıyorsunuz tüylü kaşalotlar, lümpen yamyamlar!"

Sonunda, filanca kanunun, feşmekan hükmüne uydurularak, üniversiteden uzaklaştırıldı. Çok sevdiği, zeki, cevval bir öğrencisi, bir sokak çatışmasında öldürüldü, bir başkası on yıl hüküm giydi. Kalbi yangın yerine dönmüştü.

"Köpekler döneniyor çevremde
Ve sığınağım benim
Dört yanı açık kameriye."

Birikmiş birkaç kuruşunu alıp, Paris'e gitti. Bazı yüksek okullarda 'misafir hoca' olarak birkaç saat ders anlatmaya başladı. Bir pansiyona yerleşti; kızlarını ve Güzide'yi düşlemeye başladı.

"Sen aklıma düşünce bir rüzgâr
Duyarım dolar içime
Ve göğsümde bir pencere hızla çarpar."

Sonunda bütün gücünü toplayıp, onları görmeye karar verdi. Olanca cesaretini biriktirip, haftalar sonra aradığında, hiçbir güçlükle karşılaşmadan davet edilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızları büyümüş; Güzin, genç kızlığa adım atmış, annesinin kopyası, zarif, güzel bir çiğ damlası olmuş, on yaşındaki Güz'se annesiyle halasının endamında, babasının zeki ve haşarı gözleriyle kafa tutarak bakıyordu dünyaya.

Güzide, yıllara meydan okuyarak, taze ve güzel kalmayı başarmış, ortağı olduğu 'avangard' giysi butiğini başarıyla işletiyordu. Son yıllarda beraber olduğu Fransız sevgilisiyle arası bozulmuş, yakınlarda ayrılmışlardı.

Hâlâ kendine âşık, ama bu kez toparlanıp, mesleki başarıyı tatmanın dikleştirdiği omuzlarla karşısına dikilen eski kocasına, biraz kızlarının baskısı, biraz da yeni biten bir aşkın acısıyla, teselli bulmak için yakınlaşıverdi Güzide.

"Yosunlu yüreğim kaç yıldır aşksız,
Seferden alınmış bir gemi eskisi,
Mendireğe çekilmiş bomboş ve bayraksız."

İkinci yeni!

Yine Paris'te evlendiler. Kızları ve onların anneannesiyle, babaannesi bu evliliği çok sevindiler. Ama kısa bir süre sonra, bir Çin atasözünün ne kadar doğru olduğunu yaşayarak, öğrendiler.

'Kopan bir ipe, sımsıkı bir düğüm atarsanız, ipin en sağlam yeri artık bu düğümdür. Ama ipe her dokunuşunuzda, canınızı acıtan tek nokta, yine o düğümdür.'

İkinci kez aynı kişiyle evlenenler bu düğümü pek iyi tanırlar. Onlar da tanıdılar. Yavaş yavaş çözüldüler, aynı evde, aynı kentte, aynı ülkede, ayrı yaşamaya başladılar. Sonra ayrı kentte ve ayrı ülkede, tartışmasız ve ilgisiz sürdürdüler yaşamlarını.

En fenası, yanlışların yeniden yaşanmasıdır.

Biten bir ilişkiyi yeniden diriltme çabası da bu nedenle yürümez ve 'ipe her dokunuşta, düğüm yeri insanın elini kanatırcasına acıtır.'

İstanbul-Paris arasında gitti, geldi. Sarhoşlukla, ayıklık arasında dolaştı. Kendisiyle yüzleşmekle, kendinden kaçmanın kıyılarında gezindi. Yılgınlık, bıkkınlık ve umutsuzluk saatlerinde gözlerinde saatli bombalarla dolaştı. Aynı kötü filmleri bir daha asla izlemek istemezken, yeni askeri hükümetleri, insan kıyımlarını, ihanet ve sevgisizliğin asitli kokusunu tekrar tekrar koklamak, yaşamak zorunda kaldı. Gözlerine, kulaklarına ve yüreğine ölüm fermanları yazdı, astı, kesti. Ve yinelenen bütün kötülükleri yansıtır gibi, yeniden kör-kütük içmeye başladı. Her yerde içti; çalıştığı bürolarda, misafir olduğu evlerde, kovulduğu ve sızdığı toplantılarda, hiç davet edilmediği tartışmalarda...

Sonunda, "Satmaması kaydıyla küçük oğluma mirasımdır. Onu affediyorum," vasiyetiyle annesinden kalan, çocukluğunu geçirdiği eve yerleşmiş, artık hiç toparlanmamak üzere dağıla dağıla, sanki çok eğlenceli bir iş gibi, zehirli kahkahalarla kanata kanata kendini yok ediyordu.

"Borcu yok müruru zamana uğramış yüreğimin;
Ne aşk, ne sevinç, ne de kin.
Reddi miras eylemiş
Beni vârislerim
Alacağım da yok kimseden
Hep beraber şu beni
Gelin artık gömelim."

Ellili yaşların başında, öksürüklü, hastalıklı, aksi, uzlaşmaz, enine, boyuna çekmiş, iyice ufalmış, zehir zemberek dilli, alkolik bir adam olup

çıkmıştı. İşte Bodrum'un o yıllarda pek bilinmez bir köyüne yerleşen, eski dostla, eski sevgili arası İstanbullu Hanım'ın pansiyonuna gittiği yaz, hasır şapkalı kıza, çok konuşkan adama ve gizemli hasır sepete rastladı.

Ertesi yıl, yalnızca onlara rastlayabilmek umuduyla yeniden geldi köye. Yeni lokantalar, pansiyonlar açılmış, gürültülü insanlar şimdiden belirmişti çevrede.

"Bin kasırga belânızı versin emi! Kan emici, gösteriş düşkünü serseriler! Ne okursunuz, ne düşünürsünüz, sonra kendinizi kentli sanıp, tatil yapmak için bu güzelim köyleri de kirletirsiniz! Yamyam arabeskçiler! Yarı-aydın barbarlar!"

Söve saya, kavga döğüş, herkese 'kıçını dönüp' Nilgün'ü, enerjik adamı ve hasır sepetin içindekini bekledi. Yüreğindeki korkuyu bastırıp, onların ayrılmış ve/ya hasır sepetin içindekinin (canlıysa?) ölmüş olma olasılığını şiddetle kafasından uzaklaştırıyordu. Tuhaf bir tutkuyla, o üçünün bir arada kalmasının, kendisi için çok önemli olduğu düşüncesine saplanıyor, yaşamının tek nedeni buymuş gibi onlara tutunuyordu.

Ertesi yaz yeniden geldi köye. Yine bekledi, deliler gibi bekledi. Umudunu hiç yitirmeden bekledi. Onlar, yaşamın güzel olabilirliğine dair son ümitti sanki...

Üçüncü yaz, aynı ay, aynı günlerde tekrar belirdi köyde. Artık bütün öbür Akdeniz köylerinin kalabalık, kirli ve kimliksiz renkleriyle boyanan köy, üç yıl öncesinin lezzetini tümden yitirmişti. Üçüncü yaz da Onları bulamadı, ama pansiyonun sahibesine bıraktıkları haberle şahlandı, zevkten dört köşe oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin hasır şapkalı kız geldi bir ay önce. Yanında aynı adam, ellerinde de şu seni meraktan çatlatan hasır sepet. Kız seni sordu."

"Affedersiniz, iki yıl önce, bol içki içen, bol Tenten okuyan, filozof bir adam vardı bu pansiyonda... görürseniz selâm söyleyin, Nilgün dersiniz, tanır, mutlaka tanır."

"Tanımaz mıyım hiç!" diye haykırdı.

"Sizi edepsizler sizi! Sonunda geldiniz demek. Afferin size! Demek Kaptan Haddock okumuş O güzel su canavarı... Aşkları bitmemiş, hasır sepet, hasır şapka yerinde... İyi, iyi... Vallahi çok sevindim. Tabii ya, ben anlamıştım, ilk görüşte anlamıştım. Onlar başaracaklar diye heveslenmiştim. Akıllı, sağlıklı gençler... Demek genç adam hâlâ anlatacak şeyler buluyor, Nilgün de dinleyecek sabır... Aferin, aferin onlara. Bak bu işe çok sevindim..."

Günlerce, kendi kendine konuşup, gevrek kahkahalar atarak içti, ilk kez o yaz denize girdi, birkaç dakika yüzdü. Gece, uzun uzun dolunayı seyretti, yüzünde ağzının alışık olmadığı bir gülümsemeyle...

"Ay dokundu omuzuma irkildim
Göğün puslu balkonunda
Birdenbire insanları özledim."

Ancak beş yıl sonra karşılaşabildiler. Beklediği o an, tıpkı düşlediği gibi, bir sabah erkenden, pansiyonun bahçesinde, artık yığın yığın betonlaşan sahilde Onların geçmesini çok istediği bir sırada gerçekleşti. Aynen beş yıl önceki gibi... Sevinçle yerinden fırladı, içkiden yırtık pırtık olmuş sesiyle bağırdı:

"Çocuklar, hey çocuklar, ben buradayım. Ben buradayım!"

Onlar da sevindiler, el sallayıp, pansiyona yöneldiler.

İşte o zaman ayrımsadı. Şaşkın, bakakaldı. Boğazı kurudu, üst üste yutkundu. Hasır sepetin yokluğunu o zaman ayrımsadı. Dehşetli bir düş kırıklığıyla içi çekildi. Yoksa korktuğu başına gelmiş, hasır sepetin içindeki şey...

"Merhaba! Nerelerdeydiniz? Sizi özledik!" dedi Nilgün gülerek.

Biraz yorgun görünüyordu, ama olgunluğun ipuçlarını taşıyan bir güzellik eklenmişti yüzüne. Gizemli gülümsemesi dudak kıvrımlarında oturuyordu yine.

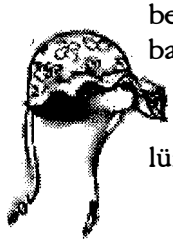
Baktı; hasır şapkası değişmişti. Daha geniş kenarlı, sarı kurdeleli yeni bir hasır şapka giyiyordu şimdi. Ayakları yine çıplaktı.

"İşte buluştuk!" dedi neşeli adam, üstü tenteli bir bebek arabasını sürerek.

Bebek arabası?

"Bebek mi? Yoksa.. bebek, bu bebek sizin mi? Hay tüylü canavar beni, kimin olacak yahu... Hah ha! Bir çocuğunuz oldu demek! Vay canına... Çok sevindim. İnanın çok... Bebekler, dünyanın en güzel insanlarıdır, en güzel..."

Uyuyan bebeğin yüzüne örten tenteyi özenle kaldıran Nilgün'ün gözleri gururla parlıyordu. Bebek güzelliğiyle mışıl mışıl uyuyan çocuğun arabasına kırmızı kurdeleli minik bir şapka asılmıştı.

"Adını Nil koyduk," dedi neşeli babası.

Nilgün'ün gözlerine baktı. O, anlamış gibi gülümsedi.

"'Bu adı birlikte seçtik,'" dedi hınzır bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayaküstü biraz konuştular, ertesi sabah yeniden buluşmak üzere sözleştiler.

"Duru bir suyun dibinde bir yumak ışık
Gibi duruyor uyuyan çocuk;
Yüzünde gülümseme düşüne yapışık."

Sonraki beş sabah uzun uzun sohbet edip, birlikte kahvaltı ettiler, bebeğe biberonla süt içirdiler. Bu ikisinin hâlâ birbirlerine hayran bakışları, çocuklarına düşkünlükleri, sağlıklı yaşamları, yıllardır gereksindiği umut dolu bir sevgi çemberi gibi kucaklıyordu Onu. Kıtlıktan çıkmış gibi yiyip yutuyordu dostluklarını.

En çok O konuşuyor; kızları Güz ve Güzin'i özlemle, geri kalan yaşam parçalarını kendini alaya alarak, bol kahkahayla anlatıyordu.

İstanbul'a dönmek üzereyken, çekinerek sordu:

"Sahi o hasır sepete ne oldu? Onun içinde ne vardı bütün kaşalotlar adına?"

İkisi de güldüler.

"Bilmiyor muydunuz?" diye sordu Nilgün.

"O halde sizin düşlediğiniz gibi kalsın!" dedi.

"....."

"Düşlenen güzellikler çok daha gizemli ve kalıcıdır, unuttunuz mu?" diye ekledi sonunda.

Üçü de sustu. Güzel bir suskunluk oldu. Küçük Nil ciyak ciyak ağlayınca, sessizlik bozuldu. İstanbul'da da görüşmek dileğiyle ayrıldılar.

"Bin teşekkür sardunyanın şirin sözlerine;
Enginim ben dedi dar olsa da yerim,
Sokağa bakan pencerenin önünde.

Mucizeleri, ancak inananlar yaşarlar. Nilgün, kocası ve küçük Nil birer mucizeydi. Onların yüreğine kattığı mucizevi umut sayesinde, yıllardır tadını unuttuğu bir keyifle geri döndü İstanbul'a Son yıllarda bazı dergilere yazılar yazıp, danışmanlık yapıyordu. Bodrum dönüşü, başının üzerinde taşıdığı umut yüklü bahar dallarıyla dolaşıp, tanıyanları şaşırtan bir iyimserlikle şakalar yapıyor, bu tansığın etkisini korumaya kararlı görünüyordu.

O günlerde, derginin birinde, nereden çıktıysa, genç bir kadının ilgili gözleriyle sık sık karşılaşmaya başladı. Ne zaman o derginin bürosuna gitse, aynı kadın, aynı bakışlarla karşısına çıkıyor, O da sık sık aynı adrese uğruyordu. Mucize, mucizeyi mi çeker acaba?

Otuz beş yaşlarında, hoş, sağlıklı bir kadındı. Adı mucize, yok hayır, adı: Sevinç. İçinde sevinçli, şıkır şıkır sesler yaratıyor, kendini genç hissetmesine neden oluyordu. Daha da tuhafı, bunca yangından sonra, kendini Sevinç'e beğendirmeye heveslenmesiydi. Alkolik, yamru yumru, elli beşlik serseri herifin tekiyken, bu genç kadının hoşuna gitmek dürtüsüyle toparlanmaya karar verdi.

Kendini bile şaşırtacak denli güçlü bir arzuyla, üstelik bütün eski deneyimlerinden farklı olarak, bu kez korkmadan, serinkanlılıkla, inanarak toparlandı. Ama içkiden kopamıyordu bir türlü. Alkol, terk edilmeye hiç gelemez, çok kinci ve acımasızdır. Alkol kimseyi sevmez, arzulanmaktan ve şiddetli bağlılıktan başka inancı yoktur!

Siyaset tarihi dersi anlattığı yıllarda öğrencisi olmuştu Sevinç. Sınıflar öyle kalabalıktı ki, çok

uğraşmasına karşın Sevinç'e dair tek bir iz bulamadı belleğinde.

Birlikte yemeğe çıkar, sinemaya gider olmuşlardı. Genç kadın Onu beğendiğini belli ediyor, bazen koluna giriyor, bazen soluğunun elma kokusu yüzüne akacak denli yaklaşıyor, ama dostlukla, hayranlık arasında ustalıkla çizdiği incecik çizginin üstüne basmamaya özen göstermekte kararlı görünüyordu.

"Gel iki uysal kıyı olalım seninle
Bir hırçın ırmak aksın
Aramızda köpüre köpüre."

Belki de Onu erkeksi uyanışlarla tahrik eden de bu ele geçirilmezlik, bu dokunup, kaçışlardaki gizli çağrıydı. Hiç şikâyetçi değildi. Yaşamın güzelliğini duyumsamaktan ancak, ölümcül hastalar yakınır.

Bütün bir sonyaz, artık serinlemiş, tenha parklarda, yaprakların altın sarısıyla kan portakalı renklerinde oynaştığı günlerde, yanında ve/ya aklında-fikrinde Sevinç'le yaşadı.

Bir kitle araştırma şirketinde medya sorumlusu olarak çalışıyordu Sevinç. İlk gençlik yıllarında bir okul aşkıyla evlenip, çabucak boşanmış, akıllı, duru ve ne istediğini bilen yeni kuşak kadınlarındandı. Hakkında bütün bildikleri bu kadardı ve fazlasına gereksinmiyordu. Belki tek bir şey vardı merak ettiği... Ara sıra kafasını kurcalayan tek bir soru. Yalnızca bir soru: Peki Sevinç Ondan ne istiyordu? Cinsiyetsiz bir dostluk mu? İş arkadaşlığı mı? Babacan bir ilgi mi?

"İçkiyi bırakıp, sigarayı azaltırsan, seni sevebilirim!"

"Pazarlıkla sevgi olur mu?' diye sormadı, hiç düşünmedi bile.

"Biz yine de aşkla bağlayalım sözü,
Samanyolu bir aşkla
Körükçü bas kola canlandır közü."

Mucizeyi sonuna dek yaşamak istedi. Bu kez kendine acımak istemiyordu.

Küçük bir valiz hazırladı, bir taksiye bindi ve hastaneye gitti:

"Tedavi olmak isteyen bir alkoliğim ben," dedi.

İki ay hastanede yattı. Zor günler, kendisiyle acımasızca savaştığı anlar yaşadı. Ama vazgeçmeyi hiç düşünmedi. Bu son şansıydı Onun. Hasır şapkalı kızın, kırmızı kurdeleli şapkasını teslim ettiği bir bebeği olduğunu görmüştü ya, aklı yatıyordu artık. Olabilirdi. Güzel şeyler yaşanabilir, kendisi de bunu hak edebilirdi. Yüreğindeki bu inanç, direnme gücünü hiç bilmediği doruklara çıkarmıştı.

İki ay sonunda, kaslarının içine, alkole karşı toksik etki yapan bir ilaç ekimi yaptılar. Bu kimyasal, alkole karşı supap, bir kapakçık işlevi taşıyordu. Altı ayda bir, ekim işlemi yinelenebilecekti. Asıl önemlisi, yürekten isteyerek içkiye veda etmiş olmasıydı. Doktorlar bile umutluydu bu kez.

"Su aydınlıktır sevgilim,
Bir boyut kazandırır döküldüğü yere;
Gözlerin kadar parlak ve derin."

Eşyalarını toplayıp, kendini almaya gelecek Sevinç'i beklemeye koyuldu. İçi içine sığmıyor, sevinçten yüreği çatlayacak sanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevinç gecikince, pencerenin yanına dikilip, hastanenin yemyeşil bahçesini, birer ikişer dolaşan insanları seyretmeye koyuldu. Kendini huzurlu, çok ciddi bir işi nihayet başarmış hissediyordu. O sırada bahçede Sevinç'i gördü. Tam pencereyi açıp, adını ünleyecekti ki, Sevinç'in yanındaki kadına takıldı gözü. Durdu. Çok parlak bir ışıkla kamaşmış gözler gibi, belleğine inme inmişti sanki. Bomboş kalakaldı. Hiçbir şey algılayamaz, kör, sağır, dilsiz kaldı bir an. Sevinç'in yanındaki öbür kadını tanıyordu. Tabii tanıyordu! ama kim olduğunu çıkartamıyordu. Tekrar camdan aşağıya bakınca, onları göremedi.

"Hay şamandıra midyeleri, hay şaklaban deniz anaları! Kim olacak Nilgün bu! Evet, hasır şapkalı kızın ta kendisi! Peki, Sevinç'in yanında ne arıyor? Yani tanıyorlar mı birbirlerini? Neden benim bundan hiç haberim olmadı?... Ne dolaplar dönüyor burada?..."

Odasının kapısı çalındı.

"Girr!" diye kükredi öfkeyle.

Sevinç, aydınlık bir gülümsemeyle kapıda belirdi. Yalnızdı.

"Hastaneyi terk etmeye hazır mısınız beyefendi?"

Öfke bulutları arasında, öldürücü bir fırtına gibi patlamak için ağzını açtı, ama birden durdu. Sustu, yutkundu. Bu kez, belki de yaşamında ilk kez durdu...

"Öyle bile olsa..." dedi yüksek sesle,

"Varsayalım ki... Haydi öyle bile olsa... Bütün bunları beni sevdiği, beni... beni gözettiği için tezgâhladı bu hasır kafalı, zilli midye!"

Şaşkın şaşkın bakınarak, hâlâ kapının önünde

dikilen Sevinç'i, kolundan tutup, odanın içine doğru çekti. Kapıyı kapattı.

"Öyle bile olsa, o mavi, çivit renkli, yunus yürekli serseri kızın hatırına uğraştın benimle sen! Bu boktan herif için vaktini harcadın. Sağolasın Sevinç!"

Sarılıp, yanaklarından öptü, kalçasına, çapkın, küçük bir çimdik attı.

Kuşkulu bir şaşkınlıkta Onu seyreden Sevinç'e hiç aldırmadan, valizini kaptı, boşta kalan koluyla, Sevinç'in koluna girdi.

"Haydi çıkalım bu odadan artık!"

Gülmekle, kuşkulanmak arasında kararsız görünen Sevinç'i biraz da sürükleyerek asansöre doğru götürürken, neşeli bir kahkaha patlattı;

"Sakın şu başıbozuk hasır sepetin içinde bir tavşan besliyor olmasın o şamandıra midyeleri? Hah hah ha... Hani şu kırmızı gözlü bembeyaz tüylü, aceleci tavşanı!..."

Asansöre bindiler.

Bodrum '1989-1993' İstanbul.

• Öyküde kullanılan bütün şiirler, şair Metin Altıok'a aittir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şairler Şehri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

"Bir varmış, bir yokmuş,
Tanrının kulu pek çokmuş,
Benden delisi hiç yokmuş.
Az iken, uz iken,
Annem evde kız iken
Babam ağlar beşikte,
Annem uyur eşikte,
Ben onları tıngır mıngır sallardım.
Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Develer tellâk iken, eski hamam içinde.
Hamamcının tası yok,
Külhancının baltası yok,
Bu yalanın hiç ötesi yok.

Uzakta, çok uzakta, hâlâ herkesin gidemediği, henüz ulaşılamayan o dağın ardında, bir kent varmış. Orada, ancak gönül gözü keskin, sevda dili oynak, canevi zengin, düş gücü kıvrak, hoşgörüsü engin, öfkesi kısrak, ruhözü sezgin, kalemi bıçak, kanı kaynak, sesi berrak, dili kaymak, yüreği seyyah insanlar yaşarmış. Umutla, umutsuzlu-

ğun büyük testilerde mayalanarak oluşturduğu, dünya yaşında ballanmış şarap içer, lezzetin bin yıl dirimli gizlerini tadar, yazın deniz kıyısında, baharda dağ zirvelerinde, kışın hâne içlerinde ateş yakar, daima ateş başında yaşarlarmış. Gözlerinden kıvılcımlanan asıl ateşin koru, yüreklerinde hiç küllenmezmiş. Sevdanın ısıttığı bedenlerinde buharlaşan arzuyu damıtıp, kulak arkası, koltuk altı, karın ve bacak içlerine cömertçe yayar, tutkunun ateşinde tutuşur, kavrulur, yanarlarmış. Ateş bakışlı bu insanlar, kendilerinden olmayanı hemen tanır, sevda yüklü kadınları, özü mert erkekleri, ama en çok kendilerini severlermiş. Doğuştan kor yürekli bu insanlara *şair* denirmiş.

Orada, yalnızca bu özelliklere uygun insanların, gerçek şairlerin kabul edildiği o kentte şiir yazılır, şiir okunur, şiir yaşanırmış. Eskilerin 'Şehr-i dilârâ-yı şüeara', yenilerin 'Ozanlar Kenti' dediği o mucizeye ben, 'Şairler Şehri' diyeceğim. Asıl adı, 'Şairler Beldesi'dir.

Erkeklerin, kadın duyarlılığına en fazla yaklaşabildiği yerde, o canfezâ dorukta, yalnızca şiir söylenir, şiir yaratılır, şiir düşlenirmiş. Şairler Beldesi'nde şiir dokuyan, şiir soluyan ozanlar, yürekleri kabuk tutmuş, gözferleri çekilmiş, kanının kırmızısı solmuş insanların yaşadığı kentlere şiirler yollarmış; çiçek çiçek, ışık ışık, çığlık çığlık. Dileyen duysun, görsün ve koklasın diye... Dileyen, şifa bulsun diye...

Şairler Şehri'nde sevdanın, inancın, öfkenin ve mutluluğun sahtesi yokmuş. Korkma sevdalanmaktan, yaşa sonuna dek, atma öfkeni içine, açıkça belli et, zıpla aya çık mutluysan, hemen, acele et! Sahip çık, inandıysan derinden, aman diret! Sonra sal bunları kâğıtlara, işle bıçak uçlu kaleminle köşeli, sarmal, yuvarlak, dökülsün yüreğinden, aksın aşk kırmızısı, umut mavisi, ölüm karası, tutku yeşili... Aksın ki, doğsun şiirler; her saat başı yeni, yakıcı, vurucu, başdöndüren, gönül çelen, akıl alan, yürek burkan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıçak kesen, öfke söken, umut çakan... Şiirler yağsın başımıza gökten, damla damla, sulu sepken, dolu dolu, lapa lapa, bardaktan boşanırcasına sert, çisil çisil yumuşak... Şiirler çaksın gürültüyle, şiirler düşsün mor alevli, şiirler ebemkuşağı, şiirler günebakan... şiirler toplansın yağmur yüklü başımızın üstünde...

Var olasın Şairler Şehri, şehirlerin en bereketlisi, en sevdalısı! Sonsuza dek yaşayasın en görkemlisi kentlerin, en gerçeği yüreklilerin!... Umut saç, izlek kat bizlere ey tansıklar beldesi, şairan cenneti!..."

— Mucize! Bir mucize bu! diye haykırdı kadın.

— Siz Isak Dinesen'i bile şaşırtırdınız. Böyle çabuk ve ustaca bir öykü kurabilmek!...

— Masal, diye düzeltti beyaz önlüklü adam.

— Masallarda pîrimiz Dinesen olmasa da, hemşehrisi Andersen veya Dede Korkut olabilir. Ama en yetkini, kuşkusuz, binbir gecenin ölüm rengini dirime boyayan Şehrâzat'tır. O Şehrâzat ki, Şehriyâr Sultan'ı dize getirmiş, kadınların yüz akı, masalların erbâbı olmuştur. Hem Dinesen de, aslında Karen Bliksen adında bir kadındır, biliyorsunuz.

— Devam edin, anlatın lütfen.

— Ne yazık ki, bu günkü seansınız bitti. Gelecek sefere devam ederiz.

— Beş dakika daha, yalnızca beş! Şairler Şehri insanlarını anlatın bana, lütfen... Şair olmadığı halde orayı ziyaret eden olmuş mu acaba?

— Şaka yapıyorsunuz herhalde. Bu bir masal ve masallara ancak yetişkin olmayanlar inanır.

— İyi ya, vazgeçiyorum ben de.

— Anlayamadım?

— Yetişkin olmaktan vazgeçiyorum. Yoruldum yetişkinliğin kurutulmuş pınarlarında, koşullu sevinç avcılığı yapmaktan. Aşk cimrisi, aşk kabızı insanlarla bir arada yaşamaktan.

— Ah çok hoşsunuz! Geri dönüşü yoktur ki yetişkinliğin. Çocukluk bittiğinde, masallar da gerçekliğini yitirir.

— Ne yani, siz şimdi bana yıllarca süren eğitiminizi, göz nurunuzu ve gençliğinizi, yetişkin olduğunuz için inanmadığınız bir konuya mı verdiğinizi söylüyorsunuz?

— Ben, masalların düşgücü hastalarını iyileştirdiğine inanıyorum. Bu nedenle masal fakültesine girmek, 'Şairler Şehri' konusunda uzmanlaşmak için çok çalıştım Esin Hanım.

— İnanmıyorsunuz ama!

— Bakın düşgücü hastası olan sizsiniz ve benim nelere inandığım olsa olsa çok yakınlarımın ilgileneceği bir konu. Hem zaten öyle pek de ilginç bulacağınızı da sanmıyorum.

— .....

— Haftaya geldiğinizde, kaldığımız yerden Şairler Şehri'ni anlatmayı sürdüreceğim. Bu arada siz, önerdiğim konularda bol bol çalışın, düşler kurun lütfen. Çok iyi gidiyorsunuz, aman aksatmak yok!

— .....

— Perihan Hemşire, sonraki hastayı hazırlayın lütfen!

— Eh, gitmem gerekiyor demek ki. Peki, ne yapalım? Hoşçakalın Uzman Bey. Haftaya görüşürüz.

— Bir dakika Esin Hanım, girdiğiniz kapıdan değil, arkada bir başka çıkış var. O kapı sizi doğrudan istediğiniz yere götürecektir.

— Aaa, orada bir kapı mı vardı? Hiç dikkat etmemişim. Teşekkürler. İyi günler.

"Onlar, yazın deniz kıyısında, baharda dağ zirvelerinde, kışın hane içlerinde ateş yakar, daima ateş başında yaşarlarmış."

Sokağa çıktığında, daha önce buradan hiç geçmediğini ayrımsadı. İşine dönmesi gerekiyordu, acele etti, ama ana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caddeye çıkan yolu bir türlü bulamadı, karıştırdı, sonunda kayboldu. Yoldan geçen birilerini aradı, bulamadı. Yarım saat sonra, önemli müşterileri gelecekti. Yardımcısı işi nasılsa kotarırdı ama kendisi de orada olmak istiyordu. Evlerden rastgele birinin kapısını çaldı. Kimse yoktu. Bitişiği denedi, yine kimse açmadı. Terk edilmiş bir kentte, yapayalnız kalmış gibi ürperdi.

Sonunda numarası kırk bir olan ahşap bir kapıyı denedi. İçerden ayak sesleri duyuldu. Kapıyı açan genç bir kadın, uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Uzun, tiril tiril bir elbise üzerine, çok hoş gümüş takılar takmıştı. Omuzlarına el işlemeli nefis bir şal atmıştı. Ayakları çırılçıplaktı. Makyajsız, doğal, ödünsüz bir yüzü vardı.

— Affedersiniz, ben kayboldum galiba. Ana caddeye nereden çıkabilirim, söyler misiniz?

Kadın dikkatle Esin'i süzdü. Aniden bir şeyleri yeni anlamış gibi, ağzını büzdü. Başını salladı.

— Demek sizsiniz. Biraz erken geldiniz de! Buyrun...

— Yanlış anladınız, ben iş yerime döneceğim, geç kaldım, önemli...

Bohem havalı kadın kapıyı açık bırakıp, çekti gitti. Yol soracak başka hiç kimse yoktu. Esin, çaresiz peşinden daldı eve. Ama, ortada bir ev yoktu!

Sonbahar renklerinde yağan yapraklardan boyanmış, gönül çelici, canrübâ bir koruya açılıyordu kapı. Çok büyük bahçelerin, yaşlı, sağlam ağaçların, değişik şekillerde düzenlenmiş havuzların yer aldığı devâsâ prömenadlardan geçip, sonunda konağa benzeyen bir başka evin kapısından izini sürdü öncü kadının.

Geniş, ferah bir iç avluda, yalnızca üçgen şeklinde fıskıyeli havuzdan akan suyun, turfanda yemiş tazeliğindeki sesi duyuluyordu.

Dönerek yükselen büyük ahşap merdivenlerden çıktığında, kocaman bir salona girdi. Beş yıldızlı bir otelin balo

salonu olabilecek kadar geniş, yüksek tavanlı tek birim bir mekândı burası. İnsan burada kendini küçücük hissetse bile, iç düzenlemenin ve renklerin samimiyetinden ötürü yalnız duyumsayamıyordu.

Kentin ortasında böyle eski, büyük ve görkemli bir evin varlığı şaşırtıcıydı.

"İmparatorluk sırasında geniş ailelerin bir arada yaşadığı gözalıcı köşklerden, soyluların kasırlarından biri olmalı burası..." diye düşündü Esin.

Salonun ortasında dev bir şömine çıtır çıtır yanıyor, çevresinde bazı insanlar oturmuş, şarap içiyorlardı. Sehpaların üzerinde içlerinde zeytinler dizili dolunay şeklinde, heybetli tahta çanaklar vardı; yemyeşil ve simsiyah zeytinler...

— Hoşgeldiniz! dedi kırk yaşlarında, geniş alınlı, uzun boylu, kalın sesli, yakışıklı bir adam.

— Kusurumuza bakmayın n'oolur. Aramıza öyle ender konuk geliyor ki, doğrusu, nasıl ev sahibi olunur hiç öğrenemiyoruz.

— Yanlışlıkla geldim ben, konuk değilim aslında. Rahatsız etmek...

Kapıyı açan kadın, bir kadeh şarap ikram etti.

— Teşekkür ederim. Nereye geldim ben? Şeyy, pek vaktim yok ama... Doğrusu uzun zamandır bir şömine başında, şöyle keyifle içecek vakit ayıramadım kendime... Ateşiniz ne parlak, ne canlı yanıyor böyle. Gözlerini kilitliyor insanın... Hiç bu denli canlı, istekli, kendi yanışından haz eden bir ateş görmemiştim. Tuhaf! Büyüleyici. Çok... çok etkileyici! Pek hoş... Hipnotize ediyor insanı âdeta... Sanki ateşinizin gizemli bir gücü var...

Bu sözlere çok alışkın, gülümsediler.

— Belki azıcık otursam, çok az yani... Bir telefon var mı, iş yerimi arasam da not bıraksam?..

— Pek telefon sevmiyoruz biz, dedi kalın sesli, yakışıklı adam gülümseyerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

— Hiç merak etmeyin, işiniz aksamayacak, dedi bohem kokulu kadın.

— Aslında, masal seansına ayıracak vakit ve nakit buluyorum da, şöyle bir şömine başında, kendim için... Sahi, özel bir kulüp falan mı burası?

Gülümsediler. O sırada, yüksek sesle, kendi kendine konuşarak geniş salona giren esmer güzeli, çok iri gözlü, şahane bir kadın;

— 'Oysa... Huriler hiçbir kötülük beslemezler! Ve bilgeler der ki, beden ve ruhta hiç fire vermemiş, dünyaya güzelliğin gülüşüyle doğmuş olanlar, eşyayı adıyla anarlar, doğal olanı ayıplamaz, doğallığın dışa vurulmasını da utandırıcı bulmazlar.' * dedi baygın baygın gülümseyerek.

— Kim bu kadın?

— O bir şaire, diye yanıtladı kalın sesli, yakışıklı adam.

— Adı, 'Şehrin kızı' anlamına gelir.

— Şaire mi? Şehrin kızı mı? Hangi şehrin? Bütün bunlar da ne demek oluyor? Sanki her şey... bana bir başka şeyi çağrıştırıyor! Neredeyim ben?..

Onlar şaraplarını yudumlayıp, zeytinlerini yediler. Biraz umursamazlık, biraz hoşgörüyle çizilmiş, kendini beğenmiş uçuk renkli gülümsemelerle bakıştılar.

— Burası...?...

Hiçbir şey söylemediler.

— Aman tanrım, yoksa burası?... diye ayağa fırladı Esin.

Şöminenin çevresinde oturanlar yeniden gülümsediler. Düşercesine koltuğa çöktü o zaman.

— Anlıyorum galiba... Evet, sanırım anlıyorum...

Şaraplar tazelendi.

— Yani sizler, hepiniz... Ah inanamıyorum, bir mucize bu!

— Yaşam mucizelerle doludur.

---

* Binbir Gece Masalları.

Öyle miydi sahi?...

— Yaşamın kendisi bir mucize değil mi sanki?

Yaşamın kendisi. Kendisi. Ta kendisi...

— İyi ama, Şehrâzat bir şair değildir, o yalnızca...

— Şehrâzat bütün şairlerin ilham kaynağıdır Sevgili Esin. Ve şiirle masal çok yakın akrabadır.

— Adımı biliyorsunuz?

— İnsan adları, kişilikleri ele veren önemli sırlarla yüklüdür.

— Ama adlarımızı anne ve babalarımız seçer.

— En çok da o nedenle ya!

Şöminenin başında oturanlar gülümsedi. Kadehlerini Esin için kaldırdılar.

— Şairler Şehri'ne hoşgeldiniz!

— Aramıza hoşgeldiniz Esin!

— Hoşgeldiniz!...

Sonrası bir DÜŞ gibi geçti.

Sonrası bir DÜŞ gibi geçti.

Sonrası bir DÜŞ gibi geçti.

Sonrası bir DÜŞ gibi

Sonrası bir DÜŞ.

DÜŞ!

Çok istediklerine aniden, yıllardır düşlediklerine sonunda kavuşanların başdöndürücü bir heyecanla yaşadıkları cinnet bir sevinç! Ve soluk kesici bir hızla çullanan bu coşkuyu, acımadan delen düşkırıklığının kanattığı gözler... Mutlulukla gelen doygunluğun keyfini altüst eden susuzluk hissi.

"Umutla, umutsuzluğun büyük testilerde mayalanarak oluşturduğu, dünya yaşında ballanmış şarap içer, lezzetin bin yıllık gizlerini tadarlardı."

— Bütün şaireleri çok güzel, şairleri çok yakışıklı sanmıyordum ama, cüce, kambur, dilsiz, felçli, kör, sakat, yaralı, yorgun insanları da aranızda görmek beni şaşırttı.

— Sizi şaşırtana başaşağı bakmıyor musunuz sevgili Esin? Onlar böyle oldukları için şiir yazmıyorlar...

Onlar, şair oldukları için bu hale geldiler!..

— Yani... yani şiir yazmak burada bile cezalandırılıyor mu?..

— Hayır, o gördükleriniz, aramıza katıldıkları için kurtulanlar!

"Sevdanın ısıttığı bedenlerinde buharlaşan arzuyu damıtıp, kulak arkası, koltuk altı, karın ve bacak içlerine cömertçe yayar, tutkunun ateşinde tutuşur, kavrulur, yanarlarmış."

— Bana 'şiddetli düşgücü kaybı' teşhisini koyduklarında, sancılar içinde kıvranıyordum. İştahsız ve bitkindim. Doktorlar ve psikologlar, bol vitamin, uzun bir tatil önerip durdular. Hiçbiri işe yaramadı..., diye iğreti bir gülümsemeye saklandı.

İncelikli bir sabırla Onu dinleyen yakışıklı, tok sesli şair, iri, siyah bir zeytin uzattı. Uzanıp zeytini alan ama ne yapacağını bilemeden bakakalan Esin, sonunda onu ısırdı. Ve ağzı, özel bir salamurada, uzunca dinlendirildiği anlaşılan zeytine sinen nefis baharatların ıslak lezzetiyle doldu...

— Bir akşam, kentin daha önce hiç geçmediğim arka sokaklarından birinde yarı kaybolmuşken, tamamen tesadüf eseri, yıllardır görmediğim bir çocukluk arkadaşıma rastladım. (Biliyorsunuz, İstanbul'un daima hiç denenmemiş sokakları vardır.)

— Hı hı.....

— O arkadaşım, bana bir masal uzmanına görünmemi önerdi ve çok hoşnut kaldığı birinin adresini verdi. Bu,

özellikle düşgücü tedavisinde ünlenmiş, genç ama müthiş bir 'Şairler Şehri' uzmanıydı.

— Biliyorum, dedi yakışıklı şair, şarabını yudumlayarak.

— Aşka inancı yitenler için birebirdir Şairler Şehri.

— Ama ben hâlâ kuşkuluyum. Sakın yanlış anlamayın Sevgili Şair, beni aşksızlık, ya da aşkın kendisi hasta etmedi. Asıl, aşkı bir 'güç' olarak kullanma yaygınlığı yüzünden rahatsızlandım ben.

— Bunu çok duydum, dedi şair, değişik aromalı tütününden bir nefes çekerek.

— Bir insanın sevgisini sunabilmesi, kendini ifade edebilmesi, aşkın kokusunu ve rengini bilmesi, derin bir eğitim, koca bir yürek ve yaşam boyu süren emek ister ki, ya cahillikten, ya tembellikten, ama en çok da korkaklıktan, bunu başaranların sayısı çok azdır, diye ekledi.

— Biliyorsunuz, gözünü budaktan esirgemeyen yiğitlerin bile korkak olduğu bir konudur aşk!

Bu son cümleyi duymadı Esin.

— Sayısı az mı dediniz? Şaka yapıyor olmalısınız. O dediğiniz insanlardan yok ki, sayılabilsinler... Kalmadı. Hele sizler bu kente kaçtıktan beri...

— Ama sonuçta hepimiz aynı göklerin, aynı bulutların ve yıldızların altında yaşıyoruz Esin.

— Yoruldum ben!. Sevgisini bir başkası üzerinde 'güç' ögesi olarak kullanmayan bir âşık görmek, yani iyileşmek istiyorum. Uzun, yıllanmış bir âşık. Tek bir tane... Sonra, düşgücümün iyileşeceğini, artık renklerin ve kokuların keyfini çatacağıma inanıyorum. Bir taneye bile razıyım. Tek bir kişiye!...

"Erkeklerin, kadın duyarlılığına en fazla yaklaşabildiği yerde, o canfezâ dorukta, yalnızca şiir söylenir, şiir yaratılır, şiir düşlenirmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

— Girin, lütfen girin içeriye. Odam biraz dağınıktır, kusura bakmayın. Şöyle oturun Esin, şu koltuk çok rahattır.

— Çalışma masanız ne hoşmuş, çok eski olmalı.

— Adı çalışma masası, ama orada çalıştığım falan yok. Daha çok ateş başında yazarız biz. Benim size asıl göstermek istediğim şey hemen burada. Şu çekmeceyi çekin, size yakın olanı. Evet, onu.

— Burası mektup dolu ama... Şeyy, renkli zarflara yazılmış bunlar.

— İçlerinden herhangi birini alın, açıp okuyun.

— Yo, hayır, yapamam! Bunlar özel mektuplar!

— Sevgili Esin, alın ve okuyun lütfen. Düşgücünüzün iyiliği için. Burada konuk olmanızın asıl nedeni ve aşka dair inançsızlığınız düşünülürse...

— Size yazılmış, özel şeyler... Yapamam!

— Israr etsem?..

— Çok rahatsız edici bir duygu bu. Yok, yapamam.

— Lütfen Esin.

— .....

— Haydi, lütfen...

— Ah hiç hoşuma gitmiyor bu yaptığım ama... İnanın hırsızlık ediyormuşum gibi tedirgin edici...

— Herhangi birini seçebilirsiniz, istediğiniz rengi...

— Şu maviyi açıyorum... Ne tuhaf bu yaptığım...

— Yüksek sesle okuyun şimdi, lütfen.

"24 Ekim, Perşembe. İstanbul.

Sevgilim,

Mektubunu yeni aldım. İçim tarifsiz bir sevinçle doldu, yüreğim gencecik bir kuş gibi kıpır kıpır kıvranıyor. Teşekkür etmiyorum. Mutluluktan esrik bir kuş uçuruyorum yanına.

Sevginin sıcaklığı, ruhunun cömertliği ve aşkının tazeliği başımı döndürüyor. Yıllardır eskimesine izin vermediğin her güzellik için, yeniden yeniden tutuluyorum sana. Yaşadığım ve yaşayacağımız her şey için şükranla, sevgiyle, dostluk ve aşkla kucaklıyorum seni. Ne zaman geliyorsun?

Karın.
Sevgin."

— Ne oldu, iyi misiniz Esin? Renginiz soldu aniden. Biraz su ister misiniz?

— Hayır, hayır, iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yalnızca çok duygulandım, çok... Yani hem böylesi bir aşkın şahidi olmaktan hoşnutum, hem de biraz şaşkınım.

— Buna sevindim.

— Sizin evli olduğunuzu düşünmemiştim. Açıkçası, biraz da kalbim kırıldı.

— Ah, gönlümü okşuyorsunuz, teşekkür ederim.

— Çok yeni bir mektup bu. Geçen hafta yazılmış ve benim yaşadığım kentten postalanmış. Yani karınız bir şair değil ve burada yaşamıyor, öyle mi?

— Biz şairler, şair olmayanlara da sevdalanırız.

— Geç kalmışım desenize. Yine de... Yine de, sevdiğine böyle korkmadan açılan bir yürek tanımak, beni çok sevindirdi. Heyecanlandım. İçimdeki kurak toprağa su serpildi. Sizin gibi bir âşığın, bizlerle aynı güneşi ve yıldızları paylaşıyor olması, düşlerimin azalan gücünü artırdı. Yani... yani kendimi uzun zamandır ilk kez kuşkucu ve alaycı olmayan bir dilin kelimeleriyle konuşurken bulmanın sevincini yaşıyorum. Anlıyorsunuz değil mi? Heyecanım, kendimi daha iyi ifade etmemi engelliyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

— Hayır, çok iyi anlatıyorsunuz Esin.

— Bugün, burası, buradakiler ve siz, yaşantımın çok değerli, çok özel anıları olarak... yani daima yüreğimde... Emin olun... Nasıl anlatmalı?..

— Bundan, kesinlikle eminim Esin.

"Ateş bakışlı bu insanlar kendilerinden olmayanı hemen tanır, sevda yüklü kadınları, özü mert erkekleri, ama en çok kendilerini severlermiş."

Şairler vedalaşmayı hiç sevmiyorlardı. Geldiği gibi, sessizce, aniden ayrıldı Esin.

Şehrin kızı Şehrâzat, Onu çıkış kapısına kadar geçirirken hiç konuşmadı, ama tam kapıyı kapatırken eliyle işaret edip, yaklaştı. Kulağına doğru eğildi ve fısıldadı:

— O mektupları, sizi âşık etmek için kendi kendine yazmış olabileceğini hiç düşündünüz mü?

Hayır, hiç düşünmemişti.

— Yok canım! Neden yapsın bunu? diye şaşkın geveledi Esin.

— Çünkü, şiirle, masal çok yakın akrabadır, dedi Şehrâzat.

Dondu kaldı Esin. Sonra öfkeye çalan bir tonda sesini yükseltti:

— Şehrâzat, neler söylüyorsunuz siz? Şairler yalan söyler mi hiç!

Baygın baygın gülümseyen Şehrâzat'ın yüzünde hiçbir düşmanlık ve/ya kötü niyet izi yoktu.

— Adınızın anlamını hiç iyice düşündünüz mü güzel bayan? diye sordu.

— Şairlere gelince, onlar elbette yalan söylemezler ama siz de sakın unutmayın: Gündüz masal anlatılmaz!

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı Esin. Güneş, ateşten

bir tekerlek olmuş, nazar boncuğu renkli gökte Onu gözlüyordu.

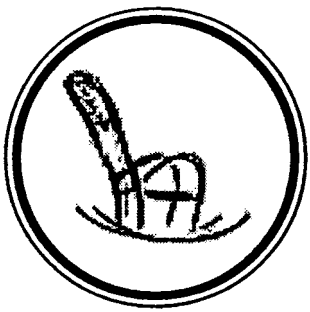
Başını eğdi. Alay edilmiş, aşağılanmış gibi öfkeli bir alev sardı bedenini. Kolunu ışıktan iyice kamaşan gözlerine siper edip, tekrar gökyüzüne bakınca, güneşi yine aynı yerde buldu.

Aniden gıdıklanmış gibi kıkırdak bir gülmeye yakalandı. Kendisi bile neden olduğunu pek bilmeden gülüyordu. Güldükçe kendini daha iyi hissediyor, gülüyordu. Uzun uzun güldü...

Dönüp, Şehrâzat'la bu gülüşü paylaşmak istedi, ama O çoktan gözden kaybolmuş, uzaktan uçuşan sesi kalmıştı havada:

Gündüz masal anlatılmaz!
Gündüz masal anlatılmaz!
Gündüz masal anlatılmaz!
Gündüz masal anlat!
Gündüz!
Gün!

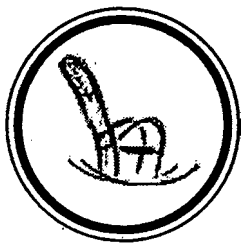
Aralık'92 İzmir.

Ninenin Ninnisi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

"Onlara ün mü gelir bazı bir ses mi duyarlar
Yumuşak bir kedere ufalır bakışları
İdam mahkûmlarıdır aslında ihtiyarlar
Ölüme koşullanmış bütün davranışları
Yorgun öksürükleri oturup kalkışları".

Attilâ İlhan.

Telefon çaldı.

Chopin dinleyip, az şekerli Türk kahvesi içiyor, sabahı hazmediyordu.

Yanında bir bardak su. Bardak: kristal kesmeli, fincan: incecik porselen, kayıt: mükemmel, sayısal stereo, Chopin: Polonez, la bemol.

Piyanoyu Rubinstein çalıyor. Artur Rubinstein. Bu adın ardında saklı kültürel kimlik Ona güven veriyor. Rubinstein, hiç yüz yüze gelmediği ama akraba olmayı seçebileceği pek az insandan biri. Belki de bu nedenle Chopin'i en iyi O çalıyor. Kendisi piyano çalmayı bilmez.

Telefon çaldı.

Sabahın bu kadar erken saatinde pek kimse aramaz, tedirgin oldu. Koltuğundan kalktı, kompaktdiskçaların sesini kıstı. Rubinstein o sırada Noktürn, fa diyez'i çalmaya yeni başlamıştı.

Telefondaki ses, heyecan içindeydi. Sevinçle, korkunun aniden karşılaştığı o ürpertici uçurum başı tonunda, acele acele anlatıyordu. Duyduklarının yarattığı titreşimle önce ağzı bir karış açık kaldı, içi daraldı. Sonra, kimin konuştuğunu ve ne söylediğini tamamen bulandıran bir baş dönmesiyle gözü karardı. El yordamıyla en yakındaki iskemleye çöktü. O sırada kapının zili üst üste çalmaya, zilin sesindeki üstelemeden tehlikeli kıvılcımlar çakmaya başladı. Ardından, kapı yumruklandı, vurulan her darbe, kapıdaki kişinin, gözü dönmüş bir katilin eline düşmeden can havliyle gerçekleştirdiği son kurtuluş çabasına dönüştü. Telefonda duyduklarından öyle çarpılmıştı ki, kapıyı açmak aklına bile gelmedi. Çöktüğü iskemleden kımıldayamadan, tuhaf hırıltılar çıkararak telefondaki sesi dinlemeyi sürdürdü. İstese bile telefonu bırakıp, kapıya koşamayacağını biliyordu.

Derin derin nefes aldı, üst üste yutkundu. Kendini sakin olmaya davet etti. Kaybolan renklerin ve seslerin yerlerine dönmesini bekledi uslu uslu.

"Dönmüş demek... Yaşıyor..." diye fısıldadı güçlükle.

Öylece kalakaldı bir süre.

Rubinstein, Chopin'in o çok az notayla yarattığı mucizelerden birini, Mazurka'yı çalıyordu şimdi. Başını hafifçe doğrultunca, biraz önce kahve keyfi çattığı koltuğun önündeki pencereden aşağıya uzanan Moda'nın sonbahar rengindeki denizini seçti. Ayağa kalktı. Artık anlamsız bir düdük sesiyle inleyen telefonu kapattı. Sol elinde bir çakmak, sigara aradı. Sabah sabah hiç yapmadığı halde, bir sigara yaktı. Solak solak sigarasını tüttürdü. Pencerenin önü-

ne dikilip, kendi kendine konuşmaya, telefonda duyduklarına alışmaya, daha doğrusu kendini yatıştırmaya çalıştı. Birden aklına kapının yumruklanışı, zilin acı sesi geldi. Koşarcasına kapıya gitti, açtı. Kimse yoktu. Hiç kimse! Merdiven aralığına, asansöre baktı; boştu. Ama asansör kattaydı. Birisi bu katta inmişti. Bu katta... fakat kat komşusu yıllardır evde değildi ki.... Yıllardır... yoktu. Hiç yoktu.

"Ama dönmüş... Geri gelmiş... Nevbahar Hanım yaşıyor!.."

Gidip, karşı kapıyı çalmak, Onu yeniden görmek istedi. Çok istedi. Yine de kendini bu karşılaşma için hazırlıksız, çekingen hissetti o anda. Ya kapının o delibozgun çalınışı da neydi öyle? Kararsız kaldı bir süre. Asansörün kapısını elledi, okşadı usulca. Belirsiz ve kararsız bekledi orada. Sonra döndü, isteksizce evine girdi. Kapıyı kapattı.

Bay Albert kapıyı kapattı.

"söyleşir
evvelce biz bu tenhalarda
ziyade gülüşürdük."

Nevbahar Hanım, neşesi, enerjisi ve iyimserliğiyle çevresindekileri çabucak rengârenk bir canlılığa boyayan, ünü mahallenin dışına taşmış bir mitti. Son yarım yüzyılda Moda'da doğmuş herkes mutlaka Onu tanırdı.

Hoşgörü, incelik ve olumlu enerji dalgalarıyla, dokundukları yerde mucizeler yaratan, hem çelebi, hem albenili kişiler vardır, onların ne zaman kederlendikleri gibi, sonsuz duygusu yaratan enerji kaynakları da hiç bilinmez. Bükülüp, kıvrılan, kolayca esneyebilen bir lastikten dokunduğu besbelli egoları ve önyargısız ilgileriyle kolayca tanınan bu karakterler, sevecenliklerini tutumsuzca harcarken, aramızda insan kılığında dolaşırlar. Kimileri, dünyanın bu gibilerin yüzsuyu hürmetine hâlâ batmadığına inanır.

Sayıları pek fazla olmayan bu insanların ermiş mi, başka dünyalı mı, yoksa çok iyi birer oyuncu mu oldukları asla çözülemez ama nereden gelirse gelsin rollerini ve yaşamlarını çok sevdikleri hiç kuşku götürmez. Verdikleri sevginin büyüklüğü oranında beslenir, en yoksul koşullarda bile kesinlikle soylu, gururlu ve tokgözlüdürler. Onlar, başlarında görünmez bir taç taşırlar. Nevbahar Hanım, türünün kuşkusuz tam bir örneğiydi.

Çocukluğunda hem öğretmenlerinin, hem de arkadaşlarının sevdiği ender tiplerdendi. İnsanların içindeki 'iyi'yi uyandırır, tahrik ederdi. Tersine söylenirse, insanların günlük yaşamda çok işine yarayan ve bu nedenle kullana kullana iyice geliştirdikleri bencillik, duyarsızlık, acımasızlık gibi duyguları kısa bir süre için uyuşturduğu düşünülebilirdi.

Genç kızlığında, okulun en güzel kızlarından daha çok hayranı, beğeneni vardı. Ama O, sanki bunun ayrımında değilmiş gibi dolaşır, büyümekten hiç hoşlanmayan kızlara özgü uçuk vişne rengi, tarçınlı kokuyu taşırdı.

Okulun bahçesindeki ağaçlardan inip, bisiklete biner, babasının 'nezaretinde' paraşüt kulesinden atladığının ertesi günü, kız izci grubunun trampetçisi olarak mahalleyi sololarıyla inletirdi. Bütün bunları yaşarken asla taşkınlığa düşmeyişi ve kendinden başka herkesi öne çıkartmak konusundaki içtenliği tüm yaşamı boyunca Ondaki o saf iyiliğin, aptallıkla mı, yoksa bir çeşit ermişlikle mi ilgili olduğunu düşündürttü insanlara. Yanıtını kimsenin tam olarak bugün bile veremediği bu soru, Nevbahar Hanım'ın gizemidir.

Bu enerji ve yaşam tutkunluğuyla Onun başarılı bir iş tutacağı, adını geniş çevrelere duyuracağını sananlar fazlaydı. Ama Onun bütün eylemlerinin ardında, aslında bir yalnızlıktan kaçma, kendini saklama ve kendi kararlarını taşıyamama korkusunun olabileceği de kimsenin aklına gelmemişti. Hiç gelmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocukluğunu, utangaç ve dindar annesinin gelenekçi, fazla korumacı tavrıyla, yenilikçi Jön-Türk babasının kabına sığmayan, fırtınalı karakterinin yarattığı zıtlığın derin uçurumuna düşe çıka, yaralı-bereli, en çok da yapayalnız yaşamıştı. Bu uçurum, Doğu ile Batı'nın, metafizikle bilimsel felsefenin, kayıtsız şartsızla, kayıtlı şartlının, hatta 'evet'le 'hayır'ın karşıtlığı kadar derin, keskin ve kesindi.

Okulda bütün arkadaşlarının ve birçok öğretmeninin neşe kaynağı olan genç Nevbahar'ın, kendi içinde saklı ıssızlık, gözlerini yummadan bakamayacağı, kahkaha çığlıklarıyla örtmeden katlanamayacağı denli ürkünçtü. Sessizliği ve savunmasızlığıyla içini burkan güzel annesine mi, cesareti, keskinliği ve sert çıkışlarıyla, korkulu bir hayranlık yaratan babasına mı yakın olmalıydı, hiç bilemiyordu... Kuşpalazından ölen ağabeyinden sonra, evin tek çocuğu kaldığı dört yaşından beri hep bu ikilemi yaşayan Nevbahar Hanım, ilerki yıllarda, hattâ anne ve babasını tamamen yitirdiğinde bile hâlâ kararını verememişti...

Liseyi bitirdiği yıl, bazılarının kalbini parçalayarak, çabucak evlendi. O zamanlar, liseye giden kızların çoğu, erkenden evlenip, hemen anne olmayı doğanın kesin bir kuralı sanmakta kararlıydılar sanki... Kuralları insanların koyup, kaldırdığını bilecek denli akılcı, ancak kızıyla yakın bir dostluk kurma cesaretinden yoksun kalacak kadar da tutucu olan babası, en büyük düşünü; Nevbahar'ı Viyana'da bir yüksekokulda okutma imgesini tamamen yitirdi. Oysa kızının kendi istediği biriyle 'mürüvvet'ini gören annesi sevinçten uçuyordu.

Nevbahar Hanım'ın evliliği de, anne-baba evinden çok farklı bir ortam yaratmadı. Kendinden on yaş büyük kocası, diş hekimi Sami Bey, durağan, az konuşan, yaşamın tam göbeğinde soluk alıp vermektense, her şeyi dışardan izlemeyi yeğleyen biriydi. İşini iyi bilen, çalışkan, dürüst, duygusal sorunları bile mantıkla çözmeye zorlayan, belki bu

nedenle düz, sürprizsiz ve sözcükleri kuru bir adamdı. Kendisinde doğuştan kısıtlı, ama karısında gürül gürül akan enerji çağlayanına biraz da öztürkçe düşkünlüğünden olacak, 'güreli' adını takmıştı.

'Güreli Nevbahar Hanım!'

Alelacele anne olduğunda, kızının arkadaşları, Onun yemeklerini, oyunlarını ve şarkılarını kendi evlerine tercih etme, sık sık Nevbahar Teyze'lerine gelme alışkanlığı edinmişlerdi.

Orta yaşla, yaşlılık arasına yerleştiğinde, yaşam sevincini en fazla taşıdığı yaş grubu gençler oldu. Çünkü, yaşlı bir kadının, umut dolu, pozitif bir enerjiyi cömertçe yayarak ortalarda dolaşması, en çok gençleri coşturur. Bu enerji, gençlerde, o hiç tanımadıkları ve asla kendi başlarına gelmeyecek sandıkları ihtiyarlığa dair bilinçaltında gelişen biyolojik savunmayı yumuşatır, rahatlatır. Onları umutlandırır. Genç yaşayan yaşlılar, kendi yaşıtları arasında kıskançlık yaratırlar. Yaşlılık, kıskançlık konusunda gençlikten çok farklı değildir.

"pır pır yaldızlanırdı kanatları kahkaha kuşlarının"

"Nevbahar Hanım döndü demek! Yaşıyor!

"O yaşıyor ve geri döndü. Tam altı yıl ölüm sessizliğinden sonra, bir gün, aniden geri döndü... Öylece. Sanki tatilden döner gibi... Hınzır! İnsan bir haber verir, ölmedim, iyiyim falan der..."

Kendini gülümser biçimde Nevbahar Hanım'a atıp tutarken ayrımsadığında, Moda iskelesine yaz artığı birkaç duyguyu toplamak umuduyla uğrayan ahşap bir yelkenli tekneyi pencereden izliyor, yeniden Chopin'i dinliyordu. Sol minör Balad'ı çalıyordu Artur Rubinstein şimdi.

"Bu kez kararlıyım," dedi.

'Ma parole d'honneur!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"ne meseller söylerdi mercan köz nargileler"

Nevbahar Hanım'ın alışveriş ettiği dükkâna mutlaka nur yağar, aniden müşteri sayısı artar, alışveriş trafiği canlanır, neşeli bir sohbetin ardından, kahkahalar arasında, sevgiyle, minnet duygusunun kaynaştığı bakışlarla yolcu edilirdi. Katıldığı davetlerde yalnızca dünyaya bakışındaki hoşgörü ve sevinçle yarattığı atmosfer bile renkleri değiştirir, iyimser bir rüzgâr, yüzleri okşardı. Ardından daima 'ne müthiş bir kadın' olduğu hayranlıkla konuşulur, ayıplayanlarsa usulüne uygun bir biçimde susturulurdu.

Okumayı sever, dünyada olup biteni izler, cahillikten, vurdum duymazlıktan hiç hoşlanmazdı ama yine de olanağı olduğu halde üniversiteye gidip, meslek edinmek yerine, evlenmeyi seçen kadınlar kuşağındandı O.

Sanata heves eden gençlere, ailelerinden önce kendisi destek olur, esnafa pratik ve parlak reklam düşünceleri dağıtır, yoksullara, kimsesizlere yardım toplamak için kapı kapı dolaşırdı. Çevreyi korumak, geri kazanımlı çöpleri ayrıştırıp, toplatmak, sokak çocuklarına iş bulmak, çalışan annelere bebek bakıcı servisi kurmak 've bu gibi' psikolojik ve sosyal danışmanlık hizmetlerini gönüllü üstlenmişti. Üstelik bütün bu eylemleri hiç gocunmadan, aynı güler yüz, sevecenlik, içtenlikten oluşmuş bir enerji kütlesi gibi yaşayarak... Sanki, güneş enerjisinin bütün termodinamik ve fotobiyolojik işlevlerini üzerine almış bir sistemi vardı da...

Nevbahar Hanım, izci ruhlu, tek başına bir hayır derneğiydi belki de...

Derli toplu, spor bir şıklığı vardı. Babasının hayran olduğu, ama annesine bir türlü giydirmeyi başaramadığı şapkalardan oluşan bir koleksiyonu, çok yakıştırarak başının üstünde taşırdı. Ne kadar çağdaş olursa olsun, giysilerinde hâlâ Atatürk yılları modası hâkimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kocası Sami Bey koroner yetmezliği çektiği sırada, o çok endişeli ruh halinde, hatta Onun genç sayılabilecek ölümü ardından perperişan üzülürken bile kendini bırakmamış, pejmurde, salkım saçak dolaşmamıştı orta yerlerde.

Kumral saçlarını haftada bir kuaförde taratır, ayda bir kendi rengine boyatarak, beyazlarını saklardı. Beyaz saçlarla gezmesi çevresindekilere üzüntü kaynağı olacak endişesinde yine içtenlikliydi.

Şekil ve renkleriyle annesinin tam bir kopyası olan tek kızı, tamamen babasına benzeyen, sakin, sessiz, mantıklı ve kararlı bir insandı. Bir üniversitede okutman olan genç kız, annesinin bitmez tükenmez bir enerji ve sevinçle yaşamın içindeki devinimlerini biraz kaygı ve şaşkınlıkla ama kesinlikle mesafeli izlerdi. Kendine benzeyen, konuşmaktan çok bakışarak anlaştığı, mat bakışlı ve içedönük bir mühendisle evlendi.

"Kızım damada, damat makinalara sevdalı; çok iyi anlaşıyorlar!" diye gülüyordu Nevbahar Hanım.

Kızı ve damadı her Pazar, öğle yemeğine geldiğinde, Klasik Türk Müziği dinliyerek, dingin, uyumlu, daha çok Nevbahar Hanım'ın kendi başına gülüp, eğlendiği, öbür üçününse birer eşlikçiden çok, izler olarak katıldığı bir seyirlik yaşanırdı. O sırada her birinin aklından ne geçerdi, neler düşünürlerdi, bilinmez ama, Nevbahar Hanım olmaksızın bu dörtlünün gerçekleşemeyeceği rahatlıkla söylenebilirdi.

Yemekten sonra Dede Efendi ve Itri'nin yerine Münir Nurettin ve/ya Zeki Müren dinlemek isteyen Nevbahar Hanım'a evin yaramaz, kaprisli ama şirin küçüğüne katlanılır bakışlarla izin verilir, ardından kahve, çikolata ile briçe oturulurdu. Briçi hiç sevmeyen Nevbahar Hanım, onlarla başbaşa olabilmenin keyfi uğruna gık çıkartmadan oyuna başlar, ortalığı neşelendirmek için canını dişine takardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu hafta sonu ziyaretleri Sami Bey'in vefatından sonra da sürdü. İki yıl kadar.

İki yıl sonra damadı, uluslararası bir şirketin bir Avrupa kentindeki bürosunda çalışmak üzere karısını da alıp gitti. Bu eksiklik de Nevbahar Hanım'ı dağıtmadı. O hep yaşama bağlı, hep güreliydi.

Pazar öğle yemeği geleneğini, kendisi gibi yalnız yaşayan eski dostu ve kat komşusu 'Alber Bey' ve artık büyükanne olmuş liseden iki arkadaşıyla sürdürerek, dünyayla arasında kurduğu ilişkiyi korumaya özen gösteriyordu. Neşeli, nostaljik, dördünün de gerçekten katıldığı bu toplantılar bir yıl boyunca düzenli sürdü.

Bir yıl.

"zamanlar değişti
ayrılık girdi araya
hicrana düştük bugün"

Sonra aniden kapıp koyuverdi kendini. Kumral saçlarını üşüterek üşüşen akları, kuaförü, yağsız diyeti bıraktı. Doğanın daha çok iyimser ve enerjik karakterlere cömertçe sunduğu, gerçek yaşından çok daha genç göstermek gibi bir ayrıcalığın keyfini çatmayı artık tamamen umursamaz görünüyordu. Çöktü, soldu, aniden değişti.

Esnafla, komşularla selâmı sabahı kesti. Dostlarıyla yediği pazar yemeklerini unuttu. Gülen elâ gözleriyle yolladığı pırıl pırıl 'günaydın!'lar, şen şakrak 'kolay gelsin!'ler, lacivert kadifeden 'iyi akşamlar!' uçtu, gitti... Ne olmuşsa olmuş, yaşama bağlılığıyla tanınan, hiç usanmadan, sürekli umut dağıtarak beslenen güzelim Nevbahar Hanım, tamamen sararıp, solmuştu.

İlkin evine kapandı, hiç kimseyle görüşmedi, herkesten kaçtı. Bir süre sonra da tamamen ortadan kayboldu. Öldüğüne dair bazı söylentiler çıktı, kaygılananlar, meraktan

çıldıranlar oldu. Ama evi boşaltmak için hiç kimse gelmedi. Ne kızı, ne damadı, ne de böyle durumlarda beliriveren 'uzaktan akrabalar'ı vardı. Sanki yer yarılmıştı da, Nevbahar Hanım içine girmişti. Geride ne bir adres, ne bir telefon numarası, ne bir iz, koku, soluk...

Kokmaz-bulaşmaz kızıyla, asık suratlı damatının yaşadığı ülkeyi, kızın evlendiği gün çarçabuk değiştirdiği eski soyadının yerine yeni geleni pekbilen yoktu. Birkaç meraklı denediğinde de bir şey bulamadılar. Çok fazla endişelenen Bay Albert, artık dayanamayıp, kapıcıyla birlikte bir çilingire kapıyı açtırdığında, ne bir ceset, ne de bir ipucu bulundu. Hastane ve karakollarda da Nevbahar Hanım'la ilgili tek bir kayıt yoktu. Bay Albert'in gazetelere kayıp ilanı verdiği söylendi, ama hiçbir sonuç alınamadı. Bundan ötesini de ancak akrabalarının araştırma hakkına sahip olduğu söylendi.

"ah nerede gençliğimiz
sahilde savruluşları başıboş dalgaların"

Derken, başı tülbentli, ayağı şalvarlı, güleç yüzlü, akça pakça bir köylü kızıyken, şimdi bir gecekonduluya dönüşmüş olduğu anlaşılan biri belirdi. İki, üç ayda bir Nevbahar Hanım'ın evine gelip, panjurları açıyor, daha çok kalın ciltli tıp kitapları ve ansiklopedilerle dolu kütüphanenin, incecik, şahane porselen biblolarla süslenmiş vitrinli dolabın tozunu alıyor, evi temizliyordu.

Temizlikçi kızdan Nevbahar Hanım'la ilgili bir haber alabilmek için didinen komşuların çabaları boşa çıktı.

Aynı meslekten insanların, ya aynı işi yapa yapa geliştirdikleri, ya da aynı işi seçme dürtüleriyle beraber getirdikleri veya bu iki nedenden ötürü oluşan ve sonuçta birbirlerine oldukça benzeyen bir karakter eğrileri vardır.

Bankacıların, sekreter, mühendis ve subayların kendi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meslekleri içinde birbirlerine benzedikleri söylenir. Sekreterlik yapmış birinin davranış, giyiniş ve/ya düşünüş biçimiyle kendini ele vermesinin çok doğal olduğu rivayet edilir. Meslekleri dışında, ayrıca her işe burunlarını sokmaya meraklı mimarların da bu yönleriyle birbirlerine akraba olabilecekleri varsayılır. Aynı açıdan bakınca, bütün temizlikçi kadınların da birbirine benzediği düşünülebilir.

Nevbahar Hanım'ın temizlikçisi belki de bu nedenle hiçbir ipucu taşımıyordu. Üstelik okuma-yazması olmayan bu genç kız, hem dilsiz, hem de sağırdı. Onu her keresinde bir başka taksi sürücüsü getirip, bırakıyordu. Hiç kimse temizlikçi kızdan bir şey öğrenemedi.

"yeri göğü çınlatan tumturaklı gazeller"

La bemol valsi Chopin'i çabucak ele veren bir bestedir. Rubinstein'ın yorumuyla valsin derinliği, kıvamı ve coşkusu çoğalmış olsa da, O artık aklı fikri karşı dairede, yüreği ezici bir heyecanla darmadağın, müziğin keyfine varamayacak denli uçucu bir başka ruh durumuna taşınmıştı.

Doktorun kesinlikle yasakladığı ikinci kahvesini öğle yemeğine yakın bir saatte içmek, aslında o günün ne derece önemli olduğunu kendi kendine yeniden hissetirmek için başvurduğu âsice bir eylemdi. Kendine baş kaldırıyordu. Aç karnına, ikinci kahve! Olacak şey mi yani? İkinci kalp krizine açık davetiye!

"Nevbahar Hanım dönmüş! Artık hiç göremem sandığım Nevbahar Hanım... Gelmiş, burada, bitişikte yaşıyor yine... İnsanın çok arzu ettiği bir şey sonunda gerçekleşiyor demek! Yani hâlâ böyle şeylere... mücizelere inanmalı mı acaba? Hıı... sen ne diyorsun Mitos?"

Saatlerdir kabarık bir mindere benzeyerek kanepede uyuyan küçük Terrier köpek, başını kaldırdı, nihayet adının anılmasından mutlu gözlerle, kendi kendine konuşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak Chopin dinleyen sahibine baktı. Her zaman daha fazla sevgiye aç olan gözlerini, bütün soruların yanıtlarını bilen, ama yalnızca konuşamadığı için yanıtlayamayan köpek bakışlarıyla üzerine dikti, bekledi.

"Senin bebekliğini, anneni, bütün geçmişini bilir O, Mitos. Sana mamalar hazirlardı, hatırlar mısın? Hatırlarsın tabii... Nevbahar Hanım'ı unutmak mümkün müdür?..."

Mitos, sahiplerinin duygularını paylaşmaya özen gösteren bütün köpekler gibi, önce burnunu uzatıp, havayı kokladı. O incecik özleme karışan, yoğun heyecan ve azıcık keder kokusunu duyunca da usul usul inledi, ağlamaya benzer, ince seslerle duygularını belirtti.

"Burada, dedemin, annemin ve benim memleketimde, bana yabancilik hisleri vermeden 'Alber Bey' diyen bir tek O'ydu Mitos... Anliyorsun beni?"

Mitos, anladığını göstermek ister gibi gözlerini yumdu.

Chopin'in mi bemol noktürnü doldurdu odayı.

"elde var hüzün"

Merak, kapağı açık bırakılmış bir parfüm şişesi gibidir. Kokusu uçup gidince, yalnızca boş şişe kalır ortada. Bir süre sonra bu boş şişe ya tozlanıp, unutulur, ya da kırılır gider. Onları ancak koleksiyoncular toplar.

Koleksiyoncuları iğneyle kuyu kazacak kadar sabırlı ve tutkusal bulanlar haklıdırlar. Meraklılar da koleksiyoncular benzerler.

Ucundan, kenarından öğrenilen Nevbahar Hanım'ın hayatta olduğu ve uzaktan bir akrabasının yanında kaldığıydı. O kadar. Nedenler ve nasıllar bilinmiyordu. Sonra bu koku da uçtu, yitti gitti. Ancak bir koleksiyoncu, Nevbahar Hanım'ın kat komşusu, Onu uzun süre merak etti, kaygılandı, aradı, adını dilinden düşürmedi, sordu, soruşturdu. En sonunda, Nevbahar Hanım'ın hayatta olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama bilmediği bir nedenle saklanmak istediğine dair tuhaf bir sezginin yüreğinde yarattığı kırgınlıkla, Ondan umudu kesti.

Bu arada zaten parfümün kokusu iyiden unutuldu. Nevbahar Hanım'ın adı bazı sözcükler arasında anılıp, kimi seslerin içinde duyulur oldu, o kadar... Herkes kendi işine gücüne daldı, günlük yaşamın acımasız hızı, sürükleyerek peşine taktı insanları. Zaman geçti, içlerinden bazıları mahalleden, bazıları da dünyadan taşındı, gitti...

"o şehrayin fakat çıkar mı akıldan"

Nevbahar Hanım yalnız dönmemişti.

Altı yıl sonra, tıpkı ortadan kayboluşu gibi aniden geri dönüşünde yanında bir başka kadın daha vardı.

Daima dimdik ve ağır ağır yürüyen, uzun yüzlü, mat esmer tenli, sıskamsı zayıf, mavi gözlü bu yabancı kadının Modigliani'nin elinden çıktığı besbelli upuzun bir boynu vardı. Hâlâ siyahları beyazından fazla saçlarını ensesine sımsıkı bir topuzla hapsetmiş, dümdüz tek bir çizgiye indirgediği ağzını burnunun altına mahkûm etmişti. Bu ağzın, yanaklar üzerinde en ufak bir hareket şansı kalmamıştı artık... Baston yutmuş gibi yürürken, bütün dünyayı arkasında bırakıp, bundan ötürü pişmanlık duymayı asla kendine yediremeyecek insanlardandı. Gözlerine, mavinin buz kırığı tonunda bir perde çekmişti. Kış mevsimini kara, yazı da kurak yaşadığını ilan etmekten zevk alır bir hali vardı. Yetmiş yaşını geride bırakalı epeyi olmuştu.

Onların üvey kardeş olduklarını düşünenler vardı.

Kuzen, teyze çocukları belki...

Ya da kan bağı olmayan, evlilik akrabalığı; elti, yenge gibi hısımlık...

Kimseyle konuşmayan, buz gibi bakışlarıyla, insanı üşüterek irkilten bu ince uzun yaşlı kadının, 'dünya güzeli

Nevbahar Hanım'la nasıl bir yakınlığı olabileceği, tanıyan herkesi şaşırtarak düşündürüyordu. Bir arkadaş, bir can yoldaşı olmaktan çok, sakınmasız bir koruma görevlisi, ya da işini çok seven bir gardiyan tavrıyla, Nevbahar Hanım'ı gündüz gözüyle sımsıkı sarıp, sarmalaması rahatsız ediciydi. Daha önceden mahallede hiç kimsenin tanımadığı, bir çorak selamını bile insanlardan esirgeyen, bu nursuz ve lezzetsiz kadınla ilgili olarak öğrenilen tek şey adının Necile olduğuydu.

Geri dönüşünün ertesi günü evin kapı ziline N. DİKMEN yazılı bir etiket yapıştırıldı. Düzgün, kaligrafik, bilgisayar kusursuzluğunda bir el yazısından çıkan DİKMEN'i, Nevbahar Hanım'ın evlenmeden önceki asıl soyadı sananlar olduysa da Bay Albert bu durumdan iyice huzursuz oldu.

Canlı, çevik adımlarına, gülen elâ gözleriyle dağıttığı dirim ve erke kıvılcımlarına bakanlar, o eski, bildik Nevbahar Hanım'a kavuşmanın keyfini yaşıyor, sık sık Ondan söz ediyorlardı.

Yine de Nevbahar Hanım'da ancak eskiden ve yakından tanıyanların ayrımsayabileceği denli incecik bir şeyler değişmişti ki, bazen havada başsız ve sonsuz asılı kalan sözcüklerinde, aniden donup matlaşan bakışlarında ve/ya sık sık kulak kesildiği uzun, tiz bir telefon sesini, başka kimsenin duymadığını anlayıncaya dek arayışında kendini ele veriyor, sonra ivedilikle güleryüzlü bir perdenin ardına gizleniyordu.

Küçük bir çocuk gibi çabuk kanışında, genç bir kızın toy heyecanıyla kahkaha atışında, zaman zaman yerçekimini belleğinden silip, düşmelerinde yalnızca yaşlılığın izleri arandı; bulundu ve hoşgörüldü. Ya da hiç ayrımsanmadı bile.

Ortayaşlılık sınırı her coğrafya ve kültürde farklılıklar gösterir. Sınırı hangi rakamlarla çizilirse çizilsin, yaşlılık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönemine yönelen insanlar, toplumda artık pek önemsenmez, fazla ciddiye alınmaz. Yaşlıların duygu ve duyarlılıklarına gülüp geçmek, insanoğlunun henüz hiç evrim geçirmemiş, hâlâ ilkel ve çiğ, o birkaç yüz davranışından yalnızca biridir.

Çocuklarla yaşlıların birbirine benzediği doğrudur. İlki, önceden hiç tanımadığı, ikincisiyse, artık pek tanıyamadığı, bu nedenle her ikisi de kendine tamamen yabancı kocaman bir dünyanın ortasında yapayalnız insanlardır.

Yaşlılar için dünya çok değişmiştir, çocuklar içinse zaten çok değişiktir.

Çocuklar, atılgan, keşifçi, cesurdur. Hep daha çok büyümeyi düşler, gözlerini geleceğe dikerler. Yaşlarını büyütmeye bayılır, büyümekle, özgürlüğü özdeşleştirirler. Yaşlanmak ve ölüm, asla adreslerine uğramayacak küçük, durağan lego parçaları, ya da bilgisayar genleriyle grafiklenmiş yalancı(ktan) karakterlerdir. Çocukların ana izleği, yaşamdır.

Yaşlılarsa, sakınımlı, ılımlı ve ağırdırlar. Her ölenle, kendi ölümlerini daha fazla düşünür, yolda görseler, tanıyacak denli, ölümü somutlarlar. Geleceği değil, geçmişi düşünür, düşler kurmaktan çok, anıları tazelerler. Onlar, yaşlarını büyütmeyi hiç sevmezler. Yaşlıların ana izleği, ölümdür.

Çocuklar ve yaşlılar, gülmek ve ağlamak kadar birbirlerine benzerler.

"çarkıfeleklerin renk renk geceye dağılması"

Bir tek Mitos.

Nevbahar Hanım'ın evine dönüşüne sevinmeyen bir tek Mitos'tu.

Sahibi, artık sabahları Chopin dinleyerek kahve keyfi çatmıyor, arkadaşlarıyla akşam yürüyüşlerine, briç partile-

rine katılmıyor, okuduğu kitapları kendisine anlatmıyor, cuma akşamları geleneksel dini toplantılara, cumartesi sabahları şık siyah takımlarıyla senfoni konserlerine gitmiyordu.

Dindarlığından değil de, sosyal bir olay olarak sempatik bulduğu Pesah akşamlarında bu yıl kuzenleriyle buluşmamıştı. Ne Paris Match'in, ne Cumhuriyet'in, ne de Şalom gazetesinin yüzüne bakıyordu.

"Eloo? Mösyö Albert hasta mısınız? Dostlarınızı unutmuşa benziyorsunuz? Dün, Fransız konsolosluğunda bir Gabin filmi kaçırdınız. Bunu hiç yapmaz idiniz, hayrola?..."

Bütün bu alışkanlıklarından vazgeçmesi, sahibini olumsuz etkiliyor, Mitos kendini ikinci plana atılmış, yalnız hissediyordu. Önceleri sessiz kalsa da yüreği burkuluyor, derin iç çekmeleri işe yaramayınca, pencereden Moda koyuna bakarak ağlamaya benzer seslerle ilgi çekmeye uğraşıyor, bazen işi azıtıp, alt kattaki komşuları rahatsız edecek denli uluyordu. Ama sahibinin aklı, O geri döndüğünden beri tamamen Nevbahar Hanım'daydı. Tıpkı altı yıl önce O'nun aniden ortadan kayboluşu sırasında yaptığı gibi yemeden içmeden kesilmiş, un ufak dağılmıştı.

"Yıllar, çok yıllar önce, ikimiz de lisede öğrenciyken, bir defa da o zaman kaybetmiştim... Nevbahar'ı ilk defa o zaman..."

Daha fazla konuşmuyordu Mitos'la. Kara kara düşünüyor, suskun, küskün dalıp gidiyordu... Mitos da ince ince sızlanarak, eşlik ediyordu sahibine.

"sırılsıklam âşık incesaz"

Bir de çocuk vardı.

Yedi sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğu.

Nevbahar Hanım, evine geri dönerken yanında Necile Hanım'la birlikte bir de oğlan çocuğu getirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısacık kesilmiş gür, siyah saçlı, gri-mavi gözlü, daima ütülü, tertemiz giysileriyle çocuk bahçelerinden hiç toz kapmadığı besbelli, narin, güzel bir çocuktu bu.

İki yaşlı kadınla yaşayan çocuğun bakışlarına, insanın içine işleyen derinlikler, yoğun anlamlar sinmişti.

Davranışlarına ve bakışlarına yerleşen soluk mavi olgunluk, çocuğun üstüne bol gelen bir ceket gibi sarkıp, dökülüyor, doğal hareketlerine engel oluyor, kuşku yaratıyordu.

Çocuk, Necile Hanım'ı 'nine', Nevbahar Hanım'ıysa yalnızca 'Bahar' diye ünlüyordu.

Sabahları erkenden, apartmanın önünde duran bir öğrenci servis minübüsü, oğlan çocuğunu alıp, akşam karanlığında geri getiriyordu.

Nevbahar Hanım'a ne telefonla, ne de kapıdan ulaşmak olasıydı. Bütün ziller Necile Hanım'a çalıyor ve olumsuz yanıtlanıyordu. Tüm duygulardan arınmış, mekanik bir tonla, ya Nevbahar Hanım'ın yorgun olup, telefona çıkamayacağı, ya da eve konuk kabul etmedikleri hep aynı sözcüklerle yineleniyordu. Ne bir kelime fazla, ne eksik!

Nevbahar Hanım'la yalnız konuşmak olasılığından umut kesenler, hiç istemeden, sırf onun hatırına, Necile Hanım denen 'zorba'yla bir iletişim yolu kurmaya heveslendiler. Ama bunun tümden olanaksız olduğu çok çabuk anlaşıldı. O, yalnızca söz cimrisi, güleryüz kısırı, hoşgörü kabızı, nobran bir ihtiyar değil, aynı zamanda gençliğinde bile duygularını bastırmış, aksileşerek yaşlanan, keçi inatlı, zalim, zehir zemberek bir kadın imgesi yaratmakta ustaydı. Yine de aynı Necile Hanım'ın, oğlan çocuğuna karşı hoşgörülü, hatta kendi bütünlüğü içinde sevecen bile sayılabilecek davranışları, Onun Nevbahar Hanım'a özellikle acımasız ve kıyıcı olduğu düşüncesini pekiştiriyordu. Acımasız ve kıyıcı. Kıyıcı!

"imdat çığlıkları mıdır
bir felaketi mi duyururlar
anlaşılmaz söyledikleri"

Önce güzel başlıyor.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, yaşamı avuçlarına doldurmuş, sevinç dolu adımlarla yürüyor. Geçtiği her yerde bir ışık demeti oluşuyor. Yaydığı ışık, zıplaya hoplaya dolaşıp, o sırada orada kaskatı, donuk, umarsızca karanlıkta oturanların yüzlerini aydınlatıyor. Biraz önce bomboş görünen karanlık mekânın aslında bir stadyum olduğu ve yerlere oturmuş insanların orada sessizce bekledikleri anlaşılıyor. Onlarca, yirmilerce, otuzlarca yetişkin insan, belki de yüzlerce... Işık yüzlerine değdikçe hareket etmeye, yavaş yavaş kımıldamaya başlıyorlar.

Birer birer ayağa kalkıyor, derin bir uykudan, yıllar sonra uyanırcasına mahmur, uyuşmuş bakınıyorlar çevrelerine. Bedenlerini yokluyor, aslında sağlam ve sağlıklı olduklarını keşfediyorlar. Yere basıp sallanmadığını, göğe bakıp çatırdamadığını görebiliyorlar. Sevinmiş gibi gülümsüyorlar. Sonra ellerini ayrımsıyorlar. Ellerine bakıp, ilk kez görmüşçesine şaşırıyorlar. Belki de gerçekten ilk kez kollarının ucuna asılı ellerini fark ediyorlar. Ellerine hayret ve hayranlıkla dokunuyor, okşuyorlar.

Eller... Eller... Eller...

Birbirlerine ellerini gösteriyorlar. Birbirlerinin ellerine tutkuyla dokunuyorlar.

Eller eller eller...

Sevinçle ellerini uzatıyorlar; göklere, yükseklere, yukarıya... Uğultuya benzer bir ses yükseliyor kalabalıktan. Dudaklarını hiç kıpırdatmadan, 'hımm'layarak, gür bir çağlayanın sesine benzeyen, irkiltici bir şarkıya başlıyorlar. Belki de bir ağıt bu... Ya da hiçbir dine ait olmayan bir ilâhi... Biraz Carmina Burana'yı mı çağrıştırıyor sanki?...

İşte o sırada yeniden görünüyor. Saçtığı ışığın nelere yol açtığını bilmeden, başındaki ışık demetiyle yürüyor. Bir kuyruklu yıldız gibiydi O! Çocukken de öyleydi, genç bir kızken de... Hep öyleydi. Ne çok sevdi Onu... Tanrım ne büyük bir coşkuydu yüreğini en uç noktalar arasında salındıran öyle, ne sarsıcı bir güç!.. Ve olanaksız aşkın, tanımlanması pekala olası acısı! Keskin bir bıçakla kendi kolunu kesip, kanayan yaraya tuz basmanın acısıdır o! Tastamam böyleydi. Tuz ve kan! Kana bulaşan ter ve gözyaşı tuzu. İmkânsız aşkın acısı hâlâ böyledir!

Şok geçer. Şok biter. O zaman kol ucundaki elin yerinde olmadığı ayrımsanır. Artık yaşam, eli ve kolu eksik olacaktır. El olmadan. El-siz, Elin yapabileceği hiçbir şey olmadan! Elsiz!

Eller...eller...eller...

Eller-siz!

Onları ayırdıkları lise yıllarından beri ellerinden biri, sol eli yok artık... Ama bir solak O! Sol eli olmadan nasıl yaşar, ne yapa(bili)r?

Uçsuz bucaksız gökte birdenbire karanlık bir kuş beliriyor. Kocaman, ince uzun, simsiyah. Boynu bu kadar uzun, böyle iri bir kuş nasıl uçabilir? Gagası kıpkırmızı açılmış, yırtıcı gözlerinde şimşekler çakarak uçuyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor ve hâlâ onu görmeden başında bir ışık demetiyle gezinen...

Deliler gibi bağırıyor:

"Heyy! Duymuyor musun? Koru kendini! Kaç, saklan korun, haydi!... Durma öyle ortada savunmasız, tek başına. Lütfen! Yaşamında bir kez olsun koru kendini! Artık kendi başına...

Hiç duymuyor öbürü... Sanki algılamasının üçüncü boyutu eksik kalmış da.

Kuş tutkuyla saldırıyor, gagasındaki her kan damlası onu daha çok iştahlandırarak, yine saldırıyor, tekrar, tek-

rar... Kıyıcı, acımasız, zalim, inatçı, iri, kara kuş. Boynu ne kadar uzun öyle...

Bir çocuk beliriyor arkada. Sessizce ağlıyor köşede. Usul usul. Çocuk çaresizliğinde hıçkırıklarla... Kendisi bilmiyor ama, Onun da başında aynı ışık demeti var. Çocuk ağlıyor, başında ışık demeti olan çocuk... Ellerini gökyüzüne uzatan yüzlerce insan 'hımm'layarak ilahilerini mırıldanıyor, sesleri, ezici bir sele dönüşüyor.

O sırada kapı çalınıyor. Deliler gibi yumruklanıyor. Vurulan her darbe, kapının önündeki kişinin, gözü dönmüş bir katilin eline düşmeden, can havliyle gerçekleştirdiği son kurtuluş çabasına dönüşüyor.

"Nevbahar!" diye çığlık atarak uyanıyor.

Terden sırılsıklam olmuş pijaması bedenine yapışmış, yatağında oturuyor önce. Kafesinden fırlayıp, sol avucuna düşmek üzere olan yüreğinin normal ritmine dönmesini bekliyor uzun süre. Çok yorgun ve üzgün duyumsuyor kendini. Dinlenmek için gözlerini yumuyor. Ama aynı düşü yeniden görmekten korkup, sonuna dek açıyor gözkapaklarını. Ellerini yokluyor sonra. Sol eli yerinde.

Sahibinin son aylarda sık sık gördüğü aynı karabasan nedeniyle gece düzeni de bozulan Mitos, kısık, tiz sesler çıkartarak, yatağının başucunda ağlıyor. Dışarda sis düdükleri çığlık atıyor.

"Korkma kizim, bir rüyaydı yalnızca. Şimdi yeniden uyuruz."

İkisi de 'şimdi ve yeniden' uyuyamayacaklarını bilecek denli sık yaşadılar bu gecenin provalarını oysa.

"Nevbahar'ı kurtarmamız gerek Mitos!" diyor sonra.

"Artik bir şeyler yapmamızın vaktidir! Benimle bir kere bile göz göze gelmedi, bir çift laf etmedi... Kaçıyor herkesten... Benden bile..."

Bu karabasanlar başladığından beri alışkanlık haline dönüşen, bol ıhlamurlu 'sabaha karşı oturumları'ndan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanesi daha başlıyor, Mitos beyaz kuyruğunu sallayarak, sahibinin peşinden mutfağa seyirtiyor. Evde sade süt kalmadığından, çanağına acele boşaltılan, kokusunu bir türlü sevemediği bir kutu muzlu sütü içiyormuş gibi yaparak, sahibini dinliyor.

"O cadaloz Necile Nine, işkence ediyor Nevbahar'a..." diyordu sahibi, sol elinde bir fincan taze ıhlamur buram buram tüterek.

"Bizim bilmediğimiz bir şeyle şantaj yapıyor Ona. Evine, eşyalarına, hürriyetine el koyuyor ve biz çaresiz seyrediyoruz... Tanimaz miyim ben Nevbahar'ı? Çok medenidir O! Öyle kaçmaz benden hiç. Bizim meseleyi taa o vakitler gönlünün derinliklerine gömdü. Madem rahmetli Süheyla Teyze: 'tek kizimi bir müseviye verirseniz, kıyarım canıma!' demişti ve madem Nevbahar, annesini ikna edecek kadar direnememişti.. Direnememişti. Ürkektir. Bakma sen öyle güçlü göründüğüne Onun. Bilmez miyim ben? Ah ne çok bilirim Onu ben, Mitos... Üstesinden gelemeyeceği şeyleri hiç olmamış gibi saklar içine. Korkar. Belli etmeye bile çekinir. Küçük bir kiz gibidir. Neşeli bir örtüyle örter üstünü sonra... Nevbahar hep böyledir. Ne annesi, ne babası, ne de kocası anlamamiştir Onu. İnsanlar Onun yüzünü örten neşeli örtüyü gördüler hep... Özünü, daima kaçışını bilen benim ve O, bir tek benim bildiğimi de bilir, fakat..."

Gözleri ıhlamurun buharından olacak, nemleniyor...

"Ama sevmişti. O da beni çok sevmişti. Okulun kapısında beklerdim Onu Mitos. Bütün kizlar içinde bir tek O, yalnızca O, başında bir ışık demetiyle dolaşırdı ve ben Ona aşiktim... Biliyor musun Mitos, ben Ona pek fena sevdalıydım..."

Bilmez mi hiç! Büyük olasılıkla Mitos'un annesi Safo da binlerce kez dinlemişti bu öyküleri. Sevdiği kız apar topar kendinden tam on yaş büyük bir diş hekimiyle evlendiril-

miş, her şey bir oldu bittiye getirilmişti. Sahibinin ondan sonraki iki yılı serserice kendini harcayarak geçirdiğini, yirmi yaşındayken, ikinci büyük savaştan beş yıl sonra da İsveç'e işçi olarak gittiğini, orada İsveçli bir kızla evlenip, iki oğlu henüz bebekken yeniden Türkiye'ye, Moda'ya döndüğünü...

"On sekiz yaşından bakınca on yaş çok berbat bir yaş farkıdır," diyor acı acı gülerek, bunu her anlatışında.

"Annem vefat edince, Onun evine, şimdi bu apartmanın dikildiği, buraya taşındık, ama karım ısınamadı buraya. Kuzeyin, kışların, beyaz gecelerin kiziydi O. Galiba biraz da Nevbahar'la aynı mahallede yaşamamıza bozuluyordu. Halbuki artık ikimiz de evli, çocuklu insanlardık ama... Karım hep biliyordu. Hisli, çok güzel bir kizdi o vakitler. Nevbahar'dan başka kimseye sevdalanmadığımı bir karim, bir de kendisi bildi şu ölümlü dünyada... Ölümlü dünyada..."

Karısı, oğullarını alıp, İsveç'e döndüğünden beri, yirmi sekiz yıldır yalnız yaşıyordu. İskandinavya'dan kırtasiye ve elektronik eşya ticareti yaptı yıllarca, artık ortaklarına devretti işi. Sonra eski karısının bir İsveçliyle yeniden evlenmesi, oğullarından birinin Amerika'ya yerleşmesi, torunlarının doğumu, gelinlerinin ve torunlarının yahudi olup olmadığını hâlâ bilmek istemeyişi...

"Zaten annesi müsevi olmayan çocuğun kendisi müsevi sayılmaz Mitos! Hem artık her dinden erkek çocukları sünnet ettirme modası var nasılsa..."

Ara sıra yapılan uluslararası ziyaretler, sık sık edilen telefonlar...

"Baba, hiç sesin çıkmıyor, seni özledik!"

"Sana iyi bakıyorlar mı baba? Temizlikçi kadın düzenli geliyor mu? Akrabalar ilgileniyor mu? Neye gereksinimin varsa hemen yollayalım!"

Ne çocukları, ne de torunları Türkçe biliyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hello dad, how are you there? We all miss you papa!"

"Hei far! Skall du besöke oss snart?

İyidir, daima iyidir Bay Albert. Her zaman başının çaresine bakar, kimselere muhtaç olmaz.

"Nevbahar'la beni ayırmasalardı, ya da O güçlü bir kiz olsaydı, biraz mücadele edebilseydi...ve biz alıp başimizi kaçsaydık, oğullarım – belki kizlarımız – şimdi Türkçe şiir okuyacaklardı Mitos. – Hiç değilse Fransizca okusalardı bari! –

"Benimkiler dili bilmezler, Onun kizi şiirden anlamayacak kadar düz, kuru, yavan çıktı. Yazık oldu ikimize de... İnan ki öyle oldu genç dostum. Sahi Onun, o kokmaz-bulaşmaz kizi nerede, niçin gelip anasını bu cadaloz Necile Nine'den kurtarmaz sanki?"

Sabah ezanı Moda camiinden serin serin eser, sinsi çinsten kaypak bir yağmur sabahı yıkarken, kanepede tavşan uykusuna süzüldü. Sahibinin kanepeden sarkan sol eline başını yaslayan Mitos sık sık iç geçirerek Onun başında nöbet tutuyordu. Hem öyle genç bir köpek sayılmazdı artık.

"salkım saçak çökerler karanlığıma
yalnızlığımı dağıtırlar
yağmurda sis düdükleri"

Nevbahar ve Necile Hanım'la birlikte yaşayan oğlan çocuğunun adı Nedim'di. Yedi yaşındaydı ve İstanbul yakasındaki bir ilkokulun ikinci sınıfına gidiyordu. Konuşmayı mı sevmiyordu, yoksa O da Necile Hanım'dan çekindiği içinmi suskun, çekingendi, pek anlaşılmıyordu.

Nedim, evin dışarıyla ilişkilerini bir yetişkin gibi yürütüyor, Nevbahar Hanım dışında herkese 'siz' diye hitap ediyor, mesafeli terbiyesiyle çevresindekilerde hayranlıktan çok, acıma, hatta rahatsızlık duygusu uyandırıyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Bir çocuğun kaskatı kontrollü ve bilgiç ol-

ması, çocukluğunun öldürülmüş olduğu konusunda endişe yaratabilir.

"Bir litre süt ve on yumurta rica ediyorum efendim."

"Bu hafta şeker, un, makarna istemiyoruz efendim, bu gıdalar ninenin listesinde yok. Ama listede olmamasına karşın Bahar için bir çikolata alabiliriz. Şam fıstıklı varsa, tercih ederim, lütfen!"

"Et suyu elde etmek için kemik de alacağım, biliyorsunuz et suyu yaşlıların kemikleri için çok önemli..." hemen susuyor.

Onun bir çocuk değil de yaşlı bir cüce olduğunu sananlar, eğilip yüzüne baktıklarında, henüz hiç kullanılmamış çocuksu pırıltıların derinlere saklandığı bir çift mavi göze çarpıyorlardı. Yakalanmaktan korkar gibi, hemen gözlerini kaçırıyordu o zaman.

Nedim'e yakınlaşarak Nevbahar Hanım'la ilgili bilgi edinmek isteyenler, bildikleri hiçbir çocuk avlama yönteminin bu oğlana işlemediğini kısa zamanda anladılar. Kısa, net ve fazla mantıklı yanıtlarla herkesle başa çıkmayı başaran Nedim'in Nevbahar Hanım'ı sevgi dolu bir özenle bir şeylerden korumaya çalışıyor oluşu, çocuğa karşı bütün mahallede uyanan acıma duygusuna, hastalıklı bir sempati katıyordu.

Karşı dairede yaşam yeniden başladığından beri, yatak odasına bitişik duvardan her gece dokuz sularında daha önce hiç duymadığı bir ezgiyle irkilen Bay Albert, bunun Nevbahar Hanım'a dair bir iz olduğunu düşünerek kulağını duvara dayıyor, dinliyordu. Ninniye benzettiği bu şarkının sözleri asla çözemeyeceği bir bilmece gibi kalın, tok bir sesle yoğrularak akıyor, buna karşın hüzünlü bir çağrışım yaratıyordu.

Güzel sesini alaturka şarkılardan tanıdığı Nevbahar Hanım değildi bu. Doğa kanunlarına ters gelse de, Necile Hanım'ın torunu Nedim'e ninni söylediğini düşünmekten

başka çaresi kalmayan Bay Albert, bütün sınırlarını zorlasa bile, asıl çocuk yüzünü saklamadan yatağında yatan Nedim'in başucunda şefkatli bir nineymiş gibi ninni söyleyen bir Necile Hanım'ı düşleyemiyordu bir türlü. Her şey kendine uygun bir ses ve maskeyle söylenebilir de, ninni için ille de gerçek şefkat ve sevecenlik...

Ninenin ninnisini sık sık kendi kendine mırıldanan Bay Albert, birkaç ay sonra bu ezginin diline dolandığını ve istese de bundan kolay kolay kurtulamayacağını öfkeyle ayrımsadı. Öfkesi, ezginin lezzetsiz oluşundan değildi. Aslına bakılırsa, hoş sayılabilecek, Kızılderili köylerini – nedense? – çağrıştıran ve bütün ninniler gibi hüzünlü bir ezgiygi bu. Onun öfkesi tamamen kişiseldi.

Sık sık yinelenen aynı karabasanın uykusuz sabahlara doğru zorunlu uzanışı, fazladan içilen sigara, kahve ve ninenin ninnisiyle geçen kış mevsimi Bay Albert'i yorgun düşürdü. İlkyazla birlikte ağrıları arttı. Neyse ki yaz beklenenden çabuk gelip, sımsıcak ısıttı yüreğini.

O yıl, yazın anlamı farklıydı. Çünkü Nevbahar Hanım parkların, balkonların ve sokakların çağrısına kesinlikle direnemezdi. Asla! Mutlaka sokaklara dökülecek, başında özgün ışık demetiyle uçuşup duracaktı. O zaman Bay Albert Onu yalnız yakalayıp, cadı gardiyanından kurtarmanın yollarını arayacaktı. Belki Nedim'i de kurtarırdı. Evet, belki o çocuğu da kurtarmak gerekecekti. Düşlerinde Nedim'in başında görülen ışık demetinin mutlaka bir anlamı olmalıydı!

"yürekte keder yoğunlaştıkça
bulutlar buz tozuna yozlaşıyor
anlaşılmaz neleri götürdükleri"

Nevbahar Hanım gerçekten de ilkyazın sonunda bir gonca gibi çatladı. Eskisinden de taze ve güreli görünerek

Moda'nın dar, ağaçlıklı sokaklarında, ünlü güzelim çay bahçesinde, sevinçli çocuk parkında belirdi. Yine insanlara saçtığı umut dolu enerjiyle ışıl ışıl yanıyor, başında pırıl pırıl bir ışık haresiyle dolaşıyordu. Ama yalnız değildi. Hiç değildi! Yanında ya Necile Hanım, ya da Nedim vardı. Bu sürekli birliktelik, bir eşlik edişten çok, bir gözcülük duygusu yaratacak denli sıkıydı.

Mitos'u gezdirirken onları izleyen Bay Albert, kısacık karşılaşma anlarında Nevbahar Hanım'la konuşmaya çalışıyordu. Bu küçük dokunuşlar sırasında çok heyecanlanıyor, ama daha sonra Nevbahar Hanım'ın söylediklerinin anlam(sızlığ)ı üzerine yoğunlaşıyor, aklı bulanıyor, canı sıkılıyordu. Düşündükçe işin içinden çıkamaz oluyor, herşey daha fazla karışıyordu. Tam Arap saçı!

"Bonjour Nevbahar Hanım! Nasılsınız?

"Günayy-dınn Alber Bey! Çok iyiyim efendim. Sizi sormalı? Aman iyi olunuz! Sizi gördükçe hep rahmetli annemi hatırlarım. Allah yaşınızı benzetmesin! Ah keşke O da sizi görseydi... Bilseniz ne çok severdi sizi... O gençlik günlerinizde... Hikâyenizi de pek bilen kalmamıştır ama... Olmamış işte..Kader..."

"....."

(Süheyla Teyze mi? Gayr-ı müslüm insanlara çok rağbet etmezdi O! Bizi de bu yüzden ayırmadı mı sanki...)

Ama söyleyemiyordu, konuşamıyordu Bay Albert. Ya Nedim, ya da Necile Hanım, kibarca olmasına abartılı bir özen göstererek, götürüyorlardı Onu. Göz göre göre kaçırıyor, konuşmasını önlüyorlardı.

"İyi yürüyüşler Nevbahar Hanım! Keyfiniz bol olsun!"

"Ah Alber Bey! Nasılsınız? Sizi görmek ne güzel! Gömleğiniz çok hoş, güle güle giyiniz. Hep böyle şıksınızdır siz! Rahmetli babamın üzerinde de o feci kaza esnasında aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renk gömlek vardı. Nedim iki aylık bebekti o vakitler, hiç hatırlamıyor dedesini yavrucak!"

"Haydi Bahar, geç kalacağız, hemen gidelim. Hoşçakalın Albert Bey!"

(Geç kalacakları yer, çocuk bahçesi!)

"Ne diyor bu kadın Mitos? Ne kazası? Quel accident? Nevbahar'ın babası genç sayılacak yaşta sirozdan vefat etmiştir. Hem babası nasıl olup da Nedim'in dedesi olabilir? Bildiğim, Nevbahar'ın tek kizi vardır ve kokmaz-bulaşmazın ta kendisidir. Sahi nerede o kiz, hâlâ yurt dışındadır?"

Mitos da bilmiyor. Dalgın, suskun ağaç köklerini kokluyor yalnızca.

"Afiyetler olsun Nevbahar Hanım! Dondurmayı seversiniz, bilirim. Ali'nin dondurması da hiç başkasına benzemez ama! Maaşallah küçük Nedim de seviyor, demek ki..."

"Merhaba Alber Bey, buyrun size bir külah dondurma ısmarlıyalım. Vallahi Ali'nin leziz kaymağı başka hiçbir yerde yok! Hatırlar mısınız, Nedim'e dondurma almayayım diye babam nasıl da karşı çıkardı bana? Çok şiddetli anjin olurdu bu yaramaz o yıllarda... Annemse... O hep iyimserdi, bilirsiniz... Ah anneciğim, Allah gani gani rahmet eylesin, ne çok severdi sizi! Bana hep sizden bahseder, ömründe hiç kimseyi sizin kadar beğenmediğini itiraf ederdi... Keşke kendisi bizzat... Kader işte... Size anlatamadan... rahmetli oldu zavallıcık..."

"Bahar, çok susadım, haydi eve gidelim, haydi Bahar!"

(Sanki bakkalda su yok da illa eve sokacak kadını. Eve hapsedecekler Nevbahar'ı!)

"Bir ipucu mudur dilinin altındaki? Ne dersin Mitos? Bana bir şey mi söylemektedir de ben taşkafalı anlamazımdır aceba? Nasıl unuturum? Süheyla Teyze beni hiç beğenmez-

di. Biraz da bu sebebledir ki, istediğim bahtiyarliği hiç yakalayamamışımdır hayatımda. Hem sonra, 'itiraf etmek' diyor. Bu önemli bir ifadedir. Belki kendi hislerini anlatmak için bir üsül... La methode nouvelle..."

"İyi akşamlar Nevbahar Hanım! Sıcaklar iyiden bastırıyor artık. Küçüğün de sizin de banyoluk vaktiniz gelmiştir. Deniz banyosuna nereye gideceksiniz bu yaz?"

"Alber Bey! Gelin siz de oturun, bir çay için bizimle."

"Hiç davet etmeyin Nevbahar Hanım, biz eve dönecektik zaten!"

"Ah sahi Necile Hanım, bu yaz beni ve Nedim'i tatile götürür müsünüz?

"Bunu sonra görüşürüz. Bahar Hanım, şimdi hemen eve dönelim!"

"Siz nasıl isterseniz Necile Hanım."

"Hemen gitmeseydiniz... Bir sigara içseydik, şöyle orta kahveyle... Siz seversiniz Nevbahar Hanım. Durun, biraz oturunuz."

"Başka vakit efendim. Kayınvalidem izin vermiyor işte..."

(O cadı kadın, resmen sürükleyerek götürüyor Nevbahar'ı)

"Kayınvalidem dediği de kimdir Mitos? Yoksa o Necile denen kadın... Ama nasıl olur? Zaten Nevbahar'ın kocası on yaş büyüktü kendinden... Annesi kalır mı şimdiye? Hem seksenden fazla değildir ki bu Necile Hanım... Hadi olsun seksen beş! Nevbahar vardır altmış dört... Ah o kadar oldu mu benim sultanım be yahu?... Tabii be Mitos, benle yaşittir O! Vay canina be... Zaman seller gibi akiyor... Comme: A la recerche du temps perdu!

"Olacak şey midir canım? Yok yok, olmaz... Başkadır bunun aslı... Bir bit yeniğidir altında var bütün bunların..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sabahlar olur bir türlü uyuyamam
içimde sanki şilepler çarpışıyor
yağmurda sis düdükleri."

Yaz başladığından beri ninenin ninnisi uzamış, her gece iki üç kez yinelenir olmuştu. Küçük Nedim sıcak nedeniyle uyumakta güçlük çekiyor olmalıydı...

Bay Albert, ninni kaç kez yinelenirse yinelensin, kulağı duvara dayalı sonuna dek bekliyor, bittiğinden emin olunca ezgiyi mırıldanarak evin içinde dolaşıyordu. Uykusuzluktan yorgun düşüp, sızana dek, Nevbahar Hanım'ı nasıl kurtaracağına dair planlar yapıp, bunları Mitos'a anlatıyordu. Zayıflamış, ufalmış, güçten düşmüştü. Çok yorgun görünüyordu.

Yazları Büyük Ada'da geçiren kuzenleri, bu yıl Bay Albert'in onlara katılmayışına üzüldüler. Yaz ilerledikçe endişeleri arttı. Sonunda teyzesinin kızı Ester dayanamadı, oğlunu, gelinini ve torunlarını Ada'da bırakıp, ilk vapurla Moda'ya, kuzenine ani baskın yaptı.

Çocukluk aşkı Nevbahar'ı bu kez kesinlikle bırakmamaya kararlı olan Bay Albert'in durumu, Ester'in yüreğini parçaladı. Bir iki parça özel eşyasını Ada'dan getirtip, yazı Moda'da geçirmeye karar verdi.

Önce yemek ve uyku düzenini yeniden kurup, Bay Albert'i bakıma aldı. Sonra, Onu sabırla, uzun uzun dinledi. Kuzeninin, ailede inatçı ve zeki olduğu kadar, Nevbahar'a tutkusuyla da tanındığını çok iyi biliyordu. Hem kuzeni Albert'in anlattıklarını, hem de kendi gözlemlerini yan yana koyup, bir karara vardığında yaz bitmek üzereydi. Bitişikten her gece gelen ninni sesi, artık yarım saat kadar uzuyor, ninni bitince derin bir hıçkırık ve ağlama duyuluyordu.

"Biliyor musun Ester?" diyordu Bay Albert,

"Ne evlenmemize engel olan annesine, ne de Onu hiç anlamamiş olan kocasına böyle bir öfke duydum! Ama bu

Necile denen kadina çok kızıyorum. Ruhumun derinliklerinde uyuyan şiddet ve nefret hislerini kışkırtiyor O. Bazı geceler, rüyalarımda Necile Hanım'ı ellerimle boğuyorum. Şu kendi öz ellerimle... O ince, uzun boynunu tutup, sıkıyorum. Ellerim, önce isyan ediyor, özellikle sol elim... Ama Ondan kurtulmak, herkesi kurtarmak arzusu şiddetle ağır basıyor! Ve boğuyorum kadini... Artık ne O var, ne de ninnisi... Fakat kimse sevinmiyor Ester! Çocuk ağlıyor, Nevbahar da arkasını dönüyor bana. Çok üzülüyorum, ama ertesi gece, rüyamda yeniden boğuyorum o nineyi... Hiçbir şey olmamış gibi ninnisini mırıldanıyorum sonra da... Vahşet bu! Her gece katil oluyorum O kadin yüzünden... Quelle violence!"

"Bir de ilahiler söylenen bir karabasan görmekteyim Ester. Sonunda daima sokak kapısı yumruklanıyor ama ben bir türlü yetişemiyorum..."

Bunları duyduğu gece, Ada'daki ailesine telefon eden Ester;

"Bu işin sonu çok hayirsiz!" diye fısıldadı.

"Alber çok kararlıdır. Haklidir da! O yaşlı nine, zavallı Nevbahar'a dirlik vermez, konuşturmaz kimseyle. Mektup yazdık vermedi, evine gittik almadi, davet ettik gelmedi."

"....."

"Küçük oğlan dilsiz sağır gibidir. Hiç reaksiyon vermez. Garip bir şey! Kendi kendine konuşuyor çocuk. Hiç arkadaşi yoktur ve hayaletlerle sohbet etmektedir!

"....."

"Polise gitsek, ne deriz? Korkuyorum ki, Albert bir çılgınlik yapacaktir! Ve gırtlağına kadar bu işe bulaşmıştır artik!"

"....."

"Albert'in kalbi dayanmaz fazla. Oğullarına bir telefon etmem lazimdir... Ya buradan götürsünler Onu... ya da dua edelim hep birlikte...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi hafta, salı gecesi Bay Albert elinde bir demet gül le karşı dairenin kapısını çaldı. Kapıyı beş santim aralayan Necile Hanım'a o gün Nevbahar Hanım'ın doğum günü olduğunu ve iyi dileklerini sunmak istediğini belirtti.

Beklendiği gibi, ziyaretçi kabul etmediklerini söyleyerek kapıyı kapatmaya hazırlanan Necile Hanım, önce Bay Albert'in gözlerinde çakan şimşekleri, sonra da o beş santim araya sıkıştırdığı ayağını ayrımsadı. Kendinden hiç umulmayan bir güçle kapıyı iterek içeri dalan Bay Albert, elindeki çiçeklerle salona girdi, koltuğa oturdu.

"Bilesiniz, iradem dışında bu gece bu evden ancak cesedimi çıkartacaksınız! Onun doğum günüdür ve biz artik genç sayilmayız!. Bizi ayıracak birileri daima olmuştur fakat Necile Hanım, fakat bu sefer bizzat izin vermeyeceğim! Size mani olacağım!..."

Hiç beklenmedik bir şey oldu. Kimsenin sevmediği, aksi, nursuz Necile Hanım, Bay Albert'in yanına oturup, üzgün bir ifadeyle, yumuşacık konuştu.

"Yanlış yapıyorsunuz Bay Albert. İnanın yanlış yapıyorsunuz. Bilseniz ki, aslında ben Onu koruyorum..."

"Korursunuz? Yok canim? Kimden korursunuz efendim?"

"Bay Albert, çok mühim ve hayati bir durum söz konusu. Zaten dengeleri kurmam fevkalade zor oldu. Lütfen bozmayın bunu! Sizden istirham edeceğim, gidin buradan!"

"Korursunuz demek! Kimden koruyorsunuz Nevbahar'ı? Bilmek isterim!"

"Onu, kendinden koruyorum ben..."

"Hah hah ha!... Beni güldürüyorsunuz hanimefendi... Hah kendinden koruyormuş, hah ha!"

Aylardır bıçak gibi bilenen sinirleri boşanan Bay Albert, ayağa kalkıp önce iri, şekilsiz kahkahalar atmaya, ardından çılgınca bağırmaya başladı:

"Yok artik! Bitmiştir! Onun jandarması olmayacaksınız! Bu iş bitmiştir. Bırakacaksınız Nevbahar'ın peşini! Çıkarınız ne idir, bilemem... Eğer paradır maksadınız, alın benim evimi, biz burada yaşarız birlikte. Fakat çıkıp, gideceksiniz coğrafyamızdan! Hemen! Derhal! Gidin, çıkın hayatımızdan! Rahat bırakın Nevbahar'ı ve hatta o küçük çocuğu! Yeterrr! İstemiyoruz sizi! Boğuyorsunuz hayatlarini... Hepimizinkini... Gidiniz buradan, yoksa çok vahimdir akibeti bu işin... Size zarar vermekten korkarım...!"

Korkudan ve şaşkınlıktan gözleri patlamış halde salonun kapısında beliren Nevbahar Hanım, dili tutulmuş gibi onlara bakıyor, hemen yanında, üzüntü içinde ellerini oğuşturan Nedim, endişeyle dudaklarını kemiriyordu.

"Siz odanıza gidin Nevbahar Hanım! Bay Albert'in biraz canı sıkılmış, her şey yoluna girecek!"

"Hayır, odasına falan gitmeyecektir! Gelin Nevbahar, artik konuşabilirsiniz. Korkmayiniz. Söyleyin kuzum, kimdir bu kadin ve neden eziyet ediyor size? Kiziniz, damadınız nerededir? Niçin size sahip çıkmazlar! Çekinmeyin, anlatiniz! Reca ediyorum! Size hiçbir zarar veremeyecektir artik!"

Rengi sararıp, bakışları boşalan Nevbahar Hanım, başka bir gezegenden o anda dünyaya düşmüş gibi şaşkın görünüyordu. Küçük Nedim, elini tutmuş, Onu götürmek için çekiştiriyor, ama kımıldatamıyordu.

"Nedim, götür Bahar'ı odasına. Siz de Allah aşkına susun Bay Albert! Ona ne büyük bir kötülük yaptığınızı anlamıyor musunuz?"

"Kötülüktür ha! Bravo, bravo size nine hanim! Kimdir kötülük eden aceba? Sahipsiz sandınız siz Nevbahar'ı? Yok öyle kolaycılık amma... Onu sevenler, onu çok sevenler vardır! Konuşun Nevbahar, anlatın bu işin orijinini..."

"Kızım mı?" diye titreyerek sordu Nevbahar Hanım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hangi kızım? Kızım yok ki benim. İşte Nedim var... Birtek O var. Başka kimse yok! O beş aylıkken, annemle babam trafik kazasında öldüler ya... Onlar kanlar içindeydi... Bir tek... Nedim... Annem ve babamdı onlar... Öyleydi.. Gittiler ve ben burada kaldım... Babaanne bana bir ninni söylesene... Haydi ama... haydiii!!! Çabuk ninni söyle, yoksa kırarım oyuncaklarımı, kırarım haa!!!"

Yere oturup, ağlamaya başlayan Nevbahar Hanım'a şaşkınlık içinde bakakalan Bay Albert, ne yapacağını bilemiyordu.

Son derece sakin ve kontrollü görünen Necile Hanım, yere Onun yanına oturdu, saçlarını okşayarak, bir ninni söylemeye başladı. Kızılderili köylerini anıştıran bir ezgiydi bu.

Kalın, dolgun bir sesle ağır ağır söylenen ninninin sözlerini ilk kez o zaman anlıyabildi Bay Albert.

Aydedeyi gümüşten
yıldızları kâğıttan
kestim, serptim göklere
pırıl pırıl düşsünler,
bu gece tüm düşlere.
ninni ninni uyusun, uyusun da büyüsün
beyaz benek karlardan
abası kalın şaldan
sen uykuya dalmadan
esirgeme handeni
bu eski masalcıdan
ninni ninni uyusun, uyusun da büyüsün.

Ninenin ninnisi bittiğinde Nevbahar Hanım uyumuştu. Odada çıt yoktu. Tokat yemiş gibi sendeleyen Bay Albert, getirdiği çiçekleri suya koymak gerektiğini düşünerek mutfağa yöneldiyse de, bunu neden yaptığını düşününce vaz-

geçti. Gülleri çöp sepetine attı. Kapıyı yavaşça açtı. Kapının önünde kuzeni Ester bekliyordu.

"camlarda çehreler hayal meyal
aramızdan müthiş ayrılmışlardır
anlaşılmaz niye öldükleri"

O gece sabaha doğru, küçük Nedim'in çığlığı önce bütün apartmanı, ardından Bay Albert'in öfkeli bağırışları tüm mahalleyi ayağa kaldırdı. Polis ve doktor geldi. Bir ambulans çağrıldı. Ama hiçbir işe yaramadı.

Nevbahar Hanım kendini asmıştı.

"son nefeslerini tasarladıkça
insan ısrarla ölümünü yaşıyor
yağmurda sis düdükleri."

Ertesi gün alelacele cenaze kaldırıldı. Moda Camii, şimdiye dek hiç böyle kalabalık bir cenaze topluluğuna tanık olmamıştı. Her yaştan, her dinden herkes oradaydı ve çok üzgündü. Trafik saatlerce tıkandı, Moda'da dükkânlar kapandı, yaşam durdu. Bay Albert, kuzenlerinin kollarında güçlükle ayakta durabiliyor, sık sık ilaç içiyordu.

Aynı gece kimseye görünmeden Nedim'i alıp, giden Necile Hanım, Bay Albert'e bir mektup bıraktı. Kimse Onları bir daha Moda'da görmedi.

Hiç kimse!

Birkaç ay sonra bir komisyoncu evi sattı, Nevbahar Hanım'ın evine yabancılar taşındılar.

Şimdi, iyice yaşlanan Mitos'tan başka kimseyle konuşmayan Bay Albert, sabahları Rubinstein'ın çaldığı Chopin'i dinleyerek Moda burnundan denizi seyreder. Elinde, Necile Hanım'ın eskimiş mektubu vardır. Her satırını yüzlerce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kez duyduğu mektuptan bıktığı halde, yaşlı sahibinin hatırına ilgiyle dinliyormuş gibi görünen Mitos, arada bir inlemeye benzer bir sesle yanıtlar Onu. Vefalı olmanın köpek cinsine yüklediği bütün genetik sorumluluklardan nefret ederek, her gece ninenin ninnisini birkaç kez dinleyeceğini bilmektedir.

"Sevgili Bay Albert,

Beni sevmediğinizi biliyorum. Bu mektubu, fikrinizi değiştirmeniz için yazmıyorum. Nevbahar Hanım'la ilgili, gecikmiş bir açıklamadır bu.

Nevbahar Hanım'ın kızı Bahar, benim gelinimdi. Yedi yıl önce Hollanda'da geçirdikleri bir trafik kazasında oğlumu ve gelinimi kaybettik. Torunumuz Nedim birkaç aylık bir bebekti o sıralar. Bu feci kazadan sonra toparlanamayan Nevbahar Hanım uzun süre tedavi gördü. Sonunda kendini Nedim'in annesi, yani kızı Bahar sanmaya başladı ve ancak böylelikle yeniden yaşama gücü buldu. Kızı ve damadını da anne ve babası yerine koyarak, olup bitene dayanmayı başardı, ama hiçbir zaman gerçeği kabullenecek gücü bulamadı kendinde.

Ben ve Nedim bu oyunu Onun istediği biçimde sürdürebilmeyi her şeyden çok önemsedik. Çünkü Nevbahar Hanım'ın başka şansı yoktu. Aksi halde, yaşamak istemeyecek kadar zayıftı. Öyle ki, birkaç kez ölmeyi denedi, aylarca bilinçsiz yattı.

Moda'ya dönmemizi O istedi. Nedeninin siz olduğunu buraya taşınınca anladım. Fakat, size rastladığı her gün dengeleri bozuluyor, annesinin sandığı kendi duygularını dile getirdikçe hastalanıyor, gerçekle, tutunduğu düş dünyası çelişiyordu. Sizi ne çok sevmiş olduğunu böylece anladık ve yaşaması için sizi Ondan uzak tutmaya çalıştık. Belki de en baştan size her şeyi açıklamalıydım... Galiba

Onu kaybetmekten korktum... onu alıp, götürürsünüz sandım...

Son gece, siz gittikten sonra uyandı ve bana artık her şeyi bildiğini söyledi. Yine de gerçeği kabul edemeyeceğini, bunu başaramayacağını anlattı.

"Hakikat, daima taşıyamayacağım bir yük olmuştur bana Necile Hanım," dedi.

Çok sakin ve kontrollü görünüyordu.

Bir ara dalmışım... O da o sırada...

Nedim'i merak etmeyin. Onu kuzenleriyle birlikte olacağı bir ortama götürüyorum.

Mutlaka bir suçlu arayacaksanız, bu siz değilsiniz. Belki de suçlu yoktur. İnanmayacağınızı biliyorum ama, ben yalnızca Onu korumak istemiştim.

Bana gelince, torunum kendi ayakları üzerinde durana dek yaşamaya kararlıyım. Bunu başaracağıma inanıyorum.

Size sabırlar dilerim.

Necile Dikmen."

"gönderilen her mektup onları götürür
idam mahkûmlarıdır aslında ihtiyarlar
sabahtan akşama hergün kaç kere ölür."

Bay Albert dışında hiç kimse bu intihardan kuşkulanmadı.

Ekim '92-Şubat'94 Moda.

---

* Öyküdeki bütün şiirler Attilâ İlhan'a aittir.

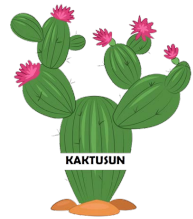
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zehir Dansı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

"Duygusal ilişki kusursuz bir makinadır; tam bir çakışma, müziksel anlamda tamlık temeldir. İleride ya da geride bulunan hemen *FAZLALIK* olur."

Roland Barthes.

"Kötülük, ayartılmış iyiliktir."

Lawrence Durrell.

Âşıktım.
Annesine âşıktım.

Büyük bir orman.

Parlak, taze, tam Karadeniz yeşili bir renk kuşağı.

Güneş, iri ağaçların yaprakları arasından, başına buyruk otların, uysal, gür çimenlerin üzerine bir ışık seli olarak akıyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Keyifliyim.

Evet.

Kendimi keyifli hissediyorum.

Uzakta aniden bir mantar tarlası.

Gösterişli, iri yarı mantarlar.

Üzerleri sulu boyayla boyanmış gibi abartılı beneklerle bezenmiş.

Mantarlar, hem çocuksu şekilleri, hem de tehlikeli estetikleriyle beni düşündürüyorlar.

Tombul, yuvarlak, cüce yaratıklar...

Atom bombası mantar şeklinde patlıyor.

Zehirli mantar öldürüyor!

Zehirli olanları...

Canlıların zehirlisi...

Elimi uzatıp, bir mantar kopartacağım.

Isırınca ağzıma dolacak sulu lezzeti düşleyerek uzanıyorum.

Kopartamıyorum.

Gür, dolgun bir sesle irkiliyorum.

"Parlak ve gösterişli mantarlarla, yılanlar zehirlidir!" diyor ses.

Ter içinde uyanıyorum.

Âşıktım.

Annesine fena halde âşıktım.

Zeki ve duyarlıydı.

Güzeldi.

Aynı kadında bu üç özelliğin bir arada olabileceğine artık pek inanmazken rastladım Ona.

Hastalarımdan biriydi. Tedavisi bitene dek bekledim.

Otuz dört yaşındaydım.

Parlak

ve

kibirliydim.

Yakışıklı, sağlıklı, mesleğinde çoktan başarıyla ünlenmiş biri...

O,

benden dört yaş büyüktü.

Boşanmak üzereydi.

Seanslara düzenli gelir, bakışlarından, sesine, devinimlerinden tavırlarına dek sinmiş, duyarlılık ve zekâyla çarpardı beni.

Güzel, iri gözleri vardı.

'Şehrazat yaşasaydı, acaba bu gözlerle mi bakardı?' diye düşündürten cinsten.

Ayrıntılara hassas, inceliklere aç kalmış...

Hülyalı, etkileyici, derin...

Elleri ve boynu dikkat çekecek denli zarif, bembeyazdı.

Omuzlarına doğru akan siyah saçları katıksız heyecanla parlıyordu.

Seanslar sırasında Onu dinlerken, izlediklerimi kaçırmamak için de ayrı bir özen göstermek durumunda kalırdım.

Bunların hiç ayırdında olmayacak kadar kendisiyle ilgiliydi o sıralar.

Uzun uzun anlatırdı.

Beni bir insan, bir erkek olarak fark etmediğini düşünürdüm kimileyin.

Belki de fazla genç, fazla yakışıklı, fazla parlak ve kibirli buluyordu beni.

Fazla!

Doktoru olarak bana güvenip, saygı duyduğunu ifade etmekten çekinmezdi de...

İncelikli, duyarlı, zarifti...

Yatakta Onun kadar seksi olabilen bir kadına hâlâ rastlamadım.

Adı: Esin.

Annesine âşık olmuştum.

Ondan önceki ve sonraki kadınlara olmadığım kadar tutkulu, derin, hayranlıkla...

'Hiçbir sevgili öbürüne benzemez' denir.

Yalan değildir.

Yine de bütün bir yaşam içinde sevilenlerden bir tanesi öbürlerinden çok farklıdır.

Bıraktığı iz, yüzünüzde olmasa da, içyüzünüzde sık sık rastlayacağınız bir yolda kimi zaman gülümsetir, kimi zaman nanikler, hüzünlendirir, pişman eder, özletir...

Her erkeğin yaşamında böyle bir tane kadın olmuştur; henüz olmadıysa, bir gün olacaktır.

Annesi O kadındı.

Annesine çok âşıktım.

Esin, küçük bir pastane işletiyordu.

Kahve, çay, meşrubat, dondurma.

Beyaz peynirli kek, konyaklı-çikolatalı pasta, mahlep kokan, çörekotlu ev kurabiyeleri, susamlı simitler.

İddiasız, yalın, temiz, saklı şıklıklar sunan bir pastane.

Ahşapla bakırın buluştuğu, yalnızca klasik müzik dinlenen bir mekân.

Kışın şömine, yazın veranda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük ve rahat.

Müşterileri çoğunlukla gazeteci, sanatçı, şair, yazar ve/ya bu insanlarla aynı havayı solumayı sevenler...

Beyoğlu'na, Cağaloğlu'na ve gereken bütün oğullara yakın bir adres.

Sanki birbirleriyle randevusuz buluşmak isteyenlerin yarı rastlantısal karşılaşma noktası.

Giderek ünlenen bir keyif pastanesi.

Adı: Masal.

Esin'in artık hastam olmadığı ikinci hafta sonu Masal Pastanesi'ne gittim.

Müşteri olan bendim şimdi. Belki de hasta!...

Aşk bir hastalık mıydı?

Mıdır?

Pastaneye girer girmez, ancak uzman birinin ayrımsayacağı ve düşgücü hastalarına özgü bulduğu bilinen bazı dekor ayrıntıları gözüme çarptı.

Esin, iyileşmiş, eski bir düşgücü hastasıydı. Bu ayrıntıları artık kendisinin de ayrımsayacağından hiç kuşku duymadım.

Beni Masal Pastanesi'nde ilk kez görüyordu.

Çok şaşırdı.

Tesadüf sandı.

Sonraki gidişlerimde de, orada oluşumun asıl nedenini bir türlü anlamadı.

Hep rastlantılara yorumladı.

Hastam olduğu dokuz ay boyunca soğuğa çalan serin tutumum onu etkilemişti besbelli.

Özellikle kadın hastalarım için geliştirdiğim bir yöntemdir bu.

Yakışıklı, genç bir erkek doktor, kadın hastalarının en zayıf oldukları dönemde çok dikkatli olmalıdır.

Sonunda anladı.

Şaşkınlıkla ayrımsadı.

Esin'in gözleri yavaş yavaş beni seçmeye başladı.

İkimizin, bir sevda için yan yana gelebileceğimiz düşüncesini turfanda meyveye benzeterek algıladı.

"Turfanda meyve kadar özlenen, taze ve heyecanlı!" dedi.

Meyvenin rengi ve şeklini belirtmedi.

Sormadım.

Ona tutkusal bir aşkla yakalandığımı bilmiyordu henüz.

Tutku, asıl nedeninden kopup, tek başına var olabilen, tehlikeye gebe bir duygudur.

İsa'nın çarmıha gerilişiyle, ölümü arasında geçirdiği acıları *TUTKU* olarak adlandırır İncil.

Annesine hasta mı oluyordum?...

Esin'e âşıktım.

Ondan önce, entellektüel, birkaç yabancı dil bilen, çok diplomalı, kendi yaşamlarını yönetebilen, iddialı kadınlarla beraber olmuştum. Müslüman bir Orta Doğu ülkesinde bağımsız ilk kuşak kadınlarının ne çetrefil sorunlarla boğuştuğunu çok+çok yakından bilirim. Bu kadınlar, sık sık saldırganlıkla, alınganlık arasında çılgın bir deprem yaşarlar.

Sürekli ve sancılıdır bu.

Doğaldır.

Öncüler çok acı çeker.

Onları tercih edenler ve destekleyenler de...

Esin, bu gruba girmiyordu.

Bir yıl öncesine kadar zaman zaman kısa ve geçici işler dışında hiç çalışmamış, daha çok kocasının ve babasının akıllarına estikçe yolladığı parayla geçinmişti.

Esin, otuz sekiz yaşına dek öncelikle 'ev kadını', 'karı/eş' ve 'anne' kimliğiyle varolmuştu.

Resmi ve kişisel eğitimini yarım bırakmış, kendini tanımaktan çok, hiç sorgulamadığı yaşamı kucaklamıştı.

Yıllar sonra düşgücü hastalığına yakalanıp, sancıları arttığında, bilinçsizce devinmeye başlamıştı.

Şimdi bütün eski kimliklerinin önüne 'kendi' oluşu eklendikçe...

Birlikte büyümeyen iki organın fiziksel uyumsuzluğuyla gecikmiş ağrılar bedenini sardıkça...

Düşgücü iyileştikçe, şimdi bilinci zorlanarak...

O da...

İlk gören oğluydu.

Esin'e âşık olduğumu ilk O fark etti.

Annesine...

Adı: Baybars

On dokuz yaşında.

Dans etmeyi seviyor.

Daha ilk göz göze geldiğimizde, kim olduğumu, neden orada bulunduğumu ve duygularımı anlamıştı.

O en ilk andan başlayarak bütün dikkati ve enerjisiyle beni göz hapsine aldı.

Tam karşıma geçip, dansa başladı.

Dans etmeyi çok seviyor.

Varsa yoksa dans!

Dans!

Yaşamın en temel güdüsel hareketlerinden doğmuş olduğu düşünülen

dans

da bir çeşit iletişim aracı değil midir?

Musa'nın, Kızıldeniz'i yarıp geçmesiyle kurtulanlar, Yehova'ya dans ederek şükretmiş,

Aztekler ve Kızılderililer *ateş dansı*na âşık olmuş, son ve kesin adaletin canlandırılışı da *ölüm dansı* adını almıştı...

Ama,

Onun dansı farklıydı.

Baybars, ustura gibi keskin, jilet gibi ince, ölümüne *zehir dansı* seviyordu.

Bir üniversitenin, bir fakültesinde bir öğrenciydi.

İlk rastladığı, ilk sevgilisi olduğu hemen anlaşılan bir kız arkadaşı vardı.

Bir delikanlıydı.

Bir genç adamdı.

Baybars, bir genç insandı.

Beni ilgilendiren tek yanı, şiddetle âşık olduğum kadının oğlu oluşuydu.

O kadardı.

O.

Kadar!

Bulabildiğim tek özelliği buydu.

Hepsi o kadar.

Aklından geçen her düşünceyi okuyacağım korkusuyla tedirgin...

Yanımdayken, hep eksiklendiği, kendini yetersiz bulduğu bir konuda bütün örtülerinden yoksun, çırılçıplak kaldığını hissederek savunma sistemi alarmda...

Dansı başlattı.

Dans...

D...

ans...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Âşık olmuştum annesine.

Sırılsıklam!

Tanıyanların gözlerinden kaçmayacak kadar ıslaktım.

Aşkın yaratıcı gücü, şifa etkisi ve sorunları oldukça fazladır, yaşayanlar bilir.

Kişisel olaylara değinmek istemiyorum.

Ben, mesleki nedenlerle bunları daha fazla bilenlerdenim.

Uzmanlık alanım masallar ve *Şairler Şehri* olduğundan, *AŞK* konusu, mesleğimin çok önemli bir bölümünü kapsar.

Bu yüzden, yalnızca düşgücü hastaları gelir bana.

Ülkemizde henüz çok yeni bir uzmanlık dalı olduğundan, bazı meslektaşlarım arasında bile kuşkuyla karşılandığım da doğrudur.

Bu konuda iki temel prensibim vardır.

Bence, yaratıcılığın ırklarla, cinsiyetlerle falan hiç ilgisi yoktur.

İkincisi, baskı ve şiddet, düşgücünün düşmanıdır.

Her türlü politik, dinî diktatörlük dönemlerinde, önce düşgücü yok edilir.

Bilirsiniz, yaratıcılığı engellenen bireyler/uluslar geriler, kararır, her anlamda yoksullaşır.

Zamanında müdahale edilmezse düşgücü hastası birey/ulus kurtarılamaz, yok olur!

Baybars'ın annesi, şiddetli düşkırıklığının ilerlemiş bir evresinde bana gelmişti.

Annesi, çok tipik bir vakaydı.

Sık rastlanan, sıradan bir kurban.

Çok erken evlenip, küçük bir kızken 'anne' olan, yetişkinliğe adım attığı yıllarda, buluğ çağında bir çocukla ortada yapayalnız, daha önemlisi sevgisiz kaldığını görüp, hastalananlardandı.

Bu tip vakalar kadınlarda görülür.

Erkeklerde görülen en yaygın durum, daha başkadır.

Esin'in hastalığı tıp dilinde: 'kandırılmış ve/ya kaçmış birey' bulgusu anlamına gelen '2K-Bi Sendromu' olarak geçer.

Bu hastalar günün birinde kendilerine, daha cesur olanları da bir düşgücü hekimine gelirler.

Bana geldiğinde Esin'in hastalığı adamakıllı ilerlemişti.

Hemen tümü tıkanan düşgücü damarları içinde Ona en çok acı vereni, bir kadınla bir erkeğin aşklarına dair tüm fantezi ve düşlerini yitirdiği düğümdü.

Aşka dair bütün umutları yokolmuştu.

Düşgücü tamamen zehirlenmiş, hayal kurma ve rüya görme merkezlerine artık oksijen gitmiyordu.

Esin çok hastaydı.

Benden önce başka doktorlara gitmiş; bol tatil, yeni aşklar ve vitamin dopingi gibi o sırada sağaltım etkisi olmayan öneriler almıştı.

Söylediğine göre, daha önce hiç geçmediği bir İstanbul arka sokağında kaybolmuşken, yıllardır görmediği bir çocukluk arkadaşına rastlamıştı. Beni Ona öneren de bu arkadaşıydı.

Oysa arkadaşını tanımıyordum... Ne dostlarım, ne de hastalarım arasında tanımına uyan hiç kimse yoktu; hayır, böyle biri yoktu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve, O, hiç tanımadığım çocukluk arkadaşı nedeniyle bana geldi.

Esin, bir ocak akşamı bana geldi...

Ocaktı...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aşk bazen en gizlenmiş bakıştan, en dilsiz suskunluktan bile taşar ve kendini ele verir.

Esin, dokuz ay gibi kısa bir süre sonra, tedaviye çok iyi yanıt veren, mucize bir vaka olarak karşımda otururken, çoğu kez acımasızlığa varan soğukluğuma karşın, iyi kilitlenmemiş bir kapımdan ve/ya yeterince soğutulmamış bir ses tonumdan incecik sızan asıl duygularımı sezmiş olabileceği kuşkusunu taşıyordum.

Şiddetli düşgücü hastalığına yakalananların tedavisinde ilk kez bunca kısa sürede, böyle bir başarı kazanmamda, bilincin en alt akıntılarından sızmış bir aşk mucizesinin rolü olduğunu düşünüyordum.

Dokuz ayın sonunda, Ona 'Şairler Şehri'ni anlatabileceğim kadar iyileştiğinde, 'bir erkekle, bir kadının, bir aşkı olanaklı kılıp, tüketmeye başladıkları zaman, bir düş yaşadıklarının mutlak bilincini' aşılamaya çalışıyordum.

Düşgücü hastalığı tedavisinde pek zor bir evredir bu.

O sıralar, yıllardır yalnızca 'kanunen evli' olduğu, çoktan başka dünyalarda, başka insanlarla yaşamakta olan, yirmi yıllık kocasından boşandı.

Sürekli aldatılan, incinmiş 'evli kadın' yerine, düşgücü iyileşmekte olan 'yalnız kadın' olabilmeye cesaret edebilmişti.

Kendini sevmeyi öğrendi.

Kendisi için de düşler kurmaya, umut etmeye başladı.

Bizim için hemen sonraki aşama, hastanın düşlerle gerçekler arasındaki çizgiyi kavramasına yardımcı olmaktır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İşte en güç evreye gelmiştik.

Esin'le ben...

Ben ve Esin....

Onun *'Şairler Şehri'*ne gitmeye hazır olması için bu son evrenin gerçekten aşılması gerekiyordu.

Aşkın iyileştirici gücü...

Aşkın gücü...

Aşk

ve

güç!..

Güç!

Annesine âşık olduğumu biliyordu.

Esin'in varını yoğunu yatırarak açtığı Masal Pastanesi yavaş yavaş oturmaya, belirli bir müşteri grubunun ayağı alışmaya başlamıştı.

Daha fazla bekleyemedim.

Artık hastam olmadığı ikinci hafta sonununda Masal Pastanesi'ne gittim.

Müşteri olan bendim şimdi. Belki de hasta.

Aşk bir hastalık mıydı?

Mıdır?

Baybars, kasada oturuyordu.

Birbirimizi hemen tanıdık; en ilk bakışta...

İkimiz de aynı kadını seviyorduk.

Annesine hiç benzemiyordu.

Esin'in ince uzun hatları ve koyu renkleri yerine, oğlu çok yuvarlak, kısa çizgiler ve açık tonlar taşıyordu.

Tedavisi sürerken Esin'in ilk gençlik yıllarında çok etkilendiğini anlattığı o, ince, uzun yakışıklı delikanlı Baybars'ın babası olduğuna göre, oğulları aile ağaçlarının üst zaman dallarında yaşamış uzak bir akrabaya benziyor olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Baybars'ı ilk gördüğüm anda, kendini fazlasıyla eksiklendiği bir konu yüzünden yiyip bitirdiğini hemen anlamıştım.

Fiziksel sorunlarından da önemli bir karmaşası vardı Onun.

Huzursuzdu.

Kendini, hazırlıksız çırılçıplak yakalanmış gibi irkilişinin bir nedeni de buydu.

Dansa ilk kez o gün, orada başladı.

İğneli *zehir dansı*na...

Zehir zemberek, yılan kadar kıvrak, parlak, tombul mantarlar kadar gösterişli...

Zehir dansı!..

Dans sevmeyen biri değilim.

Yaşamın en temel güdüsel hareketlerinden doğduğu için dansın, söze ve düşünceye oranla daha ilkel olduğunu düşünürüm.

Benim kendimi ifade yollarım daha düşünsel, sözseldir.

Halbuki insanların, tarih boyunca hiçbir şeyi; ister tek başına, ister bir eşle, ya da grup olarak bedenlerini müziğin âhengine bırakmak kadar eğlendirici bulmadıklarını yazar kitaplar.

Baybars'ınki tehdit edici, gergin, sert, uzlaşmasız ve zehir gibi ölümcüldü oysa...

Baybars, o gün dansa başladı.

Tek başına.

Dans...

İri mantarlarla bezenmiş o şahane ormana sık sık gider olmuştum.

Her defasında aynı coşkuyu ve açlığı hiç kullanılmamış olarak duyumsuyor olmama ne kadar şaşsam da, mutlaka en baştan başlıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Renkleriyle insanı büyüleyecek kadar güzel ve iri mantarlar, parlak kuzey yeşili ormanı fazlasıyla düşsel tonlara boyasa da, bunların gerçekliğine inanmayı adeta şiddetle arzulayarak, gördüğüm her şeye şehvetle kapılıyordum.

Her keresinde,

yeniden,

yeni baştan,

bir daha,

bile bile...

Uzun süren hayranlık dolu bir geziden sonra, hiç eskimemiş o aynı iştahla mantarların en gösterişli, parlak olanına elimi uzattığımda gür, dolgun bir ses beni durduruyordu:

"Parlak ve gösterişli mantarlarla, yılanlar zehirlidir!"

Ter içinde uyanıyorum.

Esin'e âşıktım.

Üstelik Esin'i seviyordum da...

Nedenlerimi bile bile, seve seve, gözleri tamamen kapanmamış bir hayranlıkla...

Bir kadını çok seven erkeğin şansı vardır.

Şansımı artıracak öbür özelliklerimi üst üste dizip, Onun gözüne girmeyi denemek, gözüne batmak riskini taşıyordu.

Bunun yerine ben, içten olduğumu kanıtlamayı denedim.

Düşgücümü kullanıp, Ona duygularımı ifade ettim.

Düşgücü konusunda hiç de yoksul olmayan erkeklerin, bunu kadınlara ifade ediş yöntemlerinin nasıl zayıf olduğunu kadınlar çok iyi bilir.

Onların bildiklerini bilirim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben, erkekleri aşağılamam,

kadınları küçümsemem.

Asıl sorun tercihlerin bilincinde olmayanlardan kaynaklanmaktadır bence. Hani, kendi içlerinde bir türlü hesaplaşamayanlar, sürekli kendilerini eksiklenenler...

Esin, artık aşka hazır olacak denli iyileşmişti. Düş kurabiliyordu.

Beni dinledi,

izledi.

Bana inandı.

Bir son yaz akşamı, henüz gece olmadan, Esin beni yüreğine ve düşlerine kabul etti.

Masal Pastanesi'nin çıtır çıtır şöminesi başında kahve içenlerin şen sesleri arasında el ele ve göz göze oturduk.

Zaman geçti, insanlar gitti.

Önce gece geldi.

Aşk oldu.

Sonra gece yarısı geldi.

Aşkı gördük. Aşka gelip, aşkla yunduk, yıkandık.

Yeniden, yeniden aşkla sırılsıklam ıslandık.

Sabah olduğunda,

Aşk demledik,

Aşk içtik.

Bir erkekle, bir kadının aşkın iki ucuna dolanarak yaşadıkları güzellikleri esirgemeden *aşkla* bezendik.

Esin'le ben,

Ben ve O,

Biz olduk!

Biz âşık olduk!

Biz, çok olduk...

Âşık.

Â.

Şık.

Â!

Bir erkekle, bir kadın birbirini sevince olan olur.

Bizim için de aynen öyle oldu.

Sorunlar başladı.

Birincisi, bize ait ilk ve son sorun oldu.

Esin, benden topu topu dört yıl fazla yaşamıştı ama kendini yaşlı hissediyordu.

Bunun asıl nedeni, ayaklı takvim gibi gözönünde dolaşan 'boyunca oğlu'ydu.

İnsanın yaşanmış yıllarını çocukları kadar boğazına dizen, 'özel yaşlanma etkisi' yaratan bir şey daha vardır: Eski şarkılar!

Yani oğlu daha küçük olsaydı, Esin, aynı yaşında kendini daha genç hissedecekti.

Aramızdaki yaş konusu bence çok önemsizdi. Kaldı ki, kendimden büyük kadınlara özellikle ilgi duyduğum da bir gerçektir.

Bir şeyi önemsememek, o şeyi dert etmemekle ilişkilidir.

Karşınızdakini buna tanık edebilirseniz, size inanılabilir.

Öyle yaptım. Bir süre sonra Esin yaş konusunu pek önemsemez, yani bunu dert etmez oldu.

Artık öbür sorunlara hazırdık.

Zaten Baybars çoktan dans etmeye başlamıştı.

Soluk almadan, hiç durmadan, nefes nefese...

Dans...

Zehir dansı!

Önceleri benim evimde buluşuyorduk.

Esin, kendine gerekli birkaç özel eşyasını getirmiş; banyomda diş fırçası, mutfağımda kahve fincanı, salonda der-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gileri, dolapta giysileri ve yatağımda kokusuyla taşınmıştı bana.

Ama birlikte olamıyorduk.

Bende kaldığı gecelerin en mahrem saatleri Baybars'ın üst üste çaldırdığı telefon sesleriyle paramparça oluyordu.

Baybars, annesine bile beceriksizce uydurulduğu duygusu veren her çeşit nedenle sürekli telefon ediyor, bize soluk aldırtmıyordu.

Sanki kocaman bir tek göz olmuş, telefon aygıtının içine yerleşmiş ve bizi gözetliyordu.

Ne zaman sevişsek, ne zaman koklaşsak, telefon çalıyordu. Esin, annelere özgü bir hoşgörüyle konuşarak, o an paylaştığımız aşk kokularına hiç denk düşmeyen anaç salgılar yayarak oğlunu yanıtlıyor, her keresinde sevgiyle telefonu kapatıyordu.

Gece, kurşunlanmış, gibi delik deşik kayıp düşüyordu ellerimizden...

Esin'i yeniden aşka hazırlayıp, tam aşk gezecekken telefon tekrar çalıyordu.

Sonra bir daha, bir daha... yeniden...

Annesi benimle kaldığı geceler Baybars hiç uyumuyor, telefon başında nöbet tutuyordu.

Baybars, Esin'in aşk gecelerinde acıyla damıtarak yaptığı *zehir dansını* sabaha dek sürdürüyordu.

Umutsuz, umarsız ve acımasız!

Aşk, korkutulmaya, hele incitilmeye hiç gelemez.

Telefonun içinde *zehir dansı* yaparak bizi izleyen üçüncü bir kişinin varlığı aşkı ürküttü.

Aşkta üçüncüye yer olmaz!

Aşk, korktu, sindi, saklandı.

Kent dışına kaçarak, başbaşa geçirmeye can attığımız hafta sonları kaldığımız otelin kapısında, penceresinde zoraki sırıtan bir ağız, kocaman, tombul bir burun beliriveriyordu.

"Geçerken uğrayıp, bizimkiler n'apıyor diye bakayım...", diyordu Baybars.

Bizimkiler mi?

Susuyordum.

Sonuna dek ağzımı açmamaya kararlıydım.

Esin, kendi yetişkin oğluyla arasındaki bu sorunu kendisi çözebilmeliydi.

Halbuki O, çaresiz seyrediyordu.

Esin, oğlunun yetişkin bir erkek olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyor, her konuda/keresinde tamamen bağışlayıcı davranıyordu.

Pek çok anne-babada görülen tehlikeli bir saplantıdır bu.

Üstüne üstlük, oğunun tavırlarından çok, benim bir yabancı gibi davranmam üzüyordu Esin'i.

Halbuki beni asıl dışlayan, zaten henüz yabancısı sayıldığım yaşamlarına dair takındıkları hastalıklı tavırdı.

Birini sevmek, Onun bütün sevdiklerini ve/ya akrabalarını da sevmek zorunluluğunu taşıyamaz.

Sevmek, ancak bu eylemi oluşturacak insanların kendi aralarında, kendi gönül rızalarıyla kurabilecekleri tılsımlı bir bağdır.

Baybars'ı zaten kabul etmiştim. O, sevdiğim kadının yakın bir akrabasıydı.

Baybars'ı sevmek için hiçbir nedenim olmamıştı oysa.

Esin'in hatırına bir neden yaratmaya karar verdim.

Onu anlamaya çalışıp, uzlaşmayı deneyecektim.

Önce azıcık empati...

İlgisiz, çapkın, yakışıklı ama 'gölge bir baba' tipi ve fedakâr, iddiasız, içedönük bir anneyle büyümüştü Baybars.

Eksik baba figürüne karşı, annesi hep yanındaydı ve gerçekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun, terk edilmiş ve sıkıcı yıllardan sonra, bir sabah 'anne' kendine bir iş kurmaya karar vermiş, ardından düşgücü tedavisi olmaya başlamış, birkaç ay sonra da yavaş yavaş değişmeye, tanıdıkça kendine güvenmeye, genç ve güzel bir kadın olan Esin'e dönüşmeye başlamıştı. Artık düş kurmaya dair umutları yeşeriyor, bunun güzelliği ruhuna ve yüzüne yayılıyordu.

Çok eskiden tanıyanlar, tıpkı ilkgençlik yıllarına döndüğünü söyleseler de, Baybars, annesinin o zamanını hiç bilmiyordu ki...

Onu ürküten, bildiği, tanıdığı ve sahip olduğu annesinin çok değişmiş oluşuydu...

Yıllardır eve uğramayan babası *bile* bu değişiklikten etkilenmiş, son zamanlarda sık sık arar, fiilen birkaç yıl karısı olmuş Esin'e kur yapar olmuştu ki, annesi boşanmak istediğini açıkladı.

Esin, 'boşanmak' sözünü korkmadan telaffuz edebiliyordu.

Annesi değişiyor, annesi Esin oluyor, Esin'e dönüşüyordu.

Bu Esin, artık yalnızca Baybars'ın annesi olan kadın değildi...

Üstelik Esin âşıktı!

İşte o sırada ben ortaya çıkmış, kaybedildiği sanılan 'anne'yi çalan yabancı hırsız rolü için en uygun hedef olarak, boynumu kıldan ince uzatıvermiştim...

Sorunları tek bir kaynağa bağlamak, düşgücü olmayanlara özgüdür.

Baybars'ın beni doğrudan hedef seçmesi tamamen bu nedenleydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birbirimizi Masal Pastanesi'nde ilk kez görüp, hemen tanıdığımız o birinci dakikada, Baybars'ın düşgücü çok zayıf bir insan olduğunu anlamıştım. Kendini önümde çırılçıplakmış gibi kötü hissetmesinin nedeni buydu. Anladığımı anlamıştı.

Ama ben,

Kararlıydım.

Esin'le yaşamaya çalıştığım bu güzelliği oğlunun sorunları ve/ya kaprisleri nedeniyle bozmayacaktım. Hem zaten, Onun kendi hayatını kurma vakti de gelmişken...

Kararlıydım.

Hiçbir iyi niyetin, üvey baba/anne konumunu aklamadığını iyi bildiğim halde... (tıp, istisnalarla ilgilenmez)

Doğrusu Onun biyolojik babası olacak yaşta değilken...

Kararlıydım.

Birbirimizi mecburen kabul edişimizin sancısını azaltmaya...

Kararlıydım.

Beni sevmemesi için yeterli teknik nedenin bulunmasına karşın...

Kararlıydım.

Beni tanımadan sevmeyen birinin, ayaklarıma basa basa dans etmekten zevk alışını izlemek zorunda olsam bile...

Kararlıydım.

Barış ilan ettim.

Kararlıydım ben!

Önce, düzenli bilardo oynadığım kulübe, sonra bir hastamın açtığı resim sergisine davet ettim Baybars'ı.

Sevgi olmasa da, birbirimizi tanır, saygılı olmayı deneriz belki, diye...

Ortak konular, benzer ilgi alanları bulmak ve/ya yaratmak için hiç sevmediğim 'heavy metal' gruplarını dinlemeye, içimi kaldıran çiğ balıklı Japon mutfağını ziyarete başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kararlıydım.

Oysa O, benimle yalnız kaldığı her ortamda, değişik ses tonlarında hep şu mesajı veriyordu bana:

"Annem benimdir,

kimse Ona benden yakın olamaz!"

Annesinin ikinci oğlu olmak istemiyordum ki...

Birlikte yaptığımız hafta sonları gezilerine Baybars'ı da çağırmayı önerdiğimde, bundan tek mutlu olan Esin'di.

Gezintilerimize kız arkadaşıyla katılan Baybars, ya surat asıp, köşelere çekiliyor, ya da abartılı bir coşkuyla hiç nefes almadan konuşuyor, aşırı gürültülü kahkahalar, sakar gösterilerle kendini gülünç duruma sokup, herkesi incitiyordu.

Bir aşırı uçtan, öbürüne deliler gibi uçarak...

Bir o yana, bir bu yana...

Hep ilgi çekmeyi başararak...

Sevgilisi, dilsizden de sessiz, yüzünde donmuş bir gülümsemeyle dolaşan, güzelliği bu renksizliğinden ötürü göze çarpmayan, çok pastel bir kızdı. Mutlu muydu, mutsuz mu? Bunu kendisi de bilmiyordu. Yıllar sonra patlayacak bir yanardağ gibi içten içe yanıyordu sanki.

Baybars'la ortak bir yanımız olmadığı ve bu koşullarda olamayacağını anladığımda aradan bir yıl geçmişti.

Tam bir yıl.

Zor, yıpratıcı ve sancılı bir yıl!

Sizi sevmeyen birine, sırf sevdiğiniz kadın/erkek/iş nedeniyle katlanmak yorucu ve bıktırıcıdır.

Onunla arkadaş olmaya çalışmaksa tam bir işkence!

Sinir sisteminiz yıpranır.

Aşkın beklendiği durağa düşkırıklığı uğramıştı.

O yıl sonunda üçümüz de tedirgin, huysuz, alıngan olmuştuk.

Ortada, nedeni olmayan bütün savaşlar gibi saçma bir kör döğüşü vardı...

Ve tabii *zehir dansı*!..

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Danslar:

Baybars'ın dansı üç bölümdü.

Birinci dans, dinamik, modern figürlerle bezenmiş, sert ve saldırgan bir anlatım taşıyordu.

'Swing delisi' denen, ritimleri hızlı jitterbug dansları anımsatıyordu bana.

Saldırganlığın sakarca yorumlandığı figürler, tüm heybetine karşın acıma duygusu yaratan gülünçlükler taşıyordu.

Bedenin dans içindeki plastik değerini hiçe sayan, salt meydan okuyan, tehlikeli, gözü dönmüş motifler sık sık yineleniyordu.

Sonunda mutlaka tehditkâr, öfke patlamalarıyla zıplayan bu dansın adı ZEHİR, müziği tekno, duygusu *NEFRET*ti.

Baybars *ZEHİR DANSI*'nı ikimiz yalnızken ediyordu.

Danslar:

İkincisi, mistik, yavaş, gizli güçlere çağrı figürleriyle süslenmiş, havada uçuyormuş izlenimi veren bir danstı.

Tamamen metafizik bir tadı vardı.

Yansıttıkları, yalnızlık, terk edilmişlik, sevgiye açlık izlekleriydi.

İtilmişlik duygusu içinde yakarışlarla boğuluyor, arabesk pozisyonlarla yer yer kiç özellikler taşıyordu.

İkinci dansın müziği, şiir ölçülerinden kaynaklanıyor, yazılı olmayan bir metnin heceleriyle gerçekleştiriliyordu sanki...

Robbe Grillet'nin karlara gömülen bir kentte kaybolan askerinin 'labirentte dans'ını çağrıştırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Baybars bu dansı yalnızken annesine ediyordu.

İkinci dansa ya istemeden göz misafiri oluyordum, ya da yan etkilerinden tanıyordum.

Esin çaresizlik içinde ağlıyor, günlerce kendini suçluyordu bu danstan sonra.

İkinci dansın adı: *MASUMİYET,* müziği: tasavvuf, duygusu: *HAKSIZLIĞA UĞRAMIŞLIK*tı.

Danslar:

Sonuncu dans, üçümüz bir aradayken sunulmak üzere hazırlanmıştı.

İki zamanlı yavaş, ardından üç zamanlı canlı bir ritmi vardı.

Kimi zaman zafer coşkusuyla yükseliyor, kendinden çok heykellerin sevincine benzer taş çığlıklar atıyor, kimi zaman da başına gelen felaketi hoş karşılayan bir bilgenin sessiz kabullenişiyle eriyordu.

Kendi mutluluğunu öbürlerininkine ada'mış gibi' görünen bu talihsizin anlattıkları romantik bile sayılabilirdi.

Matisse'in 'Dans' tablosuna benzer bir huşu, alçakgönüllük izleri taşıyordu kimileyin.

Ya da Carpeaux'nun ünlü 'Dans' heykelindeki donmuş devinimlerin yüzlerdeki gülümsemeler bıçakla oyularak çıkartılmış bir kopyasıydı.

Çilecilik ve özcezalandırıcılık kokan pozlar, pozisyonlar...

Zoraki mutluluk, izleyicileri üzmemek için acısını gizlemek...

Sonuncu dansın adı: *ADAK,* müziği: asansör, duygusu: *SUÇLU HİSSETTİRMEK*ti.

Esin ve ben,

Ben ve Esin,

İkimiz,

bize ait olduğunu sandığımız zamanlarda yirmi yaşında bir delikanlıyı konuşmaktan aşka vakit bulamaz olmuştuk.

Sonunda;

Adı konmuş bir ilişki iç dengelerini düzenler, diye düşündük.

Belki rahatlar, rahat bırakır!...

Hem zaten gelecek yaz üniversite bitecek, filanca mühendisi olacak ve kendi yaşamını kuracaktı...

Bizi ve kendini incitmeye son verir diye...

Evlendik.

'İkinci evliliğini yapmış, bir çocuk sahibi Esin'le kocası' olduk.

Olduk.

Oldu.

Evlendikten sonra Esin'in evine taşındım.

Geniş sayılabilecek bu evde, kendimi yabancı hissetmemek için, çalışma odamı olduğu gibi oraya taşımıştım.

Bunun dışında biri Baybars'a, biri de bize yatak odası olarak ayrılmış iki geniş oda ve şömineli kocaman bir salon vardı.

Belki... artık... dans biter... olur ya...

Sanıyordum...

Umut ediyordum.

Ama... dansa ek olarak göz hapsi başladı.

Göz hapsindeydim.

Ev(imiz)e döndüğüm andan, yatak odasına sığındığım vakte kadar Baybars'ın gözü hep üzerimdeydi. Çalışma odama yavaş yavaş sızıp, orada bile rahatsız ediyordu beni.

Ya sohbet etmek, ya soru sormak, ya da bir bahane bulmaya çalışmadan beliriyor, beni/bizi hiç yalnız bırakmıyor, sürekli dans ediyordu.

O yıl sonunda okulu bitti.

Bir iş bulup, ayrı eve çıkmasının daha sağlıklı olacağını söylemeye çalıştığımda, *zehir dansı*yla yanıtladı beni.

Zehir zemberek, yılan kadar kıvrak, sinsi, usta, tombul mantarlar gibi gösterişli...

Zehir dansı!...

Yetişkin olmamaya kararlı, şımarık bir adamın kaprisleriyle, güzelim adalet duygusunu O'nun karşısında tümden yitiren bir kadının elinde oyuncak olduğumu ilk duyumsadığımda, evliliğimiz üç yaşını bitirmişti.

Esin, oğlu söz konusu olduğunda asla adil davranamıyor, bunu kendi kendine fark etse bile bana dürüst davranmayı kör annelik gururuna yediremiyordu.

Oğlunun dahil olduğu her durumda daima Onun yanında yer alıyordu.

Baybars, ya 'daha çok genç'ti, ya 'deneyimsiz'di, 'iyi niyetli'ydi ya da 'istemeden yapmıştı'tı... Ve 'kesinlikle (beni) çok sever'di...

Bu karmaşık ruh durumu nedeniyle Esin'in düşgücü yeniden hastalanacak diye endişeleniyordum.

Oysa Esin 'şairler şehri'nden döneli dört yıl olmuştu...

Endişeleniyordum.

Huzursuzdum.

Kıskançlık,

diye düşündüm. 'Kıskançlık, normalliğin bir belirtisi' dese de Freud, bunun normallik sınırlarını kim belirler?

'Normallik' tıp dilinde sağlıklı anlamına gelir ama... (BİS'teki ile karıştırmamak gerek)

Biz hastalanıyorduk...

Kendimi yorgun, isteksiz ve keyifsiz hissetmeye başla-

dığım günlerde tanıyı koymaya dilim varmasa da hastalanmaya başladığımı biliyordum.

Esin hâlâ birlikte, yalnız ikimizin paylaşabileceği bir yaşama dair umutlu görünmeye çalışıyordu.

Esin!...

Ah Esin!

Gözleri Şehrâzat kadar güzel, duyarlı, aşk dolu Esin!

Çok aniden oldu.

Birden patladı.

Evde yalnız olduğum bir akşamüstü, artık yirmi dört yaşında, mesleği ve işi olduğu halde hâlâ bizimle kalarak, bizi mutsuz etmeye adanmış zavallı yaşamıyla önümde belirip, *zehir dansı* etmeye başlayan Baybars'ı yakasından tutup, korkudan bembeyaz kesilene dek şiddetle sarstığımda...

Kendi çığlıklarımla kendime geldiğimde...

Tümden çıldırmış olmalıyım...

"Asalak, küçük kurnaz seni!",

"Bırak anneni, bırak biraz yaşasın!" diye avaz avaz bağıran ben miydim?

Kendimi öfkeden kudurmuş olarak yakaladığımda...

Nefretin nasıl bulaşıcı olduğunu tiksinerek anladım.

Nefret, hem edene, eninde sonunda da edilene bulaşan bir virüs gibi...

Hiç sevmediğim nefret duygusunu edindiğim bu evde, bu anne-oğulla daha fazla kalamayacağıma o gün karar verdim.

Yaşamım daralmış, sevdiğim kadının oğluyla yapmak zorunda kaldığım düellodan başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefes alamıyordum!

Yıpranıyor, sevmediğim bir başkasına dönüşüyordum...

Dahası, bu yaşımda ve halimde, sürekli kendimi kanıtlamaya, hatta savunmaya itilmiş hissediyordum.

Ertesi sabah, her günkü gibi evden çıktım. Hastaneye gittim. Öğleden sonra muayenehaneme geldim ve orada kaldım.

Bir ev bulana dek, muayenehanemin depo olarak kullandığım arka odasında yaşayacaktım. Bir yatak, bir lamba, yastık, çarşaf...

O kadar!

Derin bir uykuya daldım.

Derin, huzurlu, rahat...

Dansız, zehirsiz.

Aşksız!

Aşk

siz...

Yemyeşil bir ormanda, renkli çiçekler arasında buldum kendimi.

Kuşların, karıncaların ve ağaçların keyfi hemen hissedilebiliyordu.

Mantarları gördüm uzaktan.

Yine iştah açıcı, albenili, parlak, tombul ve gösterişliydiler.

Yaklaştım. Baktım.

Elimi uzatmadım bu kez.

Ne albenili, iştah açıcı Esin'e, ne de O'nun bedeli tombul, parlak ve gösterişli mantarlara...

Baktım ve yürüdüm.

O kalın, tok ses duyuldu doğal olarak:

"*Zehir dansı* bitti!"

Uyandım.

Terlememiştim.

Tanrım, ne kadar rahattım böyle ben!

Kendim olmuştum yeniden.

Yeniden.

Kendim!

Ve ben,

Bir daha o rüyayı hiç görmedim.

Esin'den ayrılmak zorunda kaldığım o günden sonra bir daha da mantar yemedim.

Bir daha hiç!

En çok üzülen Esin'di.

O ölümcül düşgücü hastalığını yenip, yeniden yaşamı kucakladığı, hayatının ikinci başlangıcında, kendini terk edilmiş, bırakılmış hissediyordu.

Onu sevmediğimi sanıyordu.

Artık sevilmediğini...

Kahroluyordu...

Oysa ben Esin'i seviyordum.

Seviyordum Esin'i.

Sevmediğim, oğluyla yaşamak zorunda bırakıldığım kısır, küçük, sığ dünyaydı.

Sevmediğim adaletsizlikti.

Sevdiğinin adaletsizliği insanı köleleştirir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşk için bile olsa, kölelik, benliğini yok edicidir, dedim.

Hiçbir şey anlamamış gibi baktı Esin.

Hiçbir şey olma'mış gibi' yeniden, yeni bir yerde başlayacağımızı sanıyordu.

Sanıyordu Esin.

Adil olduğunu, oğlunun beni sevdiğini, annesinin mutluluğunu düşünecek kadar iyi kalpli, bunları anlayacak denli yetişkin olduğunu sanıyordu.

Esin.

Güzel Esin.

Sanıyordu hep...

Esin hastalanıyordu.

Düşgücü bulanıyordu yeniden.

Onu birkaç kez daha gördüm.

Her keresinde durumu daha kötüleşiyordu.

Bir meslektaşıma halen karım olan Esin'i tedavi etmesini rica ettim.

İstanbul'un daha önce hiç geçmediği bir arka sokağında rastlayacağı ve Onu, çocukluk arkadaşı olduğuna inandıracak bir dostum vasıtasıyla Esin'i şiirsel düşler uzmanı olan bu meslektaşıma yolladım.

Boşanmak için iyileşmesini beklemenin gerekli olduğunu düşünüyordum.

Ah Esin!

Onun acı çekmesine dayanamıyordum.

Onu göremiyordum...

Sonra Onu hiç görmedim.

Telefonlarına çıkmıyor, kapımı açmıyordum.

Bir süre sonra peşimi bırakacağını biliyordum.

Esin'in...

Benim

Peşimi.

Bir daha hiç evlenmedim.

Hiç!

Esin, kocasının muayenehanesine yüzlerce defa gitti.

Açılmayan kapının ve telefonun zilinden yılmadı.

Yeniden ve yeniden denedi.

Günde üç, dört kez çaldı zilleri...

Altı ay kadar sonra artık gözyaşları kurumuş, içindeki pınar susuzdu.

Bir mektup attı açılmayan kapının altından.

Son kez indi merdivenlerden.

Mektup el yazısıyla yazılmıştı.

24 Ekim Salı. İstanbul

"Sevgili Baybars,

Beni görmek istemediğine artık ikna oldum. Durumun bu kadar ciddi olabileceğini, o güzel günlerin böyle bir nedenle bitebileceğine hiç inanmamıştım oysa.

Keşke bu soruna birlikte çözüm bulabilseydik. Düşlerinin karabasana dönüşmesine öyle şevkle destek verdin ve beni ustaca dışladın ki, çaresiz kaldım.

Baybars,

birlikte geçen beş yılın, evliliğimizin bütün sancılarına rağmen seni tanımaktan pişman değilim ve seni hâlâ çok seviyorum.

İlk gençliğinde yaşadıklarının sende bıraktığı kötü izlerden ötürü seni suçlamıyorum.

Annenin vakitsiz ölümü ardından, çok severek evlendiği o kadından babanı bilerek, istiyerek ayırdığın fikrinin sende yarattığı suçluluk duygusu bizim aşkımızı yendi. Üveyanneni evinizden ve babandan uzaklaştırmak için ettiğin o anlamsız *zehir danslar*'ı çok gerilerde kaldı.

Üveyannenin sana beddualar ederek, yalnızca senin yüzünden babandan ayrılması da, babanın yapayalnız, yaşlı bir adam olarak ölümü de artık geçmiş olaylardır.

Peki ama, zaten yıllardır acılar içinde bedelini ödediğin bu gençlik suçu yüzünden, bizim de ayrılmamız, birlikte yanarak cezalanmamız gerekiyor muydu?

Sen ne babansın, ne de o hırçın, kıskanç delikanlısın artık!

Cezan bitti Baybars!

Hele o komik senaryolara ne demeli? Hani benim eski evliliğimden olma yetişkin oğlumun bizi ayırmak istediğine dair uydurduğun ve giderek acıya bata bata inanıp, kendini kahrettiğin hayali delikanlıya?...

Hiç anne olmamış ben bile bu düşsel oğluma neredeyse inanacaktım...

Baybars, beş yıl önce masal uzmanı olan sana ilk geldiğimde, dokuz ay gibi kısa bir sürede beni iyileştirmiştin. Ama sana yardım etmem için bana hiç fırsat vermedin.

Seni bir daha aramayacağım, ama sen istersen ben Masal Pastanesi'ndeyim ve seni bekliyorum.

Özlemle öpüyorum.

Karın Esin."

Esin sokağa çıkınca durdu. Üzgün üzgün kapıyı seyretti bir süre. O kapıdan ilk girişini düşündü. Ön kapıdan ilk girişini. Sonra başını kaldırıp kocasının muayenehane penceresine baktı. Onun içeride olduğunu biliyordu. Her zaman yaptığı gibi, pencerenin hemen altında asılı küçük beyaz tabelayı okudu yeniden:

"Dr. BAYBARS BİNBİROĞLU
Düşgücü Hastalıkları Uzmanı"

Gülümsedi kendi kendine.
Hüzünlü,
yalnız,
gülümsedi.
Esin gülümsedi.
Kuru kuru.
Gülümsedi.
Tatsız tuzsuz
gülümsedi.
Esin.
Es.
İn.

Ocak-Nisan '94 İstanbul

"Anlatırlar ki, ama gözleri görünmez olan Tanrı en iyisini bilir! Bir zamanlar, Mısır'ın Kahire kentinde sultanlar içinde Bahriye Türkmenlerinin ırkından gelme yiğit ve güçlü bir sultan varmış. (...) Adı da Sultan-el Malik üz-Zahir Rükneddin *BAYBARS* El-Bundukari imiş."*

* Binbir Gece Masalları.